راتلونکی

اسلامي نظام به څنګه وي؟

مشر به يې څوک وي؟

څنګه به غوره کيږي؟

حکمتيار

Ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

راتلونکی

اسلامي نظام به څنگه وي؟

مشر به ځې څوک وي؟

څنگه به غوره کېږي؟

حکمتیار

ketabton.com - The Digital Library

فهرست

عنوان **صفحه**

سریزه -- ۱
اسلامي خلیفه به څنګه؟ او د چا له لوري غوره کېږي؟------------- ۱۱
لومړی بنسټ: -- ۱۲
دوهم بنسټ: -- ۱۳
درېیم بنسټ:-- ۱۵
اهل الحل و العقد ------------------------------------- ۱۹
آیا د مشر لپاره موده ټاکل جائز دي؟------------------------- ۲۵
د مشر لپاره القاب ----------------------------------- ۲۹
د مشر مواصفات -------------------------------------- ۳۰
اسلامي شوری -- ۳۷
آیا امیر یا خلیفه د شوری د پرېکړو په مراعات مکلف دئ؟---------- ۴۰
آیا قرآن کافي او بشپړ نه دئ؟------------------------------ ۵۵
آیا د امیر تر څنګ د صدراعظم ټاکل صحیح دي؟ ------------------ ۷۷
موږ څنګه نظام غواړو؟------------------------------------ ۸۵
اسلامي نظام که غربي جمهوریت؟ ------------------------------ ۹۳

ketabton.com - The Digital Library

ناسم تعبير د غلطي ادعاء بنسټ ---------------------------------- ۱۰۱
د اسلامي خليفه او امير اطاعت---------------------------------- ۱۰۶
په يوه وخت كي له دوو خلفاوو سره بيعت ----------------------------- ۱۰۸
د خليفه او امير عزلول -- ۱۱۳
متغلب څوک دئ؟ -- ۱۱۹
د مسلمانانو وژل په كومو حالتونو كي روا دي؟------------------ ۱۲۴
دا پوښتنه چي پرون رباني متغلب وو؟-------------------------- ۱۲۶
په قرآن كي د مشر او قائد مواصفات ----------------------------- ۱۲۹
۱ـ امانت -- ۱۳۰
۲ ـ كفائت-- ۱۳۲
۳ ـ علم -- ۱۳۵
۴ ـ قائد بايد د ولس لپاره قدوه او بېلګه وي ---------------------- ۱۳۷
۵ ـ يوازي له الله تعالى د اجر او بدلې طمعه -------------------- ۱۳۹
۶ ـ توكل --- ۱۴۶
۷ ـ شجاعت -- ۱۴۹
۸ ـ د الله تعالى په لار كي د اذيتونو ګالل ------------------------ ۱۵۲
۹ ـ د خلكو د هدايت تلوسه او د ملګرو په اړه زړه سوى: ---------- ۱۵۴
۱۰ـ حساس ضمير -- ۱۵۶
۱۱ـ فصاحت --- ۱۵۹
تتمه -- ۱۶۳

ketabton.com - The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

سریزه

د اسلامي نظام په اړه څو ابتدايي پوښتني چي له هر مسلمان او غیر مسلمان سره شته؛ دا دي:

مشر به ئې څوک وي؟ مواصفات به ئې څه وي؟ د چا له لوري او د څومره مودې لپاره به غوره کېږي؟ صلاحیتونه ئې کوم، مسئولیتونه ئې کوم او امتیازات ئې کوم دي؟

د عزل موجبات ئې کوم دي؟ د عزلولو صلاحیت ئې چا ته سپارل شوی؟ که خلک هغه د مشرۍ وړ ونه مومي او عزلول ئې وغواړي څنگه به ئې عزلوي، څوک به ئې د عزلولو پرېکړه کوي؟

آیا په دې نظام کي شوری شته که نه؟ شوری به څنگه جوړېږي؟ غړي به ئې د چا له لوري غوره کېږي؟ دا شوری د ولس استازیتوب کوي که غړي ئې د مشر مشاورین دي چي په خپله خوښه ئې غوره کوي؟ آیا د شوری پرېکړي ملزمي دي او مشر د هغوی په وړاندي مکلف دئ او مخالفت ئې نشي کولی؟ که ئې پرېکړي غیرملزمي دي او د مشر توافق او

ketabton.com - The Digital Library

خوښي ته پرېښودل شوې؟

آيا په اسلامي نظام کي انتخابات شته؟ آيا انتخابات د بيعت بديل ګڼلی شو؟ آيا مشر د عام بيعت له لاري ټاکل کېږي که هغه د خواصو له لوري او له نورو لارو غوره کېږي او عام ولس له هغه سره په بيعت کولو مکلف دئ؟

آيا د زور او ځواک په کارولو سره قدرت ترلاسه کول جائز دي؟ آيا په زور قدرت ته رسېدلی واکمن شرعي امير ګڼلی شو؟ آيا د ده اطاعت واجب دئ او مخالفت ئې ناروا؟

دا پوښتني بايد ځواب شي، ټول هغه خلک بايد دې پوښتنو ته واحد ځواب ولري چي په افغانستان کي د يوه واقعي اسلامي نظام قائمول ئې د ژوند او جهاد ستره موخه او هدف دئ. دغو پوښتنو ته د ځواب په موخه د حزب اسلامي له لوري د اسلامي دولت اساسي قانون خپور شو او په هغه کي دغو پوښتنو ته په ايجاز او اختصار سره ځواب وويل شو، د اساسي قانون ترڅنګ د (کوم اساسي قانون د منلو وړ دئ؛ د طالبانو که د اوسني حکومت؟) په نامه يوه وړه رساله هم خپره شوه؛ د دې لپاره چي د دغو قوانينو هغو برخو ته د افغان خدای پال ولس توجه معطوف کړو چي هم له اسلام سره مغايرت لري او هم د روان بحران د ختمولو په ځای مزيد ستونزي راولاړوي. انتظار دا وو چي طالبان او د کابل چارواکي به عکس العمل ښيي او د دې رسالې مضبوطو او پر قرآن او سنت ولاړو دلايلو ته به د ځواب موندلو هڅه کوي، د کابل چارواکو او د دوی بهرنيو حاميانو خو وويل چي له مخالفينو سره په دې شرط خبري کېدی شي چي د دولت

ketabton.com - The Digital Library

اساسي قانون ومني، وسله تسليم کړي او له جګړې لاس واخلي او د طالبانو له لوري نږدې يو کال وروسته يوه رساله خپره شوه چي د ښاغلي ليکوال مستعار نوم ئې محمدايوب همدرد دئ، ويل کېږي چي د طالبانو د اساسي قانون مسوده هم د ده له لوري ليکل شوې، نو ځکه له هغه نه د دفاع لپاره ئې د دې رسالې د ليکلو زحمت هم قبول کړی. ما په شوق سره پرانيسته، په دې موخه چي وګورم طالبان د خپل اساسي قانون له هغو برخو څنګه دفاع کوي چي نيوکي پرې کېږي او د قرآن او سنت خلاف ګڼل کېږي. که څه هم ځينو خلکو ته په دې موضوع بحث له وخته مخکي برېښي او ځيني ئې د اختلاف باعث ګڼي خو حقيقت دا دئ چي دا بحث د اوس مهال تر ټولو ضروري او مهم بحث دئ، ترڅو چي د هېواد د راتلونکي اسلامي نظام د څرنګوالي په اړه د ټولو مؤثرو اړخونو او لږ تر لږه د مجاهدينو توافق نه وي راغلی نه يووالی او وحدت راتلی شي او نه د احتمالي نښتو او منازعاتو مخه نيول کېدی شي. په داسي حال کي چي د کابل د امريکايي حکومت چارواکي او د دوی بهرني حاميان وايي چي د دولت له مخالفينو سره په هغه صورت کي خبري کېدی شي چي اساسي قانون ومني او طالبان هم له خلکو غواړي چي د دوی اساسي قانون ومني او د دوی مشر د شرعي او دائم العمر امير په توګه قبول کړي؛ څنګه کولی شو پر دې موضوع بحث غيرضروري وګڼو او پر دغو اساسي مسائلو سترګي پټي کړو او ترې تېر شو؟!! دا ډېر مناسب او د وخت له غوښتنو سره مطابق کار وو چي د حزب اسلامي له لوري د اسلامي دولت اساسي قانون ولس ته وړاندي شو، افغان ولس ته په عامه توګه او مجاهدينو ته په خاصه توګه ضروري دي

ketabton.com - The Digital Library
چي په دې اړه واضح موقف غوره کړي، دا ځکه چي نه یوازې د روان جنګ پایلې په دې موضوع پورې تړلې دي بلکه د دوی او د هېواد راتلونکې او برخلیک ورپورې تړلی دئ. د همدې لپاره د اسلامي دولت د اساسي قانون او د طالبانو او اوسني حکومت د قوانینو تر منځ د مقایسې په توګه هغه رساله خپره شوه، په کار وه چي موافق او مخالف لوري پر دې موضوع داسې ژوري څېړني کړې وی چي په ترڅ کي ئې د یوه واقعي، جامع او پر قرآن او سنت مبتني اساسي قانون رامنځته کېدو او پر هغه د ټولو مخلصو اسلام غوښتونکو لوریو د توافق لپاره لار آواره شي.

که څه هم ښاغلي محمد ایوب همدرد په خپلې رسالې کي یوازې دا هڅه کړې چي د امارت اسلامي پر اساسي قانون هغو اعتراضونو ته ځواب ووایي چي د حزب اسلامي له لوري خپرې شوې رسالې کي ورته ګوته نیول شوې، خو موږ ئې د دې هڅې قدر کوو؛ له نورو درنو لیکوالانو، علماوو او د نظر له خاوندانو نه دا هیله کوو چي دې لوري ته پام واړوي او د غیرضروري بحثونو پر ځای دا موضوع وڅېړي؛ خو نه د اختلاف راولاړولو او تشدید لپاره، نه د ړوند تعصب په حکم او نه د کینې او رخې په وجه، بلکي د ډاډمن وحدت په طمعه، د ټولو هغو جګړو او نښتو د مخنیوي په هیله چي پر دغي اساسي مسئلې د اختلاف په سبب راولاړې شوې او راولاړېږي.

د همدرد صاحب په رسالې کي څو د پام او بحث وړ خبري مومو چي لیکوال پرې ترکیز کړی:

- امیر د اهل حل و عقد له لوري ټاکل کېږي نه د عام ولس په خوښه.

ketabton.com - The Digital Library

- د امارت لپاره موده ټاکل جائز نه دي!!
- امیر د شورئ په وړاندي دا مکلفیت نه لري چي د اکثریت رأیي ته به درناوی کوي او هغه به وروستۍ پرېکړه ګڼي بلکي د شورئ د غړو آراء به اوري او پرېکړه به دی په خپله کوي!!
- د امیر ترڅنګ صدراعظم درلودل نه یوازي جائز دي بلکي د خلافت عامه په دور کي دا کار شوی او ځینو خلفاوو دا کار کړی!!
- د قرآن الفاظ محدود دي او قضایا بې حده ډېر، نو ځکه مجبورېږو چي د نویو نویو قضایاوو په اړه نوې نوې پرېکړي وکړو!!
- د نظام د څرنګوالي په اړه پرېکړه او خاص نوم ورته غوره کول؛ مسلمانانو ته پرېښودل شوي چي د خپلو شرایطو مطابق به په دې اړه مناسب تصمیم نیسي!!

لیکوال د خپلي رسالې په سریزه کي لیکلي چي له یوې مودې ئې غوښتل د اسلامي نظام د څرنګوالي او په دې پوري اړوند پورتنیو مسایلو څه ولیکي، دا ځکه چي مخکنیو علماوو او محققینو په دې اړه تفصیلي بحث نه دئ کړی، خو ناڅاپي د حکمتیار صاحب هغه وړه رساله په لاس راغله چي عنوان ئې دا دئ: کوم اساسي قانون د منلو وړ دئ؛ د طالبانو که د کابل د اوسني حکومت؟، د دې رسالې په لوستلو سره ئې پرېکړه کړې چي همدا اوس په دې اړه خپل مخکنی تصمیم عملي کړي او څه ولیکي. له دې نه معلومېږي چي دا لیکنه ئې د اسلامي امارت په امر او دستور نه ده لیکلې، حال دا چي د رسالې له عنوانه هر لوستونکی دا انتباه اخلي چي دا کار ئې د اسلامي امارت په امر کړی. دا ځکه چي محترم لیکوال د خپلي رسالې لپاره

ketabton.com - The Digital Library

دا نوم غوره کړی:

د افغانستان اسلامي امارت په دستور:

د حکمتیار د نیوکو

علمي څېړنه

د دې عنوان په لیدو سره هر لوستونکی دا گمان کوي چې ښايي لیکوال به دا رساله د افغانستان د اسلامي امارت په دستور (امر) لیکلې وي؟! خو کله چې رساله ولولي نو پوهېږي چې خبره داسي نه ده بلکي هغه د افغانستان اسلامي امارت پر دستور (قانون) د حکمتیار نیوکي څېړلې دي؟! (په دستور) یوه معنی لري او (پر دستور) بله معنی لري، لیکوال غوښتي چې د خپلي رسالې لپاره داسي نوم غوره کړي چې وښيي د اسلامي امارت پر اساسي قانون ئې د حکمتیار نیوکي په علمي توگه څېړلې دي خو اشتباهاً ئې داسي الفاظ غوره کړي چې دا معنی نه افاده کوي. همداراز هغه په عنوان کي له دستور نه وروسته دا (:) علامه راوړې؟ دا علامه په هغه ځای کي کارول کېږي چې د مخکني مطلب شرحه ورپسې وي! نه پوهېږو چې دلته ئې له راوړو نه د لیکوال مقصد څه دئ!!

که څه هم داسي ټکیو ته گوته نیول ضروري نه وو خو د دې لپاره مو اشاره ورته وکړه چې لوستونکي متوجه کړو چې که د یوې رسالې په عنوان کي دومره ستونزي وي نو په متن کي به ئې څومره وي؟!!

حقیقت دا دئ چې ځیني خلک هم د خپل مطلب په افادې او بیانولو کي ستونزي لري او هم د بل د وینا په مطلب پوهېدو کي، نه د خپل زړه خبره په داسي الفاظو کولی شي چې بل پرې سم او ژر پوه کړي او نه د بل

ketabton.com - The Digital Library

خبره سم تعبیرولی شي، څوک چي د خپل زړه ترجماني په دقیقه توګه نشي کولی نو د بل خبره مخصوصاً د الله تعالی او د هغه د پیغمبر وینا به څنګه په دقیقه توګه تعبیر او تفسیر کړی شي؟!!

د دې لپاره چي زموږ په ټولني کي ځیني خلک د دغو قضایاوو په اړه د همدرد صاحب په څېر انګېرني لري، ځینو ته خو خپل تصورات داسي برېښي چي ښایي سل په سلو کي به د اسلامي شریعت مطابق وي او ځیني خو لا داسي دي چي د خپلو دغو تصوراتو خلاف د هیڅ خبري اورېدو ته هم چمتو نه دي، هغه څوک ورته په څلورو کتابونو له اسلامه وتلی برېښي چي په دې اړه د دوی په څېر فکر نه کوي، وجه ئې له علمي پلوه کمزوري او له قرآن او سنت نه د دوی بې خبري ده، دغو ترخو حقایقو ته په پام سره پر دغو مهمو قضایاوو بحث ضروري دئ، د علم او قلم خاوندان باید راوړاندي شي او دا تشه ډکه کړي، په ځانګړې توګه په دې حساس پړاو کي چي موږ د حاکم امریکایي نظام د نړولو او پر ځای ئې د یوه واقعي اسلامي نظام د قائمولو لپاره ملا تړلې او هغه ورځې رانږدې شوې چي إن شاء الله بهرني ځواکونه به وځي او مجاهدین به د اسلامي نظام د جوړولو موقع ترلاسه کوي.

زه د نوموړې رسالې عنوانو او موضوعاتو ته په پام سره د دوی او د ټولو هغو افغانانو پوښتنو او تشویشونو ته د ځواب موندلو هڅه کوم چي د اسلامي نظام په اړه ئې انګېرني دغه محترم لیکوال ته ورته دي، هدف او هیله مي دا ده چي ټول مجاهدین د اسلامي نظام د څرنګوالي په اړه خپل اختلافات حل کړي، په یوه داسي واحد او متفق علیه نظر توافق وکړي چي

ketabton.com - The Digital Library

د قرآن او سنت له غوښتنو او لارښوونو سره په بشپړه توګه مطابقت ولري، نه له شخصي سليقو راولاړ شوی وی او نه پر مذهبي، قومي او حزبي تعصباتو ولاړ وي. ليکوال او لوستونکو ته ډاډ ورکوم چي د مسلمانانو له يووالي او د حقيقي اسلامي نظام په څرنګوالي د مجاهدينو له فکري او عملي وحدت نه پرته بله موخه او غرض نه لرم. زه له هغو ورونو سره په بشپړه توګه متفق يم چي اوس بايد ټوله توجه اصلي دښمن ته واړوو، په فرعي قضاياوو کي خپل وخت او فرصتونه او امکانات ضايع نه کړو، له هغو بحثونو ډډه وکړو چي د مجاهدينو په ليکو کي اختلافات زيږوي، خو د ليکوال له دې خبري سره موافق نه يم چي ليکلي ئې دي: په دغو قضاياوو بحث داسي دئ لکه چي "د بخت نصر د حملې په مهال د يهودو دا بحث چي ويل ئې د حضرت عيسى (عليه السلام) .... پاک وو که ناپاک؟ او يا د تاتاريانو د يرغل په وخت کي د بغداد په لارو او کوڅو کي د مسلمانانو دا بحثونه چي حضرت على غوره دی که حضرت معاويه؟"، دا مقايسه په هغه صورت کي صحيح ګڼل کېدی شوی چي بحث د تېري زمانې په داسي فرعي قضاياوو باندي وی چي د يهودو او د عراق په کوڅو کي د عراقيانو بحثونو ته ورته وی، حال دا چي موږ په داسي مهمي قضيې بحث کوو چي زموږ يووالي او زموږ د جهاد برخليک ورپوري تړلی دئ، ښايي لږ افغانان به داسي وي چي خبر نه دي د حزب اسلامي له لوري د يووالي او يوې داسي متحدي اسلامي جبهې د جوړولو لپاره چي ټول مجاهد، خدای پال او وطنپال افغانان په کي راغونډ شي، د دښمن په ضد او د راتلونکي افغانستان په اړه ئې دريځ يو وي، څومره هلي ځلي شوې، خو د دې لپاره ئې نتيجه نه

ketabton.com - The Digital Library

درلوده چي ځينو لوريو ته خپلي حزبي تگلاري، گټي، پرېکړي، بيعت، امارت، دستور او ... ارزښت درلود، يوازي داسي يووالى مني چي نور د دوى په ډلي کي شامل شي، دې ته چمتو نه وو چي د راتلونکي اسلامي نظام د څرنگوالي او د هغه د اساسي قانون او سياستونو په اړه دي يوه معتبره، متحده او لويه اسلامي شورى تصميم ونيسي. تاسو ووايئ: په هغه صورت کي به يووالى او وحدت څنگه راځي چي يو لورى وايي: د خواصو له لوري د امير ټاکنه صحيح نه ده او هيڅ شرعي مبناء نه لري، خو بل ورته د واجب په سترگه گوري او ادعاء کوي چي د دوى امير د اهل حل و عقد له لوري ټاکل شوى؛ پر ټولو واجبه ده چي له دې امير سره به بيعت کوي!! يو وايي چي د امير لپاره موده ټاکل ضروري او مفيد ده او د هغو فتنو د تکرار مخه نيسي چي د عثمان او علي رضى الله عنهما په شهادت منتج شوې، خو بل وايي چي امير بايد دائم العمر امير وي او موده ورته ټاکل حرام دي!! يو وايي د شورى رأيه ملزِمه ده او په دې عقيده دئ چي امير د ولس له معتمدو استازو سره په شورى مکلف دئ او د اکثريت پرېکړي ته به هرومرو غاړه ږدي او خپله رأيه به پر نورو نه تحميلوي، خو بل وايي چي امير کولى شي ځان ته د خپلي خوښي شورى جوړه کړي، د هغوى رأيه ځان ته معلومه کړي خو پر دې مکلف نه دئ چي د اکثريت رأيه به مني؛ بلکي په خپله خوښه به وروستۍ پرېکړه کوي، که يو په دې عقيده وي چي امير کولى شي خپل ځاى ناستى وټاکى او بل په دې باور وي چي د وصيت په اړه د دې دوست انتباه غلطه ده، نه پيغمبر عليه السلام ځاى ناستى ټاکلى او نه راشدينو خلفاوو، ابوبکر رضى الله عنه او عمر رضى الله عنه خپل ځاى

ketabton.com - The Digital Library

ناستي نه دي ټاکلي بلکي د امارت لپاره ئې مناسب شخصيتونه نومولي، د دوی په اړه وروستۍ پرېکړه په جومات کي او د مسلمانانو په اتفاق شوې، له بيعت نه وروسته اميران شوي، نه فقط د دوی له لوري په نومولو سره، يو وايي چي بيعت د امارت لپاره شرط دئ، يوازي د بيعت په نتيجه کي څوک امير کېدی شي، نه دا چي يو څوک به له نورو لارو امير کېږي او بيا به خلک د بيعت مراسم ترسره کوي!! خو بل وايي چي لومړی امير ټاکل کېږي او بيا د بيعت مراسم ترسره کېږي، بيعت د امارت لپاره د شرط په توګه نه بلکي د خلکو د واجب په توګه ئې وړاندي کوي .... آيا له داسي ژور اختلاف سره سره به د يووالي هيله څنګه ترسره کېږي؟! آيا له دې پرته بله چاره لرو چي لومړی دا اختلاف پای ته ورسوو، يو بل ته د وروری لاس ورکړو او بيا په ګډه مخکي ولاړ شو؟!!

زه د ليکوال د رسالې د عنوانونو ترتيب ته له پامه پرته؛ هر عنوان په بېله توګه څېړم، هغه تر نورو رامخکي کوم چي ليکوال ته تر ټولو علمي بحث بر ښنسېدلی او له کوم آيت او حديث نه ئې هم د هغه په ګټه د خپلي خوښي تعبير او تفسير وړاندي کړی.

حکمتيار

ketabton.com - The Digital Library

اسلامي خليفه به څنګه؟ او د چا له لوري غوره کېږي؟

ليکوال تر پورتني عنوان لاندي له يوې خوا داسي ليکي: په دې باب د اسلامي امت د وړاندينو اسلافو او مجتهدينو کړې هڅي بس دي، هغوی په لوړ علمي ديانت او ايمانداری سره اسلامي شريعت د تعبير او تشريح دګر بشپړ کړی. کومي نوې تشريح ته او تعبير ته اړتيا نشته!! او له بلي خوا بيا د شاه ولي الله رحمه الله په رأيي استناد کوي او ليکي چي هغه د اسلامي خليفه د ټاکلو څلور طريقې په ګوته کړې دي!! مخکي له دې چي دا طرحي وڅېړو جناب ته څو عرايض لرو:

- تا خو د خپلي رسالې په مقدمه کي ليکلي دي چي د مخکنيو علماوو هڅي کافي نه دي، تشريح ته ضرورت لري نو ځکه تا د دغي رسالې د ليکلو زحمت ايستلی!! اوس څنګه ليکې چي د دوی هڅي بس دي او تشريح او تعبير ته ضرورت نشته؟! مخکنی خبره دي هېره کړې او که دا چي غواړې ووايي: تا او ستا په څېر کسانو ته دا کار جائز دي او نورو ته نه؟

ketabton.com - The Digital Library

- ستا استادانو خو د اجتهاد لړۍ د شاه ولي الله رحمه الله تر دورانه ړېر د مخه ختمه ګڼلې، ته څنګه شاه ولي الله د داسي مجتهدینو په لړ کي نیسې چي رأیه ئې بشپړه ده، شریعت ئې بشپړ کړی او تر ده وروسته هیڅا ته د دې حق نشته چي د ده د آراوو په اړه څه ووایي؟!
- راشه چي ستا هغه څلور (بنسټونه) واقعاً په علمي توګه وڅېړو چي د اسلامي خلیفه انتخاب دي په هغوی کي منحصر کړی!

لومړی بنسټ:

د اهل الحل و العقد له لوري د خلیفه ټاکنه:

دا خبره کاملاً بې بنسټه او بې دلیله ادعاء ده چي ابوبکر رضی الله عنه د اهل حل و عقد لخوا غوره شوی، دا ادعاء یوازي په هغه صورت کي د منلو وړ وه چي د صحابه څو محدود مشران، په داسي خاص ځای کي راغونډ شوي وی چي عامو خلکو ته د ورتلو او څه ویلو اجازه نه وه او د دوی له لوري ابوبکر رضی الله عنه انتخاب شوی وی!! حال دا چي خبره کاملاً د دې عکس ده، د سقیفه بني ساعده په داسي عامي غونډې کي د خلیفه د انتخاب په اړه بحث شوی چي هر چا په کي برخه اخیستی شوه، ابوبکر او عمر رضی الله عنهما هم ډېر وروسته ورغلي، علي رضی الله عنه د رسول الله صلی الله علیه و سلم د غسل او تکفین په چارو مصروف وو، د غونډې اکثریت برخه وال انصار او په ځانګړې توګه خزرجیان ول، لږو مهاجرینو په کي برخه اخیستې وه، په هغي غونډې کي د خلیفه د تعیین په اړه بېل بېل نظریات وړاندي شوي، په پای کي د غونډې برخه والو د ابوبکر رضی الله عنه په خلافت توافق کړی، خو هغه د دې غونډې د

ketabton.com - The Digital Library

توافق له مخي د خليفه په توګه نه دئ ټاکل شوی، بلکي هغه مهال د خليفه په توګه غوره شو چي خلکو په جومات کي له ده سره بيعت وکړ، نه په سقيفه بني ساعده کي خاص مشران د اهل حل و عقد په نامه راغونډ شوي او نه په جومات کي، ځوک چي د ابوبکر رضی الله عنه انتخاب د اهل حل و عقد له لوري ګڼي بې بنسټه، غيرعلمي او د حقايقو خلاف ادعاء کوي، ډېره ډېره عجيبه ده چي ځوک په جومات کي د يوه چا انتخاب ته د اهل حل و عقد له لوري د انتخاب نوم ورکوي!! مورږ خو د ابوبکر رضی الله عنه د انتخاب ځرنګوالي ته په پام سره وايو چي د امير انتخاب بايد په جومات کي وي نه د تړلو دروازو تر شا، بايد د ټولو هغو مسلمانانو په خوښه وي چي جومات ته تلی شي نه د ځو کسانو له لوري، د معلن او غير مکره بيعت په نتيجه کي به امير کېږي نه له بيعت نه مخکي يا له بيعت نه پرته.

دا جنابان دي هغه روايت هم په پام کي ولري چي وايي: ابوبکر رضی الله عنه تر هغه ځان خليفه ونه ګڼلو چي د يمن خلکو هم خپل بيعت ورته راولېږو.

دوهم بنسټ:

دا چي موجود خليفه راتلونکی خليفه ونوموي:

په دې کي شک نشته چي ابوبکر رضی الله عنه له ډېرو جليل القدره صحابه وو سره له مشورو وروسته او د دوی د تشويشونو له رفعه کولو او قناعت ترلاسه کولو وروسته مسلمانانو ته وصيت او سپارښتنه وکړه چي عمر رضی الله عنه د خليفه په توګه غوره کړي، خو پوښتنه دا ده چي عمر رضی الله عنه له همدې سپارښتني نه وروسته د خليفه په توګه غوره شوی

ketabton.com - The Digital Library

که په جومات کي د ټولو حاضرو مسلمانانو له بیعت نه وروسته؟! حقیقت دا دئ چي د ابوبکر رضی الله عنه سپارښتنه او وصیت ملزمه او واجبي سپارښتنه نه وه، عمر رضی الله عنه د دې سپارښتني په اساس نه دئ خلیفه شوی بلکي له هغه وروسته امیر شو چي د خلکو بیعت ئې ترلاسه کړ، د ابوبکر رضي الله عنه لخوا څخه د ده انتخاب یوازي یو وړاندیز وو، هغه ولس ته د عمر رضي الله عنه د غوره کولو وړاندیز وکړ، خلکو دا وړاندیز قبول کړ، عمر رضی الله عنه ئې د خلافت لپاره تر ټولو غوره وګڼلو او په خپله خوښه ئې له هغه سره بیعت وکړ او له همدې بیعت نه وروسته هغه د مسلمانانو خلیفه شو. څوک چي له دې نه پرته بل تعبیر وړاندي کوي څو پوښتني ترې لرو: که بالفرض محال ابوبکر رضی الله عنه خپل زوی ځای ناستی ټاکلی وی او مسلمانانو له هغه سره بیعت نه وی کړی او تر هغه ئې عمر رضی الله عنه غوره ګڼلی وی او له ده سره ئې بیعت کړی وی نو کوم یو به شرعي او قانوني خلیفه وو؟ که احیاناً عمر رضی الله عنه په جومات کي داسي څه ویلي وی چي مسلمانان ترې ناراضه شوي وی او له ده سره ئې بیعت نه وی کړی مو‌ږ ته ووایئ چي له دې سره سره به عمر رضی الله عنه قانوني او شرعي خلیفه وو؟ که ستاسو دا ادعاء ومنو نو بیا خو به یزید ته هم د قانوني او شرعي خلیفه په سترګه ګورو ځکه چي د موجود امیر لخوا انتصاب شوی وو!! بیا به د هغو صحابه وو دا موقف څنګه توجیه کوو چي له یزید سره ئې بیعت ونه کړ؟! آیا دوی د بیعت نه کولو حق درلود؟ که دا منې بیا خو بیعت کول د خلکو حق دئ، دوی حق لري چي د نومول شوي کس اهلیت ته په پام سره پرېکړه وکړي، عمر رضی الله عنه ئې اهل

ketabton.com - The Digital Library

ګڼلی بیعت ئې ورسره وکړ او چا چي یزید نااهله ګڼلی له بیعت نه ئې ډډه کړې، په دې کار سره ئې ګناه نه بلکي د ثواب کار کړی!! که داسي نه وي نو بیا به د حسین رضی الله عنه په اړه څه وایو چي له بیعت نه ئې ډډه وکړه، شهادت ئې قبول کړ خو د یزید په لاس بیعت ته تیار نشو؟!! د دې معنی خو دا ده چي یو کس هغه مهال د موجود امیر له لوري د سپارښتني په نتیجه کي شرعي امیر کېدی شي چي: ۱-د خلافت اهل وي او ۲- خلک ورسره بیعت وکړي.

دریم بنسټ:

موجود خلیفه یوه داسي ډله غوره کړي چي د دوی له منځه به یو کس د امیر په توګه غوره کېږي.

په دې اړه لاندي وضاحت ضروري ګڼو:

د عمر رضي الله عنه له ټپي کېدو وروسته او له شهادت نه مخکي ځینو صحابه وو ترې وغوښتل چي د مسلمانانو لپاره خلیفه وټاکي، هغه په ځواب کي ورته وویل: که زه څوک ونه ټاکم او لاړ شم نو د هغه چا په سنت به مي عمل کړی وي چي تر ما غوره وو (یعني رسول الله صلی الله علیه و سلم) او که ئې وټاکم د هغه چا په سنت به مي عمل کړی وي چي هغه هم تر ما غوره وو (یعني ابوبکر رضی الله عنه)، إراده ئې دا وه چي څوک ونه نوموي، خو د نورو د اصرار په وجه ئې هغه شپږ کسان ونومول چي د خلافت لپاره تر نورو غوره او هر یوه ډېر پلویان درلودل، خپل زوی ته ئې هم وویل چي په دې ډلي کي برخه واخلي خو د امیر کېدو حق به نه لري، دوی ته ئې وویل چي له خپل منځ نه په یوه کس توافق وکړي

ketabton.com - The Digital Library

او بیا دغه کس د بیعت لپاره ولس ته معرفي کړي. له دغو شپږو کسانو نه درې د دریو نورو په ګټه تېر شول، په پاته دریو کي عبدالرحمن بن عوف رضی الله عنه په دې شرط تنازل وکړ چي د پاته دوو په اړه به ده ته د پرېکړي صلاحیت ورکول کېږي، ده د عثمان رضي الله عنه او علي رضي الله عنه په هکله د مدینې له خلکو نه؛ د ښځو په شمول؛ تر درېو ورځو مسلسل پوښتني وکړې، د دوی رأیه ئې ځان ته معلومه کړه، په جومات کي ئې دا خبره اعلان کړه چي د مدینې ډېری خلک د عثمان رضي الله عنه په امارت راضي دي، زه له دوی دواړو نه تاسو ته عثمان رضي الله عنه غوره کوم، خلکو توافق وکړ، بیعت ترسره شو او له دې وروسته عثمان رضي الله عنه خلیفه شو.

له دې بهیر نه چي کومي نتیجې ترلاسه کېدی شي نو هغه دا دي:

- که د امارت لپاره تر یوه نه زیات مستحق کسان موجود ول او هر یوه ئې یو شمېر پلویان درلودل او هغه ئې د امارت لپاره تر نورو غوره ګڼلو، د دوی له منځ نه د یوه انتخاب به داسي ترسره کېږي لکه د عثمان رضی الله عنه انتخاب، یا به د کاندیدانو تر منځ د توافق او په یوه کس د اتفاق کولو له لاري ستونزه حل کوو او یا به له خلکو پوښتنه کوو او هغه څوک به راوړاندي کوو چي د مسلمانانو ډېری ئې تر نورو غوره ګڼي.
- خو نه د کاندیدانو خپلمنځي توافق کافي دئ او نه د هیئت له لوري د اکثریت رأیه معلومول او د یوه کس نومول، بلکي وروستۍ پرېکړه به په جومات کي او د عامو مسلمانانو په خوښه او توافق کېږي.
- له دې نه معلومېږي چي د (نومولو) او (ټاکلو) تر منځ فرق دئ،

ketabton.com - The Digital Library

نومول شوي کېدی شي تر یوه زیات وي خو د دوی له منځه د یوه ټاکل به د مسلمانانو په خوښه، په معلني غونډي کي او له بیعت نه وروسته ترسره کېږي.

د عثمان رضی الله عنه له شهادت نه وروسته ځیني خلک علي رضی الله عنه ته ورغلل چي بیعت ورسره وکړي؛ هغه په ځواب کي ورته وویل: دا د ټولو مسلمانانو په توافق او خوښي پوري مربوط دئ او پرېکړه ئې باید په جومات کي وشي. همداسي وشول، علي رضي الله عنه په جومات کي او له بیعت نه وروسته خلیفه شو.

دا ډېر مونږ ته ښيي چي بیعت د امارت لپاره شرط دئ، یوازي له بیعت نه وروسته څوک امیر کېدی شي نه له بیعت نه مخکي. له دې ډېر نه دا هم معلومېږي چي بیعت څرګند کار دئ نه پټ، د عامو خلکو کار دئ نه د خاصو، په جومات کي تر سره شوی نه په کوم قصر کي، ټول هغه خلک په کي برخه اخیستی شي چي جومات ته ئې په راتلو بندیز نشته.

څلورم ښنسټ: استیلاء:

لیکوال تر دې عنوان لاندي لیکي: یو داسي تن چي هغه د خلافت د شرایطو درلودونکی (جامع) وي هغه پر خلکو غلبه ومومي او پر واک قبضه ټینګه کړي، نو په دې توګه هم خلافت جوړېږي، د راشدینو خلفاوو څخه وروسته د ټولو خلفاوو خلافتونه په دې توګه منعقد شوي!!

د محترم لیکوال په ځواب کي باید ووایو:

- دا ډېره د حیرانتیا خبره ده چي تاسو هغه چا ته د (خلیفه) نوم ورکوئ چي پیغمبر علیه السلام د (ملک) نوم ورکړی، هغه چي په زور

ketabton.com - The Digital Library

مسلط شوي، امارت ئې په میراث ترلاسه کړي، په جومات کې نه بلکې په قصرونو کې امیران شوي.

- له کومو لارو چې دا امراء واک ته رسېدلي یوه ئې هم شرعي لار نه وه.
- د امیرالمؤمنین علي رضی الله عنه په ضد قیام او د هغه شهادت ته جائز او شرعي بڼه ورکول لوی جسارت دئ.
- که استیلاء جائز وګڼو بیا خو به د داسې فتنو لپاره لار پرانېزو چې د عثمان رضی الله عنه او علي رضی الله عنه په شهادت منتج شوې.
- د نېک او صالح انسان هغه کار د تقلید او تأیید وړ دئ چې د شریعت مطابق وي، د صحابه وو رضی الله عنهم په خپلمنځیو جګړو او د یزید په څېر امراوو ټاکني باندې استناد کول او دې ته ورته کارونه جائز ګڼل ستره اشتباه ده، هیڅ عالم او فقیه داسې غلطه خبره نه کوي.

عجیبه دا ده چې لیکوال تر همدې عنوان لاندې او څو سطره وروسته د مولانا محمد تقي عثماني دا اقوال رانقلوي: ... خلافت میراث نه دئ لکه څنګه چې په امپراطوریو کې دود دئ، او نه خلافت د عسکري ځواک په مټ ولاړو دیکتاتوریو په څېر بڼه لري... نه پوهېږو چې دا خبري او مخکنۍ څنګه سره تلفیقوي؟!! تقي عثماني صاحب خو نه میراثي خلافت مني او دې ته د خلافت په ځای د امپراطوري نوم ورکوي او نه په عسکري ځواک ترلاسه شوی خلافت مني!! خو لیکوال څو سطره مخکې دا دواړه امارتونه جائز او شرعي ګڼلي او د خلافت نوم ئې ورکړی!! نه پوهېږو چې آیا دې ته نه دئ متوجه شوی چې د (استیلاء) معنی همغه ده چې تقي

ketabton.com - The Digital Library

عثماني ئي (د عسكري ځواک په مټ ولاړه واكمني) بولي او كه كومه بله وجه لري؟!!

اهل الحل و العقد

ليكوال د اهل الحل و العقد تر عنوان لاندي ليكي:

"د خليفه او امير د ټاكلو لپاره په شريعت كي څلور لاري شتون لري: لومړۍ لاره دا ده چي خليفه د اهل الحل و العقد د څښتنانو، يعني د علماوو، قبايلي مشرانو، د نظامي او پوځي چارواكو له لوري په بيعت كولو سره تعين او غوره كېږي، څنگه چي حضرت ابوبكر صديق رضى الله عنه خليفه شو"

د دې ادعاء په ځواب كي وايو:

- په اسلام كي خو د امير د ټاكلو يوازي يوه لار ده، او هغه څرگند او له اكراه او جبر نه پرته د مسلمانانو بيعت دئ، نه بل څه.
- دا يوه مغالطه او د حقيقت خلاف ادعاء ده چي ابوبكر رضى الله عنه د علماوو، قبايلي مشرانو او فوځي چارواكو له لوري غوره شوی!! حقيقت دا دئ چي ابوبكر رضى الله عنه د سقيفه بني ساعده په يوې عامي او آزادي غونډې كي د امارت لپاره نومول شوی او په جومات كي د امير په توگه ټاكل شوی. له ده وروسته خلفاء هم په جومات كي او د بيعت له لاري غوره شوي، د دوی د انتخاب ترمنځ يوازي د نومولو په طريقه كي څه توپير وو؛ نه د ټاكلو په څرنگوالي كي، د ټاكلو لار يوه ده او هغه د مسلمانانو عام او بلااكراه بيعت دئ نه بل څه.

ketabton.com - The Digital Library

- که تاسو په قرآن، حدیث او د صحابه وو د دور په روایاتو او لیکنو کي چیري هم د اهل الحل و العقد اصطلاح او د محدودو مشخصو اشخاصو له لوري په کوم خاص ځای او د ټرلو دروازو تر شا د کوم امیر د انتخاب بېلګه وښوده؛ نو ادعاء مو د منلو وړ ده، او که دا اصطلاح د امویانو او عباسیانو د دور زېږنده وي، هغه مهال رامنځته شوې وي چي امارت موروثي شو، اموي او عباسي شو، که داسي وي چي د محدودو اشخاصو له لوري د امیر انتخاب د دې دور بدعت وي، دا اصطلاح سرکاري مفتیانو د موروثي قیادت د توجیه لپاره کارولې وي، بیا خو حقیقتاً چي ټګمارانو یوې عربي اصطلاح ته داسي رنګ ورکړی چي ګواکي دا د کوم آیت یا حدیث برخه ده.
- پوښتنه دا ده چي د اسلامي شریعت له مخي ولس د امیر په ټاکلو کي څه حق او څه وجیبه لري؟ د امارت دنده د چا له لوري چا ته سپارل کېږي؟ د امارت د اهل تشخیص د چا کار دئ؟ آیا د ولس له بیعت او رضایت نه پرته د چا امارت شرعي مجوز لري؟ آیا د زور او جبر امارت جائز دئ؟ امیر په جومات کي او د عوامو په خوښه ټاکل کېږي که په قصرونو کي او د ټرلو دروازو تر شا د خواصو لخوا؟ ابوبکر، عمر، عثمان او علي رضي الله عنهم په جومات کي د ټولو لمونځ کوونکو له بیعت نه وروسته د امیرالمؤمنین په توګه غوره شول که د خاصو اشخاصو له لوري؟
- آیا د عمر رضي الله عنه هغه وینا مو اورېدلې چي د سقیفه بنی ساعده په غونډي کي ئې وکړه: "فمن بایع أمیرا عن غیر مشورة المسلمین فلا بیعة له ولا بیعة للذي بایعه تغرة أن یقتلا: که څوک د مسلمانانو له

ketabton.com - The Digital Library

مشورې پرته له کوم امیر سره بیعت وکړي نه د ده بیعت ارزښت لري او نه د هغه چا چي بیعت ئې ورسره کړی، د دې وېره شته چي دواړه ووژل شي" !! د عمر رضي الله عنه دا وینا ډېر پرېکنده او قاطع حجت دئ د هغه چا په ضد چي د ټولو مسلمانانو له موافقې او مشورې پرته د څو کسانو بیعت د امارت لپاره کافي ګڼي، دا یوازي د درباري مفتیانو رأیه کېدی شي نه په دین د یوه پوه انسان رأیه. دا رأیه د سلاطینو په خدمت کي بوختو مفتیانو هغه مهال ورکړه چي د امیر انتخاب له جومات نه قصرونو ته او له عوامو نه درباري خواصو ته انتقال شو او په نتیجه کي ئې امارت موروثي او خانداني شو او یزید امیرالمؤمنین!! شو.

په دې اړه روایت داسي دئ:

عن ابن عباس قال : انقلب عبدالرحمن بن عوف إلى منزله بمنى في آخر حجة حجها عمر بن الخطاب فقال : إن فلانا يقول : لو قد مات عمر بايعت فلانا .... قال عمر : إني قائم العشية في الناس وأحذرهم هؤلاء الذين يريدون أن يغصبوهم أمرهم قال عبدالرحمن : فقلت : لا تفعل يا أمير المؤمنين فإن الموسم يجمع رعاع الناس وغوغاءهم وإن أولئک الذين يغلبون على مجلسک إذا أقمت في الناس فيطيروا بمقالتک ولا يضعوها مواضعها أمهل حتى تقدم المدينة فإنها دار الهجرة فتخلص بعلماء الناس وأشرافهم وتقول ما قلت متمكنا ويعون مقالتک ويضعونها مواضعها

فقال عمر : لئن قدمت المدينة سالما إن شاء الله لأتكلمن في أول مقام أقومه ....

له ابن عباس رضی الله عنه نه روایت دئ چي عبدالرحمن بن عوف د

ketabton.com - The Digital Library

عمر رضی الله عنه په وروستي حج کي؛ په منی کي خپل ځای ته راګرځېدو وروسته عمر رضی الله عنه ته وویل: فلانی وایي چي که عمر مړ شو نو له فلاني سره به بیعت کوو، ... عمر رضی الله عنه وویل: زه ماخستن خلکو ته وینا کوم او خبرداری ورکوم چي ځیني خلک غواړي په دوی پوري اړوند کار (د دوی حق) ترې غصب کړي، عبدالرحمن وایي ما ورته وویل: اې امیر المؤمنینه! دا کار دلته مه کوه، دلته عام خلک راغونډ شوي، ستا د خبري په مطلب به سم پوه نشي، په ناسمه توګه به ئې تعبیر او نورو ته انتقال کړي، صبر وکړه او په مدینه کي دا کار وکړه هلته علماوو او مخورو ته خپله خبره وکړه، ستا د خبري په مطلب به پوه شي او .... عمر رضی الله عنه وویل: که مدینې ته روغ ستون شوم نو په لومړی وینا کي به دا خبره کوم... همداسي وشول، هغه په مدینه منوره کي د لومړی جمعې په خطبه کي د نورو خبرو په ضمن کي وویل:

إنه بلغني أن فلانا منكم يقول : والله لو قد مات عمر لقد بايعت فلانا فلا يغرن امرءا أن يقول : إن بيعة أبي بكر كانت فلتة فتمت فإنها قد كانت كذلک إلا أن الله وقى شرها وليس فيكم من تقطع إليه الأعناق مثل أبي بكر وإنه كان من خيرنا حين توفي رسول الله صلى الله عليه و سلم ....

ما ته دا خبره رسېدلې چي فلانی وایي: قسم په خدای که عمر مړ شو نو له فلاني سره به بیعت کوو، هیڅوک دي په دې نه غولېږي چي ووایي: د ابوبکر بیعت همداسي ناڅاپي او غیرمترقبه وو، هو همداسي وو، خو الله ئې له شره وژغورلو، خو اوس د ابوبکر په څیر داسي څوک نشته چي ټول پرې قانع وي، ...

ketabton.com - The Digital Library

ګورئ چي دلته عمر رضی الله عنه د ځينو کسانو دا وينا غندي چي غواړي د سقيفۀ بني ساعده په څېر څوک راولړاندي کړي او بيعت ورسره وکړي، دا خطرناکه لوبه ګڼي، غواړي خلکو ته ووايي چي مه پرېږدئ ستاسو حق د ځينو کسانو له لوري غصب شي، د سقيفۀ بني ساعده غونډه هم يوه ناڅاپي، غير مترقبه او عجولانه غونډه بولي، وايي چي الله تعالی په خپل فضل سره د هغې له شره وژغورلو، دا خبره هم کوي چي د ابوبکر په څېر داسي شخصيت نه مومو چي ټول خلک پرې قانع او راضي وي، او په پای کي وايي: که څوک د مسلمانانو له مشورې پرته له کوم امير سره بيعت وکړي نه د ده بيعت ارزښت لري او نه د هغه چا چي بيعت ئې ورسره کړی، د دې وېره شته چي دواړه ووژل شي" !!

- ځيني خلک وايي: عوام د امير په ټاکلو کي د څه ويلو حق نه لري، په دوی کي ځيني دومره غلو کوي چي عوامو ته د جاهلانو او احمقانو خطاب کوي او وايي چي د امير د انتخاب حق جاهلانو او احمقانو ته نه دئ سپارل شوی!! ځيني خو دا خبره په ښه نيت کوي خو په دې نه پوهېږي چي د ښه نيت خبره بايد په ښو الفاظو وکړي او داسي څه ونه وايي چي الله او د هغه پيغمبر ته وي ويلي او له اسلام نه د عوامو زړه تور کړي!! دې دوستانو ته وايو:

- موږ خو ټول قرآن په ډېر دقت سره لوستلی، ستا دا وينا مو نه صراحتاً او نه اشارتاً په کي موندلې، صحاح سته مو لوستلي؛ داسي حديث مو نه دئ ليدلی چي ستا دغه وينا تأييد کړي، قرآن خو وايي چي الله تعالی د يوه (امي) قوم له منځه يو (امي) پيغمبر غوره کړ، د دې لپاره چي د ټولي

ketabton.com - The Digital Library

نړۍ غوره امت ترې جوړ شي، او همداسي وشول، همدا امي او په ليک لوست نه پوهېدونکی قوم د ټول عالم لارښود شو، قرآن خو د اهل کتابو هغه علماء او مشايخ په سختو الفاظو رټي، چي ځان ئې تر نورو غوره ګڼلو او ويل به ئې: زموږ سيني له علومو ډکي دي، حتی له هغو خرو سره ئې تشبيه کوي چي کتابونه پرې بار وي!! قرآن خو ايمان او عمل د فضيلت لامل ګڼي نه بل څه، څلور راشد خلفاء خو په جومات کي د هغو خلکو لخوا غوره شوي چي د اهل کتابو احبارو به عوام کالانعام ورته ويل، همغه اصطلاح چي نن ئې د دوی ملګري کاروي!!

- دا دوستان دې ته متوجه نه دي چي احتياط بايد په دې کي وشي چي نومول شوي اشخاص اهل او د امارت وړ وي، نه دا چي څوک رأيه ورکوي. که له دوو داسي اهل شخصيتونو څخه چي د امارت لپاره وړ او مناسب وي، ټول ضروري مواصفات ولري، د علم، تقوی، امانت او اهليت په ګانې سمبال وي، يو ئې د عوامو په خوښه او د اکثريت په رأيه غوره شي، څه تاوان مو کړی؟ اشکال خو هغه مهال راولاړېږي چي اهليت په پام کي ونه نيول شي او يوازي د رأيو اکثريت ته اعتبار ورکړی شي.

ketabton.com - The Digital Library

آیا د مشر لپاره موده ټاکل جائز دي؟

د لیکوال د دې ادعاء په اړه چي د امارت لپاره موده ټاکل جائز نه دي!! باید ووایو:

- لومړی باید په دې پوه شو چي د شریعت له مخې حرام او ناجائز څه ته وايي؟ ټول فقهاء او علماء په دې متفق دي چي یوازي هغه څه ته حرام او ناجائز ویلی شو چي الله تعالی او د هغه پیغمبر علیه السلام حرام کړي وي او د هغه پر حرام والي صریح او واضح نص دلالت کوي.
- څوک چي د امارت لپاره توقیت ناجائز ګڼي باید د تحریم نص ئې وړاندي کړي، په داسي حال کي چي په ټول قرآن او د پیغمبر علیه السلام په احادیثو کي هیڅ ځای نه صراحتاً او نه اشارتاً داسي نص موندلی شو چي توقیت حرام وګڼي، نو دا ښاغلي ولي له خپله ځانه هغه څه حرام بولي چي نه الله تعالی ورته حرام ویلي او نه د هغه پیغمبر علیه السلام؟! آیا دې ته متوجه نه دي چي جائز ته ناجائز ویل همدومره لویه ګناه ده لکه حرام ته حلال ویل.

ketabton.com - The Digital Library

- ځوک چي وايي په دې دليل دا کار ناجائز دئ چي صحابه وو نه دئ کړی!! دوی ته بايد ووايو چي هيڅ په دين پوه عالم او فقيه دا خبره نه کوي چي کوم څه صحابه وو نه وي کړي هغه حرام دي!! ټول پر دې متفق دي چي پرته له هغه څه چي الله تعالی او د هغه پيغمبر حرام کړي هر څه حلال دي، په حل او حرمت کي اصل دا دئ چي يوازي هغه څه حرام دي چي الله تعالی او د هغه پيغمبر حرام کړي. اصل دا نه دئ چي څه صحابه وو نه وي کړي هغه حرام دي، په سلګونو داسي کارونه شته چي صحابه وو نه دي کړي؛ لکه دا چي: دوی د پيغمبر عليه السلام احاديث د کتابونو په بڼې کي نه وو راغونډ کړي، دوی د فقهي کتابونه نه وو ليکلي، دوی په لوډسپيکر کي آذان نه دئ کړی، په موټر، الوتکو او بېړيو کي حج ته نه دي تللي، زموږ په څېر جامې، کميس او پرتوګ ئې نه دي اغوستي، ټوپک، بمونه، باروت ئې نه دي کارولي، داسي شهادت طلبانه عمليات ئې نه دي کړي چي له باروتو ډک واسکټ واغوندي او د دښمن خوا ته چاودنه وکړي، که محترم ليکوال په ټولو فقهاوو کي داسي ځوک په ګوته کړ چي ويلي ئې وي: څه چي صحابه وو نه دي کړي حرام دي؛ نو بيا دی ملامت نه دئ، خو که دا خبره ئې له ځانه کړې وه نو بايد تجديد نظر وکړي. که دی په دغه عقيده وي نو بيا خو ترې پوښتنه کوو چي تا د خپلي رسالې په ۲۹صفحه کي ليکلي: "د شرعي سياست هغه احکام چي په قرآن او سنت کي راغلي هغه دا دي: چي اسلام د حکومت کوم ځانګړی شکل نه دئ مخصوص کړی او نه ئې کوم خاص منهج د ټولو تفصيلاتو او جزياتو سره تعيين کړی. بلکي اسلام د حکومت کولو لپاره مبادي، اصول، او عامه

ketabton.com - The Digital Library

احکام په ګوته کړي، چي خامخا د هغو رعايتول په هر ښار او هره زمانه کي لازم دي، او د حکومت د نظام جوړولو جزيات او تفصيلات تعينول د امت خوښې ته پرېښودل شوي، خو په دې شرط چي په دې ټولو کي به د هغو اصولو، مباديو، او احکامو تابعداري کولای شي کوم چي د قرآن او سنت په نصوصو او د راشدينو خلفاوو په سنتو کي مشروع ګرځول شوي نو د حکومت نظام په اسلام کي د اسلامي مباديو او احکامو تابع دی، نه د کوم ځانګړي شکل، او معين منهج، چي لنډييز يې په دې ډول دی: ..."

ليکوال د پورتني استدلال له مخي ځان ته او د خپل مسلک ليکوالانو ته دا حق ورکوي چي د اسلامي نظام په اړه داسي څه وليکي چي د پيغمبر عليه السلام او صحابه وو رضی الله عنهم په دوران کي ئې مثال او بېلګه نه مومو، استدلال ئې دا دئ چي "د حکومت د نظام جوړولو جزيات او تفصيلات تعينول د امت خوښې ته پرېښودل شوي،.."

عجيبه دا ده چي د همدې خبري ترڅنګ وايي چي د امارت لپاره موده ټاکل په دې دليل جائز نه دي چي صحابه وو دا کار نه دئ کړی!! د دې معنی خو دا شوه چي تا ته داسي خبره کول جائز دي چي صحابه وو او مخکنيو نه ده کړې خو بل ته ناجائز!! ته د اسلامي نظام په اړه داسي څه ويلی شې چي تر تا مخکي هيچا نه دي ويلي او دليل دي هم دا دئ چي " د حکومت د نظام جوړولو جزيات او تفصيلات تعينول د امت خوښې ته پرېښودل شوي"

خو که بل څوک دا خبره کوي چي دا مسلمانانو ته پرېښودل شوې چي څوک د امارت لپاره غوره کوي، کوم واکونه او صلاحيتونه ورکوي،

ketabton.com - The Digital Library

ځومره حقوق او امتيازات ورته ټاکي، د ځومره مودې لپاره ئې د امير په توګه مني، څه شرايط ورته وضعه کوي، او وايي چې امارت د خلکو امانت دئ، دا د خلکو حق دئ چې چا ته ئې سپاري، تر کله ئې سپاري او کله ئې بېرته ترې اخلي... نو دا خبره په ځلورو کتابونو ورته ناروا او ناجائز برېښي!!

ځوک چې د اسلام په حقيقت پوه وي هغه په دې عقيده دي چې د مسلمانانو مشر د دوی له لوري غوره کېږي، ده ته چې کوم صلاحيتونه او امکانات سپارل کېږي، که زکات او عشر دئ، که غنيمت يا فی دئ، که له کورنيو او بهرنيو لوريو سره کومه معامله وي، د جنګ يا د سولې، دا د ټول ولس (امانتونه) دئ، په دې امانتونو کې هر راز تصرف به د ولس په مشوره کوي، هر هغه تصرف چې د ولس د مشورې خلاف ئې کوي خيانت دئ، دا د ولس حق دئ چې ده ته ځومره واک ورکوي او تر کله ئې ورکوي او کله ئې بېرته ترې اخلي. دي د ولس خادم، وکيل او کفيل دئ نه آقا او بادار.

که موږ د راشدو خلفاوو ابوبکر صديق، عمر، عثمان او علي رضی الله عنهم په څېر امين او متقي شخصيتونه پيدا کړل نو موږ به ئې هم د صحابه وو په څېر دائم العمر خلفاء ټاکو، او چې دا ممکنه نه ده، نو بيا خو د احتياط تقاضاء دا ده چې د امير لپاره موده وټاکو، که په خپل کار کې موفق وو بيا ئې غوره کړو او که نه د ده په ځای بل ځوک راوړاندې کړو او په دې توګه دې ته مجال پرې نږدو چې که ځيني خلک د موجود امير عزلول ضروري ګڼي، په هغه کې د امارت د دوام کفايت او صلاحيت نه مومي او تر ده بل کس ورته اهل برېښي نو د مسلحانه پاڅون لار غوره نه کړي او

ketabton.com - The Digital Library

هغسي پېښي رامنځته نشي چي د عثمان رضی الله عنه او علي رضی الله عنه په شهادت منتج شوې.

د مشر لپاره القاب

لیکوال له مقدماتي خبرو وروسته بحث له دې پیل کړی چي د مسلمانانو د مشر لپاره اسلامي القاب او اوصاف کوم دي؟ درې نومونه ئې اسلامي القاب ګڼلي: خلیفه، امیرالمؤمنین او امام، په قرآن کي د خلیفه او امام ذکر راغلی، ابراهیم علیه السلام ته د امام او داؤد علیه السلام ته د خلیفه نومونه راغلي، د امیرالمؤمنین ذکر نه په قرآن کي شته او نه د پیغمبر علیه السلام په احادیثو کي، البته صحابه وو دا نوم د عمر رضی الله عنه لپاره غوره کړ، په قرآن کي د مسلمانانو مشران د اولي الامر (چارواکو) په نامه یاد شوي. د صحابه وو له لوري د یوه نوم غوره کول ښیي چي مسلمانان کولی شي خپل مشران په بل هر نېک نوم یاد کړي، په دې کي هیڅ مانع او حرج نشته. د قرآن او حدیث له مخي معلومېږي چي د (ملک: پاچا)، (ملک الملوک: شاهنشاه)، او داسي نومونه چي یوازي له الله تعالی سره ښايي او د مشر د واک او ستاینې په اړه غلو په کي شوې وي؛ ناجائز دي. لکه اعلیحضرت، والاحضرت، خو نور نومونه لکه مشر، ولس مشر، قائد، رئیس، سالار او دې ته ورته نومونه غوره کول هیڅ مانع نه لري. دې ته باید متوجه وو چي د صحابه وو په دور کي د نومونو او القابو په اړه ډېره سادګي لیدل کېده، تاسو که روایات وګورئ نو د هیچا لپاره به له غلو او ستاینې ډک القاب ونه مومئ، هر څوک ئې په خپل ساده نوم او کله

ketabton.com - The Digital Library

هم په خپلې کنیه یاد کړی، دا هم د وروستیو زمانو بدعت وو چې اوږده اوږده القاب رایج شول، لکه علامة الدهر، قطب الاقطاب، شیخ القرآن والحدیث، شمس المفسرین، آیت الله العظمی، حجة الاسلام والمسلمین، ... د کتاب په جلدونو باندې به وګورې چې د لیکونکي لپاره ئې څو سطره القاب کارول شوي.

د مشر مواصفات

ورپسې د خلیفه او امیر د صفاتو په لړ کې د شاه ولي الله رحمه الله د حجة الله البالغه په استناد لیکې چې د امیر صفات دا دي: ۱- هغه به عاقل او بالغ وي، ۲- هغه به آزاد وي غلام به نه وي، ۳- خلیفه به نارینه وي او ښځینه به نه وي، ۴- خلیفه به زړه ور وي بزدل به نه وي، ۵- خلیفه به لیدل، کتل، اورېدل کولی شي، ۶- خلیفه باید له هغو خلکو څخه غوره شي چې د هغوی شرافت او برتري په خلکو کې منلې وي د هغه د فرمانونو په منلو کې عار او نفرت محسوس نه کړي. ۷- په خلیفه به خلک دا باور لري، چې هغه د حکومت په چارو کې د حق پلوي او پیروي کوي، ۸- خلیفه به مسلمان، د علم څښتن او متقي وي، او په پای کې لیکې چې ۹- د پیغمبر علیه السلام هغه وینا (حدیث) ته په پام چې "أئمه به د قریشو څخه وي" ضروري ده چې راشد خلیفه قریشي وي.

دلته څو خبرې ضروري ګڼو:

- څوک چې نن د شاه ولي الله رحمه الله په نظریاتو استناد کوي د دوی استادانو پرون هغه په دې دلیل تکفیر کړی وو چې ولې ئې پر مخکنی

ketabton.com - The Digital Library

فقهي اکتفاء ونه کړه، ولي ئې نوي نظريات وړاندي کړل، ولي ئې د قرآن د ترجمې او تفسير جسارت وکړ؟

• موږ په داسي حال کي چي د شاه ولي الله دروند او علمي شخصيت ته درناوی لرو، هغه ته د استاد په سترګه ګورو ځکه چي د قرآن له هغي فارسي ترجمې مو ډېره استفاده کړې چي ده ليکلې، له الله تعالی نه د هغو زحماتو اجر ورته غواړو چي اسلام ته د دعوت په لار کي ئې ايستلي او د هغو اذيتونو هم چي د جاهلانو له لوري ورسره مخامخ شوی. دلته بايد ووايو چي په څلورو لومړنيو مواصفاتو کي ورسره موافق يو، د پنځم په اړه دومره وايو چي که څه هم د امارت لپاره (صحت او قوت) ضروري شرطونه دئ، قرآن فرمايي: "إن خير من استأجرت القوي الامين: تر ټولو غوره کس چي استخداموې ئې هغه دئ چي قوي او امين وي"، خو دا چي ځيني تر هغه چا چي په يوه لاس، پښه، غوږ او سترګي معيوب وي؛ روغ او سالم کس او يا د جذابي څېرې خاوند تر بل غوره ګڼي، موږ ئې د لازمي شرط په توګه وړاندي کول بې ځايه تکلف او له ځانه جوړ شوي شرايط ګڼو. د شپږم او اوم په اړه وايو چي له دې معلومېږي چي شاه ولي الله رحمه الله د امير په اړه د خلکو باور او اعتماد او دا چي هغه به په خلکو کي منلی او مخور وي ضروري ګڼي، له دې نه دا پوښتنه راولاړېږي چي که د خلکو باور او اعتماد شرط وي او له دې پرته څوک د امارت وړ نه دئ نو څنګه به پوهېږو چي خلک د فلان کس په اړه دا باور لري چي منلی او مخور دئ او د حق پلوي او متابعت کوي؟ آيا له خلکو نه له پوښتني پرته دا حقيقت معلومېدی شي؟

ketabton.com - The Digital Library
او د نهم شرط په اړه څو خبري کول ضروري ګڼو:

د دې روايت په اړه ټول محققين موافق نه دي، ځيني ئې نه متن صحيح بولي او نه اسناد، او ځيني ئې د هغه مهال له شرايطو څخه ګڼي؛ نه په هره زمانه او هر ځای کي او د هر ملک په کچه ضروري شرط، له دې کبله چي د مدينې د انصارو اوس او خزرج تر منځ اوږدې جګړې تېري شوې وې؛ ګرانه وه چي د سعد بن معاذ رضی الله عنه له وفاته وروسته له دوی نه داسي امير غوره شوی وی چي ټولو له زړه نه منلی وی، د حل يوازنۍ لار دا وه چي امير له مهاجرينو څخه وی، دا محققين وايي که پيغمبر عليه السلام قريشيت د امارت لپاره ضروري شرط ګڼلی نو ولي ئې د انصارو د دروند او نوميالي مشر سعد بن معاذ رضی الله عنه په اړه فرمايلي چي که هغه ژوندی وی نو د مسلمانانو د مشر په توګه به مي ټاکلی وو.

څوک چي وايي امير بايد قريشي وي او قريشيت د امارت لپاره شرط ګڼي هغه ته وايو:

- دا رأيه د قرآن له صريح نص سره تصادم کوي، قرآن ټول خلک د يوه نسب خاوندان ګڼي، مکرر وايي چي ټول انسانان له يوه مور او پلار نه پيدا شوي، له يوه نسل څخه دي، بېل بېل قبايل او عشاير ئې د تعارف لپاره دي نه د تفاخر او تفاضل لپاره، هيڅ قبيله پر بلې هيڅ فضيلت نه لري مګر په تقوی سره، په اسلام کي نَسَبي فضيلت او يو تر بل په نَسَبي بنسټ ځان غوره ګڼل مردود دي.
- که دا رأيه ومنو بيا خو بايد يهودانو ته هم دا حق ورکړو چي ځان تر

ketabton.com - The Digital Library

ټولو قومونو په دې دلیل غوره وګڼي چي د ابراهیم علیه السلام اولاد دي او ډېر پیغمبران په دوی کي مبعوث شوي!! خو قرآن هغه مهال دوی تر ټولو قومونو غوره ګڼي چي ایمان ئې راوړی او د الله تعالی په لار کي ئې هجرت او جهاد کړی او هغه مهال ئې د نړۍ تر ټولو ذلیل قوم ګڼلی چي بغاوت ئې کړی او د شرک او نفاق لار ئې غوره کړې، له دې نه خو په څرګنده توګه معلومېږي چي د فضیلت لاملونه نسبي نه بلکي فکري او اعتقادي دي، یوازي په نېک عمل سره یو کس یا قوم پر بل فضیلت تر لاسه کولی شي.

- که داسي وی نو پیغمبر علیه السلام به څنګه فرمایل چي که سعد بن معاذ (د انصارو دروند مشر) ژوندی وی نو هغه به مي د مسلمانانو د خلیفه په توګه ټاکلی وو. څوک چي سعد رضی الله عنه پېژني او له هغو بې نظیره خدمتونو خبر وي چي ده او د ده ترمشرۍ لاندي د اوس قبیلې د اسلام او مسلمانانو لپاره کړي، پیغمبر علیه السلام او مهاجرینو ته ئې پناه ورکړه، دی او قوم ئې د الله تعالی په لار کي قربانۍ ته چمتو شول، نو یقیناً چي تر سعد بن معاذ نه به هیڅوک د خلافت لپاره زیات مستحق ونه ګڼي او که هغه ژوندی وی نو له شکه پرته به ټولو مسلمانانو د ابوبکر او عمر رضی الله عنهما په شمول هغه ته د بیعت لاس اوږدولو، خزرجیانو به هم د پیغمبر علیه السلام له پرېکړي سره توافق کاوو. د نړۍ ټول مؤمنان تر قیامته پوري د سعد رضی الله عنه او د ده د توریالي او مؤمن قوم د ستر احسان، همت، مېړاني او قربانیو پوروړي دي.

د سعد رضی الله عنه عظمت او مقام له لاندي روایاتو درک کولی شو:

ketabton.com - The Digital Library

عن جابر بن عبدالله قال رسول الله صلى الله عليه وسلم اهتز عرش الرحمن لموت سعد بن معاذ

له جابر بن عبدالله نه روایت دئ چي رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل: د رحمن خدای عرش د سعد بن معاذ په مړیني ولړزېدو.

کله چي هغه ټپي شو نو پیغمبر علیه السلام په جومات کي د هغه لپاره ځای جوړ کړ چي ورته نږدې وي او په خپله ئې پالنه او عیادت وکړي.

عن عائشة قالت لما أصيب سعد بن معاذ يوم الخندق رماه رجل في الأكحل (عرق وسط الذراع) فضرب عليه رسول الله صلى الله عليه وسلم خيمة في المسجد ليعوده من قريب .

عن البراء بن عازب قال: أهدي لرسول الله صلى الله عليه وسلم سرقة من حرير فجعل القوم يتداولونها بينهم . فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم (أتعجبون من هذا ؟) فقالوا نعم . يا رسول الله، فقال (والذي نفسي بيده لمناديل سعد بن معاذ في الجنة خير من هذا) رواه البخارى

له براء بن عازب نه روایت دئ چي رسول الله صلی الله علیه وسلم ته له وربښمو اوبدلې یوه ټوټه هدیه ورکړی شوه، خلکو په خپل منځ کي لاس په لاس کوله، رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل: آیا دې ته حیران یئ؟ وئې ویل: هو! یا رسول الله! نو هغه وفرمایل: په هغه ذات چي زما سا ئې په واک کي ده په جنت کي د سعد بن معاذ د لاس پاکولو تولیاوي تر دې ډېري غوره دي.

دا همغه سعد دئ چي ابوجهل ته ئې په مکه کي داسي غاښ ماتوونکی ځواب ورکړی وو چي چا ئې تصور هم نشو کولی، مکې ته د عمرې لپاره

ketabton.com - The Digital Library

تللی وو، د أمیه بن خلف په کور کې ئې واړول، هغه ورته وویل: صبر وکړه، کله چې غرمه شي او خلک غافل شي ولاړ به شې او طواف به وکړې، کله چې سعد طواف کولو ناڅاپه ابوجهل راڅرګند شو او وئې ویل: دا څوک دئ چې د کعبې طواف کوي؟ سعد وویل: زه سعد یم، نو ابوجهل ورته وویل: داسي په ډاډ او امان سره د کعبې طواف کوې په داسي حال کي چې محمد او د ده ملګرو ته مو پناه ورکړې؟! خبره ئې سره کښته پورته کړه، امیه سعد ته وویل: غږ دي تر ابوالحکم مه لوړه وه، هغه د دې وادي مشر دئ، بیا سعد وویل: په الله قسم چې که مي د کعبې له طوافه منعه کړې د شام د تجارت لار به دي قطعه کړم.

انطلق سعد بن معاذ معتمرا قال فنزل على أمية بن خلف أبي صفوان وكان أمية إذا انطلق إلى الشأم فمر بالمدينة نزل على سعد فقال أمية لسعد انتظر حتى إذا انتصف النهار وغفل الناس انطلقت فطفت فبينا سعد يطوف إذا أبو جهل فقال من هذا الذي يطوف بالكعبة ؟ فقال سعد أنا سعد فقال أبو جهل تطوف بالكعبة آمنا وقد آويتم محمد وأصحابه ؟ فقال نعم فتلاحيا بينهما فقال أمية لسعد لا ترفع صوتک على أبي الحكم فإنه سيد أهل الوادي ثم قال سعد والله لئن منعني أن أطوف بالبيت لأقطعن متجرک بالشام .

دا همغه سعد دئ چې له بني قریظه سره معامله د ده پرېکړې ته پرېشودی شوه، کله چې هغه پر خپلي سپرلۍ راورسېد پیغمبر علیه السلام صحابه وو ته مخ کړ او وئې فرمایل: د خپل سالار په وړاندي ودرېږئ، هغه ته ئې وفرمایل: دې خلکو تا ته د پرېکړې واک درکړی، هغه

ketabton.com - The Digital Library

وويل: جنګيالي دې ووژل شي او ماشومان دې د مسلمانانو تر منځ ووېشل شي. پيغمبر عليه السلام وفرمايل: د الله تعالی د حکم مطابق پرېکړه دي وکړه.

أن أناسا نزلوا على حكم سعد بن معاذ فأرسل إليه فجاء على حمار فلما بلغ قريبا من المسجد قال النبي صلى الله عليه وسلم (قوموا إلى خيركم أو سيدكم) . فقال (يا سعد إن هؤلاء نزلوا على حكمک) . قال فإني أحكم فيهم أن تقاتل مقاتلتهم وتسبى ذراريهم قال (حكمت بحكم الله أو بحكم الملک)

ketabton.com - The Digital Library

اسلامي شورى

ليکوال تر دې عنوان لاندي ليکي چي: "په رينښتيا هم په اسلامي نظام کي د دولت د تقنيني چارو د تنظيم او ښه سمون لپاره اړتيا ده چي اسلامي شورى د يوې ځانګړې قوې په توګه شتون ولري، له دې پرته هيڅ نظام او قانون مشروعيت نشي درلودلاى... " بيا ئې د اسلامي امارت د دستور دا مادې رانقل کړې دي:

"۴۶ماده:- اسلامي شورى هغه مقننه قوه ده چي غړي ئې حد اکثر د لومړۍ درجې ولايتونو څخه درې، د دوه يمې درجې ولايتونو څخه دوه، او د دريمې درجې ولايتونو څخه يو تن تشکيلوي، چي د امير المؤمنين له خوا انتصابيږي.

۴۷ماده:- د اسلامي شورى غړي به د اهل الحل و العقد صفتونه لري.

که چيري اميرالمؤمنين د استعفاء اراده وکړي، د خپلي استعفاء په باب به د قاضي القضات، د وزيرانو د شورى د رئيس، او د اسلامي شورى د رئيس په ګډون مجلس ته خبر ورکوي، وروسته به له ځنډه پرته د قاضي القضات، وزيرانو د شورى رئيس او اسلامي شورى د رئيس په ګډون

ketabton.com - The Digital Library

غونډه کوي او تصميم نيسي (۸-۹ مخ)"

د دې په ځواب کې بايد ووايو: اعتراض دا نه دئ چې د امارت په اساسي قانون کې د شورئ يادونه شوې که نه، اعتراض دا دئ چې د شورئ غړي د چا له لوري غوره کېږي؟ د ولس استازي دي که د اميرالمؤمنين د خوښې استازي؟ د نړۍ تر بدو نه په بد استبدادي نظامونو کې هم شورئ شته، خو د مطلق العنانو واکمنانو د خوښې داسې انتصابي شورئ ګانې چې د واکمنانو په خدمت کې وي او د هغوی اوامرو ته قانوني بڼه ورکوي، نه داسې شورئ چې د ولس له باصلاحيته استازو څخه جوړه شوې وي.
اعتراض دا دئ چې نه پيغمبر عليه السلام د خپلې خوښې انتصابي شورئ درلوده او نه راشدينو خلفاوو، د انتصابي شورئ ګانو لړۍ هغه مهال پيل شوې چې خلافت په سلطنت بدل شو، پرېکړې له جوماتونو نه قصر ته انتقال شوې او د شورئ غړي د سلاطينو له خوا انتصاب شوي.

د پيغمبر عليه السلام او د راشدينو خلفاوو د شورئ ځای خو مسجد وو، کله چې د مسلمانانو شمېر زيات شو؛ نو پيغمبر عليه السلام له دوی نه د عرفاء او نقباء په نامه د دوی داسې استازي وغوښتل چې د خپل خپل قوم له لوري به معرفي کېدل، ټول هغه کسان د شورئ غړي وو چې د بدر په جګړې کې ئې برخه اخيستې وه، څوک چې له دې حقيقت سره توافق نه لري نو مهرباني دې وکړئ او موږ ته دې د دې دور يوه داسې انتصابي شورئ راوښيئ چې غړي ئې د پيغمبر عليه السلام او يا راشدينو خلفاوو په خپله خوښه ټاکل شوي وي! دا د اسلام په اړه ډېر کرکجن تور دئ چې وايي: اسلام يوه شخص ته دا حق ورکوي چې د مطلق العنان واکمن په

ketabton.com - The Digital Library

توګه د خپلي خوښي داسي انتصابي شوری جوړه کړي چي پرېکړو ته به ئې هم التزام نه لري او يوازي هغه پرېکړې به ئې مني چي د ده خوښي وي!! اسلام خو دا د مسلمانانو يو اجتماعي صفت ګڼي چي کارونه ئې په مشوره ترسره کېږي: (و امرهم شوری بينهم)، کوم عاقل يا کم عقله انسان به په دې نه پوهېږي چي هغه شوری هيڅ ارزښت نه لري چي غړي ئې د ولس معتمد استازي نه وي، ولس پرې اعتماد ونه لري او ولس د هغوی پرېکړې معتبره ونه ګڼي، فقط د يوه شخص له لوري غوره شوي وي؟!

که څوک په قرآن ايمان لري نو د شوری په اړه دغه يو آيت هم ورته کفايت کوي، دا آيت شوری او مشوره د ټولو مؤمنانو او د دوی د ټولني يوه ځانګړتيا ګڼي، د دې آيت له مخي هيڅوک دا حق نه لري چي کوم مسلمان په داسي چارو کي له مشورې محروم کړي چي په ټولو مسلمانانو پوري مربوط وي، يا به په خپله مخامخ پوښتل کېږي او يا د خپل معتمد استازي له لاري، پيغمبر عليه السلام د بدر د جګړي پرېکړه هغه مهال وکړه چي ټولو بلااستثناء پرې توافق وکړ، د احد په جګړي کي له خپلي رأيي تېر شو او د هغو ځوانانو رأيه ئې قبوله کړه چي غوښتل ئې له دښمن سره له مدينې نه بهر مخامخ شي، که څوک د پيغمبر عليه السلام امتي وي او د هغه مبارک په سنت عمل کول غواړي نو بايد مشورې ته همدومره اهميت ورکړي، که هغه پيغمبر عليه السلام چي الله تعالی د ټولو انسانانو د معلم او لارښود په توګه غوره کړی او په هر ګام کي ئې ورته وحي کوله شوری ته دومره اهميت ورکوي چي له خپلي رأيي د ځو ځوانانو د غوښتني په وړاندي تېرېږي نو د بل چا به څه حيثيت وي چي هغه

ketabton.com - The Digital Library

ځان عقل کل وګڼي او د شورى پرېکړو ته تابع نه وي؟!! په دې کې هيڅ شک نشته چې يوه کس ته مطلق العنان واک سپارل په اسلامي شريعت کې هيڅ مجال نلري، دا د سرکاري او درباري مفتيانو فتوى کېدى شي نه له قرآن او سنت نه راولاړه شوې فتوى. دې ته مو بايد پام وي چې کله د مسلمانانو شمېر زيات شو نو پيغمبر عليه السلام لدوى نه وغوښتل چې خپل استازي ورمعرفي کړي، دا استازي د نقباء په نامه يادېدل او دا پيغمبر عليه السلام په خپله نه غوره کول؛ بلکې ولس ته ئې ويل چې تاسو ئې رامعرفي کړئ، دا په حقيقت کې د ولس منتخب استازي ول.

بخاري ليکي: (النقباء) جمع نقيب وهو عريف القوم وناظرهم والمراد الذين اختارهم الأوس والخزرج نقباء عليهم بطلب من النبي صلى الله عليه وسلم

نقباء د نقيب جمع دئ چې د قوم پېژندوى او ناظر ته وايي او دلته مراد ترې هغه خلک دي چې د اوس او خزرج له لوري د رسول الله صلى الله عليه وسلم په غوښتنه غوره شول.

آيا امير يا خليفه د شورى د پرېکړو په مراعات مکلف دئ؟

دا د همدرد صاحب د رسالې بل عنوان دئ چې موږ کټ مټ رانقل کړى.

تر دې عنوان لاندې هغه ادعاء کوي چې "جمهور متقدمين علماء وايي: ځان ته د شورى د غړو د رأيو په معلومولو وروسته به امير پر هغه څه باندې عمل کوي کومې ته چې د هغه پوهه او بصيرت رسي، اګر که

ketabton.com - The Digital Library

هغه د شورى د غړو د رايي سره توپير او اختلاف ولري د هغوى په اند : د مشاورت كولو معنى دا نده چي امير دي د شورى د غړو تابع وي!! هغوى د الله جل شأنه په دې قول استناد كوي (و شاورهم فى الامر فاذا عزمت فتوكل على الله) هغوى وايي: دا آيت په دې دلالت كوي چي له مشاورت وروسته د عزم څخه مراد د امير عزم دئ او كه په امام باندي د شورى د غړو اتباع كول واجب واى، نو بيا به د (عزمت) په ځاى عزمتم ويل پكار و، نو هر كله چي د عزم اختيار امام ته وركړل شو، جوته شوه چي د مشاورت كولو څخه وروسته د روستۍ پرېكړي حق هم يوازي امام لري.

كه څه هم ليكوال د هغو كسانو رأيه هم رانقل كړې چي پر امام باندي د شورى د پرېكړو اتباع واجبه ګڼي او له علي رضى الله عنه نه روايت شوي هغه حديث باندي استناد كوي چي فرمايي:

له پيغمبر عليه السلام نه د دغه آيت د (عزمت) د لفظ په اړه پوښتنه وشوه چي د عزم معنى څه ده؟ او هغه وفرمايل: د رأى له خاوندانو سره مشوره او بيا د دوى د رأيي متابعت، يعني له مشورې نه چي كومه پرېكړه راوځي هغه منل او په هغې پسي تلل.

د حديث الفاظ دا دي:

روى ابن مردويه عن علي بن أبي طالب قال : [سئل رسول الله صلى الله عليه وسلم عن العزم ؟ فقال مشاورة أهل الرأي ثم اتباعهم]

د ليكوال په ځواب كي څو خبري ضروري ګڼو:

- عجيبه ده چي څوک د پيغمبر عليه السلام حديث نه مني او هغه چا ته د عالم او علامه لقب وركوي او رأيه ئې مني او عمل پرې كوي چي رأيه

ketabton.com - The Digital Library

ئې هم سل په سلو کي د حديث **خلاف** ده او هم د قرآن **خلاف**!!! که ته په دې حديث باور لرې نو بيا خو بله هره رأيه بايد لري وغورځوې او مدعي ته ئې نه د عالم په سترگه وگورې او نه د **علامه** لقب ورکړې!!

- ډېر خلک داسي دي چي د دليل په ځای د اکثريت په زور خپله خبره په نورو منل يا تپل غواړي، کله چي د کومي رأيي په اړه نه دليل ولري او نه د کوم منلي شخصيت نوم واخيستی شي نو وايي: دا د جمهور علماوو رأيه ده!! خو که ترې پوښتنه وشي چي له دغو علماوو نه د څو کسانو نومونه واخله نو د گوتو په شمېر نومونه هم نشي اخيستلی. د يوې رأيي د سموالي لپاره خو دليل دا نه دئ چي څومره کسان ئې مني، د مسلمان لپاره خو دليل دا دئ چي له قرآن او سنت سره مطابقت ولري، که احياناً د نړۍ ټول خلک پر يوې غلطي خبري ټينگار وکړي او هغه سمه وگڼي دا د هغې د سموالي دليل نه شي کېدی.

راشئ وگورو چي د دغه آيت په اړه دا تعبير څومره وزن لري چي ليکوال جمهور متقدمينو ته منسوب کړئ. د آيت الفاظ دا دي:

[illegible]

[illegible]

[illegible] آل عمران: ۱۵۹

نو د خپل رب د رحمت په وجه ورته نرم شوې او که ته بدخولی او سخت زړی وی، نو ستا له شا و خوا به خواره شوي وو، نو دوی ته عفو

ketabton.com - The Digital Library

وکړه، بخښنه ورته وغواړه او په کارونو کي مشوره ورسره کوه، نو چي عزم دې وکړ بیا خو په الله توکل وکړه، یقیناً چي الله توکل کوونکي خوښوي.

د دې مبارک آیت لارښووني دا دي:

د قائد لپاره په خپلو ملګرو نرمي کول د الله تعالی یوه پېرزوینه ده، ته د دغې الهي پېرزوینې په سبب په خپل امت زړه سوانده او مهربان یې، د بدخولو او سخت زړو مشرانو په څېر نه یې، د داسي مشرانو په څنګ کي یوازي ذلیل انسانان راغونډېږي، که په تا کي دا نیمګړتیاوي وی نو دا ستا په شا او خوا کي راغونډ شوي مسلمانان به ټول درنه خواره شوي وو، د دوی اشتباهات نباید د دې باعث شي چي د نرمي په ځای سختي وکړې، د خوږو خبرو په ځای ئې په ترخو او توندو خبرو استقبال کړې او د لطف او مهربانۍ په ځای ئې په خپلو غلطیو سخت ونیسې، د دوی پر غلطیو سترګي پټي کړه، له الله نه ورته مغفرت وغواړه. داسي نه چي د دوی اشتباهاتو ته په پام سره دا فیصله وکړې چي له دې نه وروسته به له دوی سره مشوره نه کوم، نه؛ په کارونو کي مشوره ستا واجب او د دوی حق دئ، ته مکلف یې چي له دوی سره به مشوره کوې، حتی له هغو سره هم چي مشورې ئې کمزوري دي او د مخکنیو کمزورو مشورو په سبب ئې څه ستونزي هم راولاړي کړې دي. د مشورې په نتیجه کي چي کومه پرېکړه په لاس درغله، د پلي کولو لپاره ئې ملا وتړه او پر الله توکل وکړه، داسي متوکلین د الله خوښ وي.

که په دې آیت کي لږ غور وکړئ نو د اسلام له نظره به د شورى په

ketabton.com - The Digital Library

څرنګوالي او اهمیت ښه پوه شئ، په دې مبارک آیت کې څو اساسي ټکي زمونږ مخې ته راځي:

پیغمبر علیه السلام ته امر شوی چې مشوره به کوې، که الله تعالی خپل پیغمبر په مشوره مکلف کوي او دا د ده واجب ګڼي، نو د عادي مشر په اړه به د دې حکم تقاضاء څه وي، هغه چا ته چې الله ورته وحي کوي او د ټولې نړۍ لپاره ئې لارښود لېږلی، امت ورباندي ایمان لري او د ده په اطاعت مکلف شوی، که ده ته د مشورې کولو امر کوي؛ نو بل څوک به څه حیثیت لري چې له مشورې ځان مستثنی کړي.

دا د مشورې حکم د هغو کسانو په اړه راغلی چې ځیني اشتباهات ترې شوي، د دوی له اشتباهاتو سره سره الله تعالی پیغمبر ته امر کوي چې له همدغو سره به هم مشوره کوې.

پیغمبر علیه السلام ته ویل شوي چې تصمیم به له مشورې وروسته نیسې، داسي نه چې مخکي له مشورې کومه فیصله له ځان سره وکړې او بیا نور هسي د خوشحالولو لپاره راوغواړې او د خپلي رأيي په ګټه تأیید ترې ترلاسه کړې.

له مشورې نه چې کومه فیصله راوځي، که څه هم ستا د رأيي خلاف وي او ته په هغې کي مصلحت نه ګورې، له څه تزلزل او وېرې پرته ئې د عملي کولو لپاره ملا وتړه او پرالله توکل وکړه.

د الله محبوب متوکل هغه دئ چې مشوره کوي، له مشورې نه د راوتلې فیصلې د عملي کولو لپاره ملا تړي او پر خپل رب توکل کوي.

متأسفانه ځیني کسان د مشورې داسي تفسیر او تعبیر وړاندي کوي

ketabton.com - The Digital Library

چي د ديکتاتورانو او مستبدو واکمنانو ډېر خوښېږي، هغوی وايي چي د عزم په صيغه کي خطاب مفرد ته متوجه دئ او له دې نه معلومېږي چي د پرېکړي واک زعيم ته ورکړی شوی!! حال دا چي دا ډېر غلط او کمزوری تعبير دی، په څو دلايلو:

دې ته ئې پام نه دئ کړی چي (عزم) له (شوری) نه وروسته ذکر شوی او د دې خبري معنی دا ده چي عزم او پرېکړه به د مشورې نتيجه وي، شوری به د فيصلو مرجع وي او د مشر تصميم به هم د شوری له منځ نه راوتلی وي.

دا ډېر ډېر کمزوری او بې بنسټه دليل دئ چي وايي دلته د (عزمت) صيغه د مفرد صيغه ده، نه د جمعي صيغه نو ځکه تصميم د مشر کار دئ نه د شوری د ټولو غړو!! دا جنابان متوجه نه دي چي د مفرد صيغه د دې لپاره راغلې چي د آيت په لومړي سر کي خطاب يوازي پيغمبر عليه السلام ته متوجه دئ، په دې خطاب کي ټولي صيغې مفردي دي: لکه: (لنت)، (کنت)، (حولک)، (فاعف)، (استغفر)، (شاورهم)، طبيعي ده چي وروستۍ صيغه به هم (عزمت) راتله نه عزمتم.

دې ته ئې پام نه دئ کړی چي (فإذا عزمت) ويل شوي، په عربي پوه انسان پوهېږي چي د (فا) توری ښيي چي (عزم) به د (مشاورې) نتيجه وي، يعني د مشورې په نتيجه کي چي کوم تصميم نيسې نو پر الله توکل وکړه.

د (توکل) يادونه هم تلويحاً دا مطلب په ګوته کوي چي که احياناً پرېکړه ستا د رأيي خلاف راووته، پر الله توکل وکړه او له تشويش او تزلزل نه پرته د پرېکړي عملي کولو ته ملا وتړه.

ketabton.com - The Digital Library

دې ته ئې هم پام نه دئ کړی چي په دې آیت کي د مشورې امر په حقیقت کي د هغو خلکو په اړه شوی چي د احد په جګړې کي څه اشتباهات ترې شوي، د دې احتمال وو چي پیغمبر علیه السلام د دغو اشتباهاتو په سبب له هغوی سره تند چلند وکړي او له دې وروسته له هغوی سره له مشورې ډډه وکړي، الله تعالی ورته لارښوونه وکړه چي نرمي ورسره کوه، عفوه ورته وکړه، بخښنه ورته وغواړه او په کارونو کي مشوره ورسره کوه.

څوک چي ادعاء کوي چي په دې آیت سره د پرېکړې اختیار پیغمبر علیه السلام ته ورکړی شوی؛ هغه دي د پیغمبر علیه السلام له قول او عمل نه داسي کوم دلیل راوړاندي کړي چي وښيي پیغمبر علیه السلام له دې آیت نه همدا مطلب اخیستی، مشوره ئې کړې خو پرېکړه ئې د خپلي خوښي کړې!! د پیغمبر علیه السلام په ټول مبارک ژوند کي هیڅوک داسي مورد نشي په ګوته کولی، داسي حدیث نشي موندلی چي دا رأیه تأیید کړي، متأسفانه نه د آیت الفاظو او صراحتونو ته توجه کوي، نه له دې آیت نه د پیغمبر علیه السلام تعبیر ته، له پیغمبر علیه السلام نه د دغه آیت د (عزمت) د لفظ په اړه پوښتنه وشوه چي د عزم معنی څه ده؟ او هغه وفرمایل: د رأی له خاوندانو سره مشوره او بیا د دوی د رأیي متابعت، یعني له مشورې نه چي کومه پرېکړه راوځي هغه منل او په هغې پسي تلل.

آیا د دغه صریح حدیث په شته والي کي د بل چا داسي قول ته اعتناء کول چي هم د صریح آیت له الفاظو سره ټکر کوي او هم له څرګند او واضح حدیث سره، لویه بې باکي او بې ځایه جسارت نه دئ؟!

ketabton.com - The Digital Library

د دې آیت شرحه او تفصیل باید لومړی په خپله په قرآن کي ولټوو او وګورو چي آیا د شورى تر څنګ دا هم ویل شوي چي پرېکړه به یو کس کوي او که په مشورې کي د شاملو خواوو په رضایت او توافق سره؟ که مو په قرآن کي په دې اړه واضح لارښوونه وموندله نو پر قرآن د ایمان تقاضاء دا ده چي بله هره رأیه به لرې غورځوو، که څه هم چا جمهور علماوو ته منسوب کړې وي. قرآن په ډېر صراحت سره فرمايي چي پرېکړه به په مشورې کي د شاملو خواوو په رضایت کېږي، د البقرې د سورې په ۲۳۳ آیت کي داسي راغلي:

$Jĩŏã y$Ÿã̲ Ẍù 9ã$±?r $Kķŧ ŧB ‹Ú #•? `ã w$Áï #Š#‘& ŧbfù

او که دواړو (په خپله خوښه او رضایت) او په خپلو کي په (مشوره) له تي نه بېلول وغوښتل نو څه ګناه پرې نشته...

دا مبارک آیت له تي نه د ماشوم د بېلولو په اړه ښځې او مېړه ته وايي: په خپلو کي د (مشورې او رضایت) په نتیجه کي چي د خپل ماشوم د بېلولو په اړه کومه فیصله وکړئ نو څه الزام درباندې نشته او له مشورې پرته یا د یوه طرف د عدم رضایت په صورت کي هره پرېکړه د ګناه پرېکړه ده . یعني که مور پلار وغواړي چي د کوم ضرورت یا مصلحت له مخي ماشوم ته د تي ورکولو موده رالنډه کړي نو په دوه شرطه دا کار کولی شي: دواړه به په دې کار راضي وي او په خپلو کي به ئې مشوره کړې وي. (مشوره) او د (دواړو رضایت) او موافقه ئې شرط کړي. له دې آیت نه د اسلام له نظره د مشورې حقیقت څرګندېږي، له مشورې نه به هغه

ketabton.com - The Digital Library

پرېکړه راوځي چي په مشورې کي برخه وال پرې راضي او متفق وي، په کومي مشورې کي چي د طرفینو رضایت شرط نه وي، یو طرف یوازي خپله رأیه ښرګندوي او د وروستي تصمیم په نیولو کي څه حق نه لري او بل طرف یوازي د بل رأیه اوري او فیصله په خپل سر کوي، د مشاور له رضایت نه پرته، دا د استبدادي نظامونو شوری ده نه اسلامي شوری، مشوره دا نه ده چي یو طرف به له بل نه فقط نظر او رأیه غواړي او ورستۍ پرېکړه به دی په خپله کوي، مشوره د بل د رأیي معلومولو لپاره نه وي، داسي مشوره هیڅ ارزښت نه لري چي یو کس دي د نورو رأیه واوري خو پرېکړه دي په خپله او د نورو د موافقې او رضایت نه پرته وکړي، مشوره دې ته ویل کېږي چي د تفاهم او بحث په نتیجه کي د طرفینو د خوښي هغه پرېکړه ترې راووځي چي دواړه ورباندي راضي او متفق وي. چي پلار خپل اولاد ته د تي ورکولو په اړه په دې مکلف وي چي له خپلي مېرمني سره به مشوره کوي، په خپل سر به فیصله نه کوي، هره پرېکړه به د دواړو په مشوره او رضایت وي، نو امیر څنګه دا حق لري چي د عام ولس د شتمنیو او په دوی پورې اړوند قضایاوو کي په خپل سر او د نورو له مشورې او رضایت نه پرته فیصله وکړي، په ټولنې کي د ده حیثیت او مقام په هیڅ صورت کي هومره نه دی لکه د پلار او مېړه حیثیت او مقام په خپلې کورنۍ کې، اسلام خو پلار ته په کورنۍ کي د (قوام یا قیم) نوم ورکړی، خو د ټولني مشر یا امیر ته ئې د (قیم) په ځای د (خلیفه او امین) نوم ورکړی، دی خو د عام ولس د امانتونو امین دی، په هیڅ امانت کي په خپله خوښه د تصرف کولو حق نه دی ورکړی شوی.

ketabton.com - The Digital Library

ځوک چي وايي امير يوازي په مشورې مکلف دئ، پرېکړه به دی په خپله خوښه کوي!! دا جنابان دي له قرآن او سنت نه کوم دليل وړاندي کړي، قرآن خو وايي چي د شورى پرېکړه بايد داسي وي چي په شورى کي د برخه والو رضايت تأمين شي؛ ستا نظر خو د قرآن د دې حکم خلاف دئ!! د پيغمبرعليه السلام له فعل او قول نه کومه بېلګه وړاندي کړه چي ستا دا نظر تأييد کړي، پيغمبرعليه السلام خو هيڅکله د مشوره کوونکو د اکثريت له رأيي سره مخالفت نه دئ کړى او د خپلي خوښي فيصله ئې نه ده کړې. ابوبکر او عمر رضى الله عنهما ته وايي: تاسو دواړه چي په هرڅه توافق وکړئ زه ورسره مخالفت نه کوم:

عن عبد الرحمن بن غنم [أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال لأبي بكر وعمر لو اجتمعتما في مشورة ما خالفتكما]

د خندق په جنګ کي ئې غوښتل د مديني يهودان په دې قانع کړي چي د قريشو له ملګرتيا لاس واخلي چي په بدل کي به ئې د مديني د کجورو د يوه کال حاصل دوى ته ورکړي، په ځينو رواياتو کي راځي چي په دې اړه ئې څه ليکلي هم وو، خو د اوس او خزرج له دوو مشرانو سره ئې پرې مشوره وکړه، هغوى ورته وويل: يا رسول الله! که دا پرېکړه د وحي له مخي کوې نو موږ پرې اعتراض نه لرو، خو که ستا خپله رأيه وي نو په خداى قسم چي موږ د شرک په زمانه کي دوى ته باج نه دئ ورکړى اوس چي په ايمان سره الله تعالى موږ ته عزت راکړ څنګه به دوى ته جزيه ورکوو، پيغمبر عليه السلام له خپلي رأيي تېر شو او هغه پاڼه ئې وشکوله.

هيڅوک داسي مثال نشي وړاندي کولى چي پيغمبر عليه السلام دي

ketabton.com - The Digital Library

له چا سره مشوره کړې وي خو پرېکړه دې د نورو له موافقې پرته په خپله خوښه کړې وي.

ځيني خلک د حديبيې په صلحي په غلطه توګه استناد کوي او وايي: پيغمبر عليه السلام دلته له مشورې پرته هغه معاهده امضاء کړه، نو دا ښيي چي امير په شورى او د شورى د پرېکړو په متابعت مکلف نه دئ!! دې جنابانو ته وايو:

- آيا دې ته متوجه يئ که نه چي دا معاهده چېرې او په کومو شرايطو کې امضاء شوې؟ آيا پوهېږئ چي حديبيه د مکې جزء ده او قريشو پرې حکومت کولو؟ مسلمانان هلته د جګړې لپاره نه بلکي د عمرې لپاره تللي وو، د جګړې لپاره ئې تيارى نه درلود، دښمن هڅه کوله چي ښنبته رامنځته شي، ډېر شرارتونه ئې وکړل خو د پيغمبر عليه السلام د حکيمانه قيادت په وجه د دوى شرارتونه شنډ شول او د ښنبتې مخنيوى وشو.
- د جنګ په ميدان او حالت کې مشر ته فوق العاده صلاحيت ورکول دا طبيعي او ټولو خلکو ته د منلو وړ کار دئ، په ټولو هېوادو کې ګورئ چي د جنګ په حالت کې حتى منتخب پارلمانونه منحل شي او زعيم ته د قانون له مخي فوق العاده صلاحيتونه ورکړى شي، د استثنائي حالت په مقرراتو د عام او عادي حالت قوانين قياسول اشتباه ده.
- دا هم په پام کې ولرئ چي دا يوازنى مورد دئ، په دې کې هم ډېرى صحابه، حتى چي د عمر رضى الله عنه په څېر شخصيتونه هم له هغې معاهدې سره موافق نه ول، خو نه چا اعتراض کړى او نه مخالفت، که پيغمبر عليه السلام مشوره کړې وي او بيا ئې د اکثريت له رأيي سره

ketabton.com - The Digital Library

مخالفت کړی وی؛ یا صحابه وو خپل مخالفت څرګند کړی او پیغمبر علیه السلام د هغوی څرګند مخالفت ته هیڅ اعتناء نه وی کړې، نو ستاسو وینا او استدلال په ځای او وارد وو، خو داسي نه دي شوي او په دې پېښې باندې استناد سره هیڅوک د دې ادعاء حق نه لري چي امیر د شورى د غړو رأیي په متابعت مکلف نه دئ، دا ناسم تعبیر او غلط قیاس دئ.

• راتلونکو پېښو وښوده چي د پیغمبر علیه السلام پرېکړه ډېره حکیمانه او پر ځای وه، الله تعالى د همدې پرېکړي په تأیید کي د الفتح مکمله او جامع سوره نازله کړه او د غي معاهدې ته ئې د فتحي او بریا نوم ورکړ.

قرآن د غیر اسلامي نظامونو د معرفي په لړ کي د هغوی یوه ځانګړتیا همدا ښیي چي د پرېکړي وروستۍ مرجع واکمن وي، درباریان د مشورو په دوران کي هغوی ته همدا وایي چي موږ خپله عاجزانه رأیه ستا حضور کي وړاندي کوو خو پرېکړه ستا کار دئ، واکمن هم ځان ټولواک ګڼي او خپلو مشاورینو ته وایي: سمه خبره همغه ده چي زه ئې درته وایم! قرآن دا دواړه خبري د فرعون او د سبا د ملکې په اړه راوړې دي، د سبا د ملکې درباري مشاورینو او سرکاري مفتیانو ورته وویل: موږ جګړي ته چمتو یو خو پرېکړه ستا کار دئ، وګوره چي خوښه دي څه ده او څه مناسب ګڼې، د قرآن الفاظ دا دي:

Ǻm #¶p& þèÛ$% àMZà2 $B “ìB& þî ’Îqçù (à=J$$ $k“š»¯ ŠM9$%

Å ø] ãÞ[$ %ƒÏ‰© <' Ù (q9ré ,§è (q9ré ßtU (q9$% ÇÌÈ ÈrߧŠô@

ketabton.com - The Digital Library

(ملکې) وویل: اې درباریانو! په دې کار کې مې مشوره راکړئ، زه خو تر هغه د کوم کار پرېکړه نه کوم چې تاسو حاضر وي!

هغوی وویل: موږ ځواکمن یو او کلک جنګيالي، او کار تا ته محول دئ، نو وګوره چې څه امر کوې!!

په دې مبارکو آیتونو کې په یوه غیر اسلامي نظام کې د شورى څرنګوالى په ډېره دقیقه توګه ښودل شوی، چې څو خبرې ئې ډېرې جالبې دي:

- ملکه وايي: زما د دې کار په اړه څه مشوره راکوئ؟ داسې نه وايي چې د دغه کار چې په ټول ولس او هېواد پورې تړلی دئ؛ څه رأیه لرئ؟ له دې الفاظو معلومېږي چې ملکې په ضمني توګه خپله پرېکړه دوی ته اعلان کړې.
- ورته وايي چې زه خو ستاسو په غیاب کې پرېکړه نه کوم، تل تاسو راغواړم او ستاسو په وړاندې فیصله کوم!!
- درباریان ورته وايي: موږ ځواکمن یو، توریالي یو او جګړې ته چمتو، خو پرېکړه ستا کار دئ، څه چې ستا خوښه وي هغه به کوو!!

دا قصه د دې لپاره راغلې چې مسلمانان د دغو غوړه مالو او ذلیلو درباریانو په څېر نشي او شورى ئې د پاچایانو شورى ته ورته نه وي.

فرعون ته هم یوه داسې درباري چې په پټه ئې ایمان راوړی وو، غوښتل ئې له موسى علیه السلام نه دفاع وکړي او فرعون د هغه له وژلو

ketabton.com - The Digital Library

منعه کړي، څو نېکي مشورې ورکړې، خو فرعون په ځواب کې ورته وويل: زه همغه څه تاسو ته وايم چې ښه پرې پوه شوی يم او زه چې تاسو ته کومه لارښوونه کوم هغه د ترقي او کمال په لوري لارښوونه ده!! د قرآن الفاظ دا دي:

Ä Ù . `Ë $RŽÇ Zƒ `Jù ÇÚ öŔ $’Î `ƒÌĝ»ß Pö×Ø$à7 ùŠ$Ñ9 Éó)»ƒ

ž√Ĵ öä3ƒ‰e& $Br 3“ ‘& $B ž√Ĵ Ná3ƒÍé$B äöãd A$% $Rä!` bĴ «! $

ÇËÈ Š$©§9$Ÿ‹Ĵ™

(هغه (مؤمن درباري) وويل: نن خو پاچايي ستاسو ده؛ په داسي حال کې چې په دې سيمې برلاسي او غالب يئ، خو که د الله عذاب راشي څوک به مو مرسته وکړی شي؟ فرعون وويل: زه همغه څه تاسو ته وايم چې پرې پوه شوی يم او يوازې د رشد او هدايت لار درښيم!!

آيا دغه آيتونه کفايت نه کوي چې ووايو: غيرملزمه شورى د غيراسلامي نظامونو ځانګړتيا ده، فرعونان داسې شوراګانې خوښوي؟!!

قرآن د فرعون او د سبا د ملکې دا قصې د دې لپاره رااخيستي چې موږ ته ووايي: په غيراسلامي نظامونو کې واکمن ټولواک وي، وروستۍ پرېکړه د ده له لوري کېږي، هغه ځان عقل کل ګڼي، خپله رأيه تر ټولو غوره او لوړه ګڼي، شورى ئې ملزمه نه وي، ټولواک د شورى پرېکړو ته په التزام مکلف نه وي. او د دې لپاره چې موږ ته ووايي: په کوم نظام کې چې دا خصوصيات وي، هغه اسلامي نظام نه بلکې فرعوني نظام وي، خلافت نه

ketabton.com - The Digital Library

بلکي ملوکيت وي.

ketabton.com - The Digital Library

آیا قرآن کافي او بشپړ نه دئ؟

د لیکوال د دې خبري په ځواب کي چي وايي: د قرآن الفاظ محدود دي او قضايا بې حده ډېر، نو ځکه مجبورېږو چي د نويو نويو قضاياوو په اړه نوې نوې پرېکړې وکړو!! څو وضاحتونه ضروري ګڼو:

- موږ له هغو خلکو سره قطعاً موافق نه یو چي د داسي الفاظو په کارولو سره غواړي وښيي د قرآن لارښووني د ژوند د ټولو قضاياوو په اړه کافي او بشپړي نه دي، یوازي مبادي او کليات ئې ذکر کړي، تفصيلات او جزئيات ئې خلکو ته پرېښي!! په داسي حال کي چي الله تعالی قرآن داسي معرفي کوي چي د هر څه لپاره تفصيل دئ:

$Z‰n b‰. $B É »6ZF$ ’ír[×ŏã bîĂ Á% ’î šc %. 6)9

äó« èà2 Ÿ‹Áÿ?r ï‰ƒ ûü/ “ï‰$,ƒï‰Á? `Å6 »9r 2” žlyã

ÇÊÈ bqãZB÷sãƒ 5Qöqs)j9 ZpHq‘r “ ‰èdr

يقيناً چي د دوی په قصو کي د عقل خاوندانو ته ځانګړی پند او عبرت

ketabton.com - The Digital Library

(پروت)دئ، دا هسي له ځانه جوړه شوې وينا نه ده، بلکي تر ځان د مخکنيو تصديق او تأييد دئ او د هر څه تفصيل او د ايمان راوړونکو لپاره لارښود او رحمت.

او قرآن د تورات په اړه فرمايي:

è‚aj w‹Á ÿr ` ¡ ôn ü” ‰$’?ã BJ? = »G‰$Ó › qã $Y?#ä Oè

الانعام: ١٥٤ ÇÎÈ bqãZsãoÿh öä)îI Ng=è© Zq‘r “ ‰dr 8ó«

بيا مو موسی ته هغه کتاب ورکړ چي د غوره (ويناوو او احکامو) له پلوه بشپړ او د هر څه لپاره تفصيل وو، (د خلکو) لارښود او (د دوی لپاره د) رحمت (وسيله)، د دې لپاره چي له خپل رب سره په مخامخېدو ايمان راوړي.

او تاسو پوهېږئ چي قرآن پر تورات او انجيل او ټولو مخکنيو الهي کتابونه مهيمن دئ او د هغوی پر محتوياتو ئې احتواء کړې.

همداراز فرمايي:

$B Nä8$V» NBéw ÿ hø m$Yg2 çüÚ ‰$Û Ÿwr Ç Ú öF$’Î p/!Š `Ï $Br

الانعام: ٣٨ ÇÌÑÈ šc rç³ ts† Nÿh 4’n< Oè 8ó« `Ï É »G‰$’Î $ZÔs

او نه په زمکي کي داسي هيڅ خوځېدونکی شته او نه (په هوا کي) په دواړو وزرونو الوتونکی مرغه، چي ستاسو په څېر دي ټولی نه وي، په دې کتاب کي مو هيڅ څه نه دي پرېښي، بيا به د خپل رب لوري ته ورټول کړی شي.

ketabton.com - The Digital Library

دا د هغو خلکو په ځواب کي ویل شوي چي داسي معجزه غواړي چي انکار تري ممکن نه وي او هر لیدونکی ایمان راوړو ته اړ کړي، په ځواب کي ورته ویل شوي:

- الله تعالیٰد داسي معجز ې پهښودلو هم قادر دئ ، خو دا کار د ده د سنت مطابق نه دئ.
- الله تعالی هر مخلوق له ځانګړو خصوصیاتو سره پیدا کړی، ژوي ئې د بېلو بېلو ځانګړتیاوو سره ټولی ټولی پیدا کړي، لکه دا چي ځیني حیواناتپر زمکه خو ځېږي او لکه مرغان چي پر ځپلو وزرونو الو ځي، انسان ئې هم له خاصو ځانګړتیاوو سره پیدا کړی، د ده ستره ځانګړتیا دا دهچي انتخاب کولی شي ، که دا د انتخاب ځانګړتیا تري واخیستل شي او د کومي خبري په منلو مجبور کړی شي، بیا خو د ده امتیاز له منځه ځي او د نورو مجبورو او بې اختیارو حیواناتو په څېر ګرځي، الله تعالی نه غواړي له انسان سره داسي معامله وکړي.
- په قرآن کي ټول هغه دلایل ویل شوي چي عقلمن او د هدایت په لټه کي انسان ته کفایت کوي.

د دغو دوستانو ادعاء د قرآن له دې صریح وینا سره ټکر کوي چي وایي: هر څه ئې په تفصیل سره بیان کړي، هیڅ څه ئې نه دي پرېښي.

دا صحیح ده چي د قرآن الفاظ محدود دي، خو دا د قرآن اعجاز دئ چي په محدودو الفاظو سره ئې هومره حقایق بیان کړي چي د انسان هري پوښتني ته ځواب وايي، د شرحي لپاره ئې ستر ستر کتابونه هم کفایت نه کوي، تر ننه په تېرو څوارلسو پېړیو کي په زرګونو تفسیرونه ولیکل

ketabton.com - The Digital Library

شول، هيڅ مفسر ونه ويل چي ما د قرآن ټول اسرار بيان کړی شول، دا دئ گورئ چي د تفسيرونو لړی لاروانه ده، معلومه نه ده څومره نور تفسيرونه به وليکل شي او د قرآن څومره نور اسرار به څرگند شي، ښايي بې مناسبته به نه وي چي ووايو: په ټول قرآن کي د اودس په هکله يوازي يو آيت نازل شوی، خو که تاسو د فقه کتابونو ته رجوع وکړئ وبه گورئ چي په دې موضوع هومره مشرح او مفصل بحث شوی چي د هر فقهي کتاب يوه لويه برخه جوړوي، دا به هم بې مناسبته نه وي که ووايو: که تاسو دا مفصل او مشرح فقهي بحث، د شوری، امارت، جهاد او هجرت په څير له بحثونو سره مقايسه کړئ نو وبه گورئ چي مقايسه ئې نشي کېدی، دا پداسي حال کي چي د دغو قضاياوو په هکله د قرآن آيتونه ډېر زيات او د اودس په پرتله څو برابره دي، زموږ درنو فقهاوو ولي دا کار کړی، د دوی د وخت شرائط همداسي وو او د دې تقاضاء ئې کوله او که کوم بل مصلحت ئې په پام کي نيولی؟ په دې هکله څه ويل نه مفيد دي او نه ضروري، مهمه خبره دا ده چي اوس بايد دا تشه ډکه شي، د قضاياوو په هکله زموږ اهتمام او شرح او توضيح ئې بايد په همغه تناسب وي چي د الله په کتاب کي ورته اهتمام شوی، د شوری په هکله بحث بايد د اودس په نسبت لږ تر لږه درې برابره وي، دا ځکه چي د اودس په هکله يو آيت راغلی او د شوری په هکله درې آيتونه.

- ليکوال د خپلي خبري د تأييد لپاره يو ځل بيا د قرآن او حديث په ځای د يوه ليکوال په رأيي استناد کوي او ليکي: وتلی محقق عالم او ليکوال علامه مناظر احسن گيلاني رحمه الله ليکي: د الهي وحي او د نبوت

ketabton.com - The Digital Library

په مبارکه ژبه تر امت رسېدلي معلومات په محدودو الفاظو او کلماتو کي ځای کړل شوي او بل لور ته د بشري ژوندون حال دا دئ چي د هري ورځي لمر له راختو سره سم د ځينو داسي نويو او پېچلو حالاتو سره يوځای څرک وهي چي د هغو بېلګي وړاندي نه وې ليدل شوې همدغو راتلونکو نويو پېښو او حالاتو ته د فقهاوو په اصطلاح کي (الحوادث و النوازل) ويل کېږي، څرګنده ده چي يو لور ته د الهي وحي الفاظ محدوديت لري او بل لور ته حوادث او نوازل لامحدود يا پر بل سپيناوي لامتناهي دي!! د دې دواړو حالتونو تشه د اجتهاد او عقلي لاس وهني پر ته ډکول ناشوني دي...!! او په پای کي ليکي: دا هغه اړتيا ده چي د پوره کولو لپاره ئې موږ د دنيا په چارو کي نه يوازي په ديني معاملاتو کي هم اجتهاد، عقل او فقهي ته اړ يو." د دوی د دې وينا او استدلال په اړه څو عرايض لرو:

١. دا استدلال ډېر کمزوری او ناوارد دئ. نه پوهېږو چي په دې استدلال سره دوی څنګه دا ثابتوي چي د امير انتخاب د اهل حل و عقد دنده ده؟!

٢. که د بحث موضوع هغه حوادث او نوازل وي چي د امت په تېر تاريخ کي ئې بېلګه نه موندل کېږي؛ نو بيا خو دې استدلال څه ناڅه وزن درلود، نه پوهېږو چي دوی څنګه د امير د انتخاب په څېر ستره موضوع په نوازلو کي شمېري؟!!

٣. دا وينا په ناسمه توګه کارول شوي چي "د الهي وحي او د نبوت په مبارکه ژبه تر امت رسېدلي معلومات په محدودو الفاظو او کلماتو کي ځای کړل شوي"، له دې وينا دا رااېستل چي د نويو پېښو او قضاياوو لپاره نوي احکام رااېستل جائز دي بې ځايه او ناسم استدلال دئ، موږ په دې عقيده

ketabton.com - The Digital Library

يو چي قرآن كامل دئ، بشپړ دئ، كافي دئ، هيڅ څه ئې نه دي پرېښي، په قرآن كي هره هغه لارښوونه راغلې چي د قيامت تروروځې انسانان ورته ضرورت لري، يا په مفصله توگه او يا په مجمله توگه، دا د قرآن اعجاز دئ چي په محدودو الفاظو كي ئې هومره لارښووني راغلې چي د انسان د ټول ژوند لپاره؛ له ټولو پېچلو او پراخو ابعادو سره ئې، د قيامت تر ورځې كفايت كوي، د پيغمبر عليه السلام په زرگونو احاديث د همدې محدود قرآن شرحه ده، د فقهي ضخيم ضخيم كتابونه له همدغو منابعو سرچينه اخلي، هغه رأيه د منلو وړ ده چي له قرآن او حديث سره سمون خوري، له دې نه آخوا چي څوک كومه رأيه وركوي د هغه شخصي رأيه ده، هيڅوک ئې پر منلو او پلي كولو مكلف نه دي. يوازي د دليل له مخي به ئې مني، دا كافي نه ده چي څوک ووايي: فلان علامه دا خبره كړې، فلان عباسي امير دا كار كړی... نو ځكه دا د شريعت جزء ده او موږ ئې پر منلو او كولو مكلف يو!!

۴. يو مهال موږ د كمونيستانو له دې پوښتني سره مخامخ وو چي ويل به ئې: مسلمانان ادعاء كوي چي په قرآن كي هر څه بيان شوي كه داسي وي نو موږ ته په قرآن كي ترافيكي قوانين راوښيئ! اوس له علامه وو او د دوی له پلويانو دې ته ورته خبري اورو چي د قرآن الفاظ محدود دي او د ژوند د لامحدودو پېښو او قضاياوو په اړه لارښووني په كي نه دي بيان شوې، د دغو پېښو په اړه اجتهاد ته اړ يو!! د دواړو د دې ورته وينا په اړه څو عرايض لرو:

- ټرافيكي قوانين؛ قوانين نه بلكي اجتماعي مقررات او قراردادونه

ketabton.com - The Digital Library

دي، په داسي مواردو کي اسلام موږ ته هغه بنسټيزي لارښوني کړې دي چي داسي مقرارات او قراردادونه ورته ضرورت لري، لکه دا چي: په ښي لاس درومه، د ژمنو مراعات کوه، بل ته ضرر او اذيت مه رسوه، په خپل حق او وار قناعت کوه، د عمد او خطاء قتل او جرح سزا به څه وي...

- يو وخت مي د يوه داسي خطيب وينا د تلويزيون له لاري اورېده چي هره خبره ئې په ډېر زور سره کوله، هغه هم په وړو وړو خبرو د ترکيز پر مهال، په دې ئې ټينگار کولو چي په قرآن کي ټول احکام نه دي راغلي، خو مقصد ئې دا وو چي ځيني احکام داسي دي چي يوازي ئې په احاديثو کي موندلی شو، د دې ادعاء د اثبات لپاره ئې وويل: په قرآن کي يوازي هغه غوښه حلاله گڼل شوې چي د ذبحي پر مهال ئې د الله تعالی نوم ياد شي، خو کب (ماهي) بې له ذبحي حلال دئ، د دې استثناء بنسټ د قرآن کوم آيت نه بلکي د پيغمبر عليه السلام حديث دئ، څو ځلي ئې دا خبره تکرار کړه چي راوښيئ د قرآن کوم آيت دا استثناء جائز گڼي؟!! ما ويل په قرآن کي دا استثناء شته خو څه وکړو چي ته نه ئې ورته متوجه شوی! قرآن ماهي د لحماً طرياً يعني تازه غوښي په نامه ياد کړی او دا ښيي چي ماهي د تازه او پاکي غوښي حکم لري، پيغمبر عليه السلام ځکه ويلي چي ماهي له ذبحي پرته حلال دئ. همداراز دې خطيب ويل چي د لمانځه ترتيب، اوقات او د رکعتونو شمېر په قرآن کي نه مومو... ما ويل: پيغمبر عليه السلام د لمانځه هر څه له قرآنه اخيستي، د الله په نامه د لمانځه پيل، قيام، تلاوت، رکوع، سجده، په رکوع او سجده کي تسبيحات، د لمانځه پنځه وختونه او د رکعتونو شمېر؛ دا ټول هغه څه دي چي په قرآن کي ورته يا

ketabton.com - The Digital Library

په ډېر وضاحت سره یا تلویحاً اشاره شوې، خو زه او ته د ځینو منشأ درک کولی شو او د ځینو نه،

د لمانځه د ځینو برخو منشأ په قرآن کي دا آیتونه دي:

(و ذکر اسم ربه فصلی) د تکبیر تحریمه لپاره

په قرآن کي د سجدې امر اولس ځلي راغلی، د هري ورځي د فرض رکعتونو شمېر هم اولس ټاکل شوی.

تل تر سجدې مخکي د رکوع ذکر راغلی د همدې لپاره په لمانځه کي رکوع تر سجدې مخکي ده.

د الزمر د سورې په دغو دوو آیتونو کي د تسبیح لپاره څلور وخته سحر، ماښام، ماخستن او ماپښین ذکر شوي:

%ô s$ãr ÇÈ bqSîÁèûüîhr šc qÝôèûüîm «!$ `»sÝö6ù

ÇÑÈ brãgÎàèûüîhr $|Ï±ãr Ç⁄ÚF{$#r ÅVºq»J¡¡9$'Î

نو د الله تسبیح وینه ده کله چي (ماښام) او (گهیځ) ته ننوځئ او ده ته په آسمانونو او زمکي کي ستاینه ده او (ماخستن) او هغه مهال چي(ماپښین) ته ننوځئ.

او د طه د سورې په ۱۳۰ آیت کي د مازدیگر د وخت یادونه هم شوې:

Äô ô±9$# íqè Ÿ@ö6s% 7În/u ‰ôJpt¿2 ôxÎm7yur bqä9qà)tƒ $tB 4’n?tã ÷ŽÉ9ô¹$$sù

4ÓyÌös? 7=¯=yès9 Í$pk]9$# t$#tôÛr& ôxÎm7|¡sù È@ø‹©9$# Ç›!$tR#uä ô`ÏBr $ygÎ/rãäî Ÿ@ö6s%ur

ketabton.com - The Digital Library

ÇĺÈ

نو په هغه څه چي دوی ئې وایي صبر وکړه او له ستاینې سره د خپل رب تسبیح وایه (تر لمر راختو مخکي) او (تر لوېدو ئې مخکي) او (د شپې په یوې برخي کي) تسبیح وایه او د (ورځي په اطراف) کي؛ چي راضي شې.

دلته د سحر، مازدیگر او ماخستن یادونه په صراحت سره شوې او دوو نورو وختونو ته د اطراف النهار په لفظ اشاره شوې.

د همدې لپاره د لمانځه پنځه وخته ټاکل شوي.

کله چي د الواقعة د سورې په ۷۴ آیت کي دا امر وشو:

ÇĺÈ ËŠàèŠ$7 î ĥ ÉÖ$Ï äĵ ù الواقعة: ۷۴

نو پیغمبر علیه السلام وفرمایل: دا تسبیح په رکوع کي شامله کړئ.

او کله چي د الاعلی د سورې په لومړي آیت کي دا امر وشو:

ÇĺÈ ’ ?ãR $7 î ĥ Oö$ËÎm الاعلى: ۱

نو پیغمبر علیه السلام وفرمایل چي دا تسبیح په خپلو سجدو کي شامله کړئ.

که په قرآن کي غور وکړئ وبه گورئ چي د رکوع امر د سجدې په پرتله لږ دئ، د همدې لپاره په لمانځه کي د رکوع شمېر تر سجدې لږ دئ.

د الاسراء سورې په ۷۸آیت کي د سحر لمونځ د قرآن الفجر په نامه یاد شوی او دا ښیي چي قرائت د لمانځه اساسي برخه ده.

bĵ ìó ÿ$ b#äë r ë ø$ È ¡ î 4ĵ Ä ð± 9$ Ë q ãÎ o ¢ Á 9$ Éï

ketabton.com - The Digital Library

ÇĐÑÈ #Šqåı B šc %. Ìó ÿ$b#äè

په دې آيت کي له يوې خوا د ګهيځ لمانځه ته قرآن الفجر ويل شوي له بلي خوا پنځو لمونځونو ته اشاره کوي: د لمر له زواله تر ماخستن پوري څلور لمونځونه او د سحر لمونځ ئې پنځم.

له دغو آيتونو نه په صراحت سره معلومېږي چي پيغمبر عليه السلام د لمانځه هر څه له قرآنه اخيستي.

همداراز په قرآن کي د اسلامي نظام ټول مهم ابعاد ښودل شوي، د امير د انتخاب څرنګوالی، د شوری څرنګوالی، د قيادت مواصفات، د هغه مسئوليتونه، د هغه د انتخاب څرنګوالی، د هغه په وړاندي د خلکو وجايب او په سياسي نظام پوري اړوند مسايل په ډېر وضاحت او په پوره تفصيل سره راغلي، مشکل په ما او تا کي دئ چي په دغو آيتونو کي مو غور نه دئ کړی، د اودس او تيمم پر يوه او دوه آيتونو مو لوی لوی کتابونه ليکلي خو د حکومت په اړه راغلي ګڼ شمېر آيتونو ته مو لازمه توجه نه ده کړې، سطحي ترې تېر شوي يو او لږ څه مو پرې ليکلي، دا زما او ستا نقص دئ نه د قرآن، ولي خپل عيب قرآن ته منسوبوې او بې ځايه نامناسبه ادعاء کوې چي په قرآن کي هر څه نه دي راغلي؟!! د مثال په توګه لاندي دوه آيتونه ستاسو مخي ته ږدم:

Ä $Z9$ûü#/ OĘç3m #Œĵr $gîd& #‹ĵ ÏM»Z»BF{ $(rŠsê b& Nä3ãΒù'tƒ ©!$bĵ

$è‹ĵœ b%. ©!$bĵ ÿÏmÎ / Nà3Ýàϵ $K÷è)ÏΡ ©!$bĵ ¨βÎ) (#θßϑà6øtrB b&

ketabton.com - The Digital Library

’írér AqlՏ9$(qã«Û&r ©$(qã«Û& (bå#ä ûïY©$$Š»ƒ ÇÎÑÈ #ŽÅ/

Ĥä bĵ ÉqlՏ9$r «! $ ’‹Î) çnrŠã äó« ’Î Ĥã“»Z? bÎù óaZË ÏðF{$

ÇÎÒÈ ¸x/ÍrÙ? ß¡ ômr žöz 7Ï9ºŒ ÌÅF$Qöx$r «! $Î bqãZÏB÷sè

النساء: ۵۸-۵۹

يقيناً چي الله تاسو ته د دې امر کوي چي امانتونه خپل اهل ته وسپارئ او کله چي د خلکو ترمنځ پرېکړه کوئ نو په عدل سره پرېکړه وکړئ، بې شکه چي الله په ډېر غوره څه تاسو ته نصيحت کوي، يقيناً چي الله بصير اوريدونکی دی.

اې مؤمنانو! د الله اطاعت وکړئ او د پيغمبر او د خپلو چارواکو اطاعت وکړئ، نو که په کوم څه کي مو په خپلو کي شخړه وکړه، نو الله او پيغمبر ته ئې راجع کړئ، که پر الله او د آخرت په ورځ ايمان لرئ، دا ډېر غوره دی او د پايلې له لحاظه ډېر ښاېسته.

په دغو دوو آيتونو کي د اسلامي نظام په هکله څو داسي اساسي لارښوونې شوې چي که په ټول قرآن کي يوازي همدا آيتونه راغلي وی نو د دې نظام د معرفي لپاره کافي وو. باور وکړئ چي که څوک د دې دوو آيتونو الفاظو ته په دقيقه توگه ځير شي او داسي ئې وځېړي لکه ځينو فقهاوو چي د غسل او تيمم آيتونه په تفصيل سره څېړلي نو له شرحي او تفصيل نه به ئې يو ضخيم کتاب جوړ شي، زه په ايجاز او اختصار سره په دې آيتونو کي راغلي مطالبو ته ستاسو توجه راااړوم:

ketabton.com - The Digital Library

- الله تعالی (ټول اسلامي امت) ته (امر) کوي چي (امانتونه) خپل (اهل) ته وسپاري. د امانت معنی عامه هم کېدی شي او په هر مادي او معنوي امانت ئې هم اطلاق کېدی شي، خو دلته له امانت نه مراد د واکمنۍ او اقتدار امانت دئ.
- د اسلام له نظره اقتدار یو (امانت) دئ او د اقتدار خاوند د خلکو د امانتونو یو (امین).
- دا (امانت) به د مسلمانانو لخوا هغه چا ته سپارل کېږي چي (اهلیت) ئې ولري. او دا د ټول اسلامي امت مأموریت او الهي فریضه ده چي د اقتدار امانت او په هغه پورې مربوط ټول امانتونه به داسي چا ته سپاري چي د دې وړتیا او اهلیت په کي وي.
- لکه څنګه چي د هر امانت اصلي خاوند دا حق لري چي خپل امانت په کومو شرایطو او د څرمره مودې لپاره (امین) ته وسپاري او کله ئې بېرته ترې واخلي، همداراز دا د خلکو حق دئ چي د امارت امانت چا ته، تر کله سپاري او کله ئې بېرته ترې واخلي.
- چا ته چي د امارت او واکمنۍ امانت وسپارل شي؛ هغه به په دې امانت کي د یوه امین په څېر تصرف کوي، نه د یوه مطلق العنان حاکم په څېر.
- دا د امانتونو امین په دې مکلف دئ چي د خلکو ترمنځ به ئې هر قضاوت پر عدالت ولاړ وي.
- که د دې امین (امیر) او د امانت د اصلي خاوندانو (خلکو) ترمنځ په کوم څه کي اختلاف راولاړ شي، نو منازعه به د الله کتاب او د رسول سنت ته راجع کېږي، وروستۍ پرېکړه به د قرآن او سنت له مخي کېږي.

ketabton.com - The Digital Library

- د قانون په وړاندي ټول برابر دي، هيڅوک دا حق نلري چي ځان له قانون نه اوچت وګڼي، قانون ځان ته تابع او ځان د وروستۍ پرېکړي وروستۍ مرجع وګرځوي.

له دغو مبارکو آيتونو نه لاندي خبري معلومېږي:

- اسلام د امير انتخاب هم د مسلمانانو وجيبه ګڼي او هم ئې حق. د خلکو لخوا (څرګند) او (پټپله خوښه) بيعت ئې د امارت لپاره شرط ګرځولی.
- له امير سره د خلکو بيعت داسي نه دی چي لومړی به هغه له کومي بلې لارې امير کېږي او بيا به خلک د بيعت شکلي مراسم د دې لپاره ترسره کوي چي د ده په وړاندي د خپل اطاعت څرګندونه وکړي، خبره داسي نه بلکي برعکس ده، دا بيعت دئ چي په هغه سره څوک امير کېدی شي، تر څو چي خلک له چا سره بيعت ونه کړي امارت ئې نه شي مسلم کېدی، امير هغه دئ چي خلک ورسره بيعت وکړي، له بيعت نه پرته مسلط شوی واکمن يو جابر او غاصب حاکم دئ.

د قرآن آيتونو، د پيغمبر عليه السلام سنت او د اصحابو رضي الله عنهم منهج ته په پام سره ويلی شو چي:

- د يوې غيراسلامي ټولنې په سياسي حاکم نظام کي به له برخې اخيستو ډډه کوو، حتی که د دې نظام رياست هم مونږ ته ومنلی شي.
- پدې نامسلماني ټولني کي به د انتخاباتو له لاري د تبديلي راوستو او قدرت ته د رسېدو هڅه نه کوو، دا ځکه چي پيغمبر عليه السلام داسي نه دي کړي.

ketabton.com - The Digital Library

- د اسلام غوښتنه دا ده چې لومړی به انقلاب راولو، غیراسلامي ټولنه به د جهاد له لارې په اسلامي ټولنې بدلوو او اقتدار به له ظالمانو نه صالح کسانو ته انتقالوو، خو د انقلاب له راتلو او د اسلامي ټولنې له جوړېدو وروسته به قدرت ته د رسېدو هره هڅه حرامه ګڼو، هلته به وسلې ته لاس کول او یا د زور او سازشونو له لارې قدرت ته د رسېدو هڅه نه کوو، اقتدار به د مسلمانانو امانت او دا به د خلکو حق ګڼو چې قدرت د خپلې خوښې صالح او اهل کس ته وسپاري، دلته به امیر د مسلمانانو په خوښه او د دوی د بیعت له لارې ټاکل کېږي.
- د امیر انتخاب د ټولنې د ټولو مسلمانانو کار دئ نه د څو محدودو کسانو کار، دا ځکه چې خلفای راشدین په جوماتو کې غوره شوي، نه د تړلو دروازو تر شا او د څو کسانو په خوښه.
- د امارت لپاره له یوه نه زیات کسان هم نومول کېدی شي، داسې لکه چې عمر رضي الله عنه ونومول.
- که له یوه نه زیات کسان د امارت لپاره راوړاندې کړی شول، د استفتاء او د خلکو رأیې ته د مراجعې له لارې کولی شو د دوی له منځ نه هغه څوک غوره کړو چې د مسلمانانو اکثریت ئې د امارت لپاره اهل ګڼي.
- د امارت لپاره خاص مواصفات ټاکل شوي، د دغو مواصفاتو له مخې به اهل کسان نومول کېږي، خو د اهل کسانو له منځ نه د یوه انتخاب به د مسلمانانو د اکثریت په رأیه ترسره کېږي.

دا ډېره عجیبه ده چې د دغو څرګندو نصوصو په موجودیت کې او په داسې حال کې چې د راشدینو خلفاوو د انتخاب څرنګوالی ئې په مخکې

ketabton.com - The Digital Library

پروت دئ، ځيني د امير انتخاب د خواصو حق ګڼي، ځيني په موروثي امارت باور لري، ځيني ئې د قريشو حق بولي او ځيني تر دوی مخکي درومي او يوازي د علي او د ده د اولاد رضي الله عنهم مسلم او منصوصي حق ئې ګڼي او وايي چي دوی د الله له لوري غوره شوي!! دغي وروستۍ ډلي ته بايد ووايو: که دا خبره سمه وی نو لومړی خو به په قرآن کي حتماً په دې هکله صريح آيت راغلی وو، پيغمبر عليه السلام به خلکو ته په واضح الفاظو ويلي وو، صحابه وو به هغه د لومړي خليفه په حيث او د ده اولاد له ده نه وروسته د امراوو په حيث غوره کړي وو، علي رضي الله عنه به له مخکنيو خلفاوو سره بيعت نه کاوو او تر ټولو مهمه خبره دا چي په قرآن کي به دا آيت نه راتلو چي اې مسلمانانو! الله تاسو ته امر کوي چي د امارت امانت اهل ته وسپارئ، که امارت موروثي وی او امير د الله او پيغمبر له لوري غوره کېدی نو مسلمانانو ته به ولي دا خبره کېده؟! او که موروثي وی نو ميراث خو ورثه وو ته پرته له دې سپارل کېږي چي وګوري هغه ماشوم دئ که ستر، هغه روغ دئ که ناروغ، عقل لري که بې عقله دئ، په ميراث کي خو د اهليت شرط نه شي وضع کېدی. آيا تاسو نه ګورئ چي د نړۍ په ظالمانه موروثي نظامونو کي دې خبري ته څوک نه ګوري چي د واکمن وارث د دې منصب اهل دئ که نه، زوی، لور او ښځي ته ئې په ميراث پاته کېږي. د قرآن په لسګونو آيتونه د اهل کتابو د دغي غلطي انګېرني د ترديد لپاره راغلي چي دوی په موروثي نظام او له پلار نه اولاد ته د مذهبي مقام او منزلت په انتقال باور درلود.

دا هم ډېره عجيبه ده چي ځينې وايي: د يو چا د امارت لپاره د پنځو

ketabton.com - The Digital Library

کسانو بیعت هم کافي دئ، که له ټول امت نه یوازي پنځه کسان او حتی یو کس له چا سره بیعت وکړي هغه مسلم امیر دئ او په ټولو ئې اطاعت واجب!! دا هسي بې بنسټه او خوشې خبري دي هم د څرګندو نصوصو خلاف او هم د صحابه وو د منهج خلاف. دا خبري یا هغه څوک کولی شي چي دا ټول حقایق له پامه وغورځوي او یا هغه چي د کوم دربار مفتي وي.

په پورتنیو آیتونو کي امارت د امانت په نامه یادول، دا حقیقت په ګوته کوي چي امیر به په ټولو هغو امانتونو کي د مسلمانانو په مشوره تصرف کوي چي د خلکو له لوري ده ته ورسپارل شوي، هیڅوک د چا په امانت کي د امانت ورکوونکي له موافقې پرته د تصرف حق نلري او اسلام داسي تصرف په امانت کي خیانت ګڼي.

له دې حکم څخه چي د امیر او خلکو ترمنځ اختلافي قضایا به قرآن او سنت ته راجع کېږي، دا حقیقت په ډاګه معلومېږي چي امیر په مشوره مکلف دئ، د اختلاف په صورت کي ده ته د وروستۍ پرېکړي حق نه دئ ورکړی شوی، وروستۍ فیصله به د قرآن او سنت له مخي کېږي. او همدا پر الله او د آخرت پر ورځ د ایمان تقاضاء ګڼل شوې.

خو دلته له اولوالامر منکم نه مراد د مسلمانانو کوم چارواکي دي؟ هر آمر که یوازي خلیفه او امیرالمؤمنین؟ که څه هم د اولي الامر منکم اطلاق په هر آمر کېدی شي، خو په دوه دلیله په اطمئنان سره ویلی شو چي له دې نه مراد د مسلمانانو عمومي امیر دی:

- له الله او پیغمبر نه وروسته ئې ذکر شوی.
- له نورو امراوو او چارواکو نه اطاعت په اصل کي له عمومي امیر نه

ketabton.com - The Digital Library

اطاعت دی.

او دا چې شیعه ادعاء کوي چې پیغمبر علیه السلام په غدیر خم کې د الله تعالی په امر د علي رضی الله عنه د امارت په اړه وصیت وکړ او وایي چې لاندنی آیت په همدې ارتباط نازل شوی، د دوی په ځواب کې وایو:

د آیت الفالظ دا دي:

Mø÷7 $Jù @èÿ? Ó©bÎr 7Î¢ `Ë š• øÎ AÌ‰é$B ÕK Aql'S9$$k‰š7

Pö)$$ “Ÿ‰ö Ÿw ©$ bÎ Ä $Z9$ `Ë š• 3ÅÁè÷ ª!$ur ¼çG9$™Í

ÇÏÈ ûïÍ‰Ÿ»3$ المائدة: ۶۷

اې پیغمبره! هغه څه ورسوه چې د خپل رب له لوري درته نازل شوي او که دې ونکړ نو د ده پیغام دې نه دئ رسولی او الله دې له خلکو ساتي، یقیناً چې الله دا کافر قوم نه هدایت کوي.

دا مطلب په دې سورې کې د پیغمبر علیه السلام په اړه درې ځلې، ۶۷، ۹۲ او ۹۹ آیتونو کې او د مؤمنانو په اړه یو ځل په ۱۰۵ آیت کې راغلی، په دې آیت سره پیغمبر علیه السلام ته ویل شوي چې خپل رسالت له خوف، وېرې، تردد او تزلزل نه پرته په بشپړه توګه پای ته ورسوه، د هغه څه په تبلیغ او ولس ته په رسولو کې هیڅ کمی او قصور مه کوه چې د خپل رب له لوري درکړی شوي، که داسې ونه کړې نو تا به خپل الهي رسالت نه وي ترسره کړی، د دښمنانو د مخالفتونو هیڅ پروا مه کوه، الله تعالی ستا ساتونکی دئ، که خلک ستا دعوت ته مثبت ځواب ونه وایي؛ په

ketabton.com - The Digital Library

دې مه مأیوسه کېږه او په خپل دعوت کې کمی مه راوله، داسي نه چي د خپل دعوت له نتايجو مأيوس شې او په نيمايي کې ئې پرېږدې، د خلکو د هدايت پرېکړه الله تعالی کوي، د دوی د عدم ايمان وجه دا ده چي الله تعالی دا کافر قوم د هدايت وړ نه ګڼي.

که څه هم په دې مبارک آيت کې خطاب پيغمبر عليه السلام ته متوجه دئ، خو هر مسلمان او مخصوصاً علماء چي د پيغمبر عليه السلام ورثه ګڼل کېږي، دا خطاب ورته متوجه دئ، بايد د دې رسالت وارثان دا الهي پيغام په بشپړه توګه او له خلکو نه له وېري او خوف پرته ورسوي، بايد مطمئن وي چي الله تعالی به ئې ساتنه کوي. په داسي حال کې چي د دې او دې ته د ورته آيتونو مفهوم ډېر واضح دئ، د صفا او روغ ذهن خاوندان په آسانۍ سره واضح مطلب ترې اخلي، خو متأسفانه د کږو او بيمارو ذهنونو خاوندان او هغه چي د قرآن په تحريف کې مهارت او جسارت لري، د دې آيت معنی د خپل کوږ ذهن مطابق تحريفوي او وايي: دلته پيغمبر عليه السلام ته ويل شوي چي ته ولي د علي رضي الله عنه امارت نه اعلانوې، که دا کار ونه کړې نو تا خپل رسالت پای ته نه دئ رسولی، ولي له خلکو وېرېږې، ما خو تا ته ډاډ درکړی چي له خلکو دي زه ساتم، پيغمبر عليه السلام د دغه تهديد له اورېدو وروسته خلک په غدير خم کي راغونډ کړل او وئې ويل: د چا چي زه مولا يم علي به ئې مولا وي، علي له حق سره دئ او حق له علي سره، د علي دوست د خدای دوست دئ او دښمن ئې د خدای دښمن!! او همدا د پيغمبر عليه السلام د ځای ناستي په توګه د علي رضي الله عنه ټاکل وو!! دا په داسي حال کې چي:

ketabton.com - The Digital Library

مولا په هیڅ قاموس کي د ولي الامر، امیر او ځای ناستي په معنی نه دئ راغلی، هیڅ خلیفه او امیر ته دا لقب نه دئ کارول شوی، صحابه وو په خپل آزاد کړي غلامان په دې نامه یادول او دا د دې لپاره چي د هغوی درناوی ئې کړی وي او د مریي په ځای ئې سالار او سردار نومولی وي.

له دې الفاظو څخه نه علي رضي الله عنه دا غلطه معنی اخیستې ده او نه صحابه وو.

پیغمبر علیه السلام ته له حجة الوداع نه د راګرځېدو په مهال دا اطلاع ورسېده چي د علي رضي الله عنه ځیني هغه ملګري چي له ده سره د زکات د راغونډولو لپاره یمن ته تللي وو، دی د یمن د غنایمو په اړه په لاسوهنو او ناروا تصرف متهموي، رسول الله صلی الله علیه وسلم ته له پوښتنو او ګروېږنو وروسته معلومه شوه چي دا کسان له علي رضي الله عنه نه په دې خفه شوي وو چي د دوی غوښتنو ته ئې مثبت ځواب نه وو ویلی او هغه څه ئې نه وو ورکړي چي ترې غوښتل ئې، نو ځکه پیغمبر علیه السلام خلک راغونډ کړل او د علي رضي الله عنه په اړه ئې دې ته ورته څو تأییدي خبري وکړې.

دغو جنابانو ته وایو: دا هم د قرآن په نسبت یو کرکجن تور دئ او هم د پیغمبر علیه السلام په اړه، نه قرآن دومره مبهم، غامض او پېچلی دئ چي هیڅوک ئې له آیتونو مخامخ مفهوم نشي اخیستی او یوازي د روایاتو په مرسته کولی شي د هغه په مراد او مقصد پوه شي، او نه پیغمبر علیه السلام د خپل رسالت په ابلاغ کي دومره غفلت کولو چي په درویشتو کلونو کي ئې د الله تعالی حکم پټ ساتلی وو، هغه هم د خلکو له

ketabton.com - The Digital Library

وېري او اوس د ژوند په پای کي، له حجة الوداع نه د راګرځېدو په مهال، د لاري په نیمایي کي، د الله تعالی د وروستي تهدید په سبب خپل د سفر یاران راغونډوي او په داسي مبهمو الفاظو دا خبره ورته اعلانوي چي له شیعه وو پرته هیڅوک نه دي پرې پوه شوي!! آیا په قرآن او پیغمبر باندي ایمان لرونکی انسان به د داسي کرکجني خبري جسارت وکړي؟!!

دوی ته وایو: د ځای ناستي نه ټاکل د اسلام او د پیغمبر علیه السلام د عظمت نښه ده، اسلام په موروثي قیادت باور نه لري، دا د جاهلیت د دور پاتې شوني ئې ګڼي، په اسلام کي امارت او قیادت اهل ته سپارل کېږي، نه له پلاره زوی ته په میراث پاته کېږي او نه د تره زوی ته، د تره زوی خو د تره په شته والي کي په ورثه وو کي هم نه راځي، د پیغمبر علیه السلام د تره عباس رضي الله عنه په شته والي کي به د تره زوی څنګه وارث ګڼل کېږي؟

که قیادت موروثي وی نو له ابوبکر، عمر او عثمان رضي الله عنهم نه به د دوی هغو زامنو ته پاته شوی وو چي ټول مسلمانان ئې په اهلیت، تقوی او علم باور لري، د ابوبکر رضي الله عنه زوی محمد بن ابوبکر خو په علي رضي الله عنه تر خپلو زامنو هم ډېر ګران وو، هغه ئې د والي په توګه ټاکلی وو.

موږ نه پوهېږو د دې آیت له کوم لفظ نه دا معنی راباسئ، آیا ګمان کوئ چي قرآن دومره مبهم او غامض دئ چي یوازي د روایاتو په مرسته ئې په حقیقي معنی پوهېدی شو؟ دلته خو نه تر دې آیت نه مخکي او نه وروسته د امارت موضوع څېړل شوې او نه د علي یادونه راغلې!! د تبلیغ دا

ketabton.com - The Digital Library

الفاظ په دې سورې کي درې ځلي او هر ځل د ما أنزل الله د تبليغ او په بشپړه توگه د رسالت د رسولو په اړه راغلي، آيا له يوه متعصب او کوږ زړي انسان نه پرته بل څوک له دې څرگند آيت نه داسي غلط مفهوم اخيستی شي؟

موږ په دې عقيده يو چي له عثمان رضي الله عنه نه وروسته د علي رضي الله عنه د انتخاب په اړه د صحابه وو پرېکړه تر ټولو مناسبه او عادلانه پرېکړه وه، تر بل هر چا زيات دی د دې مقام لپاره وړ وو، خو تر دې د مخه هغه په عمر خام وو، د مشرانو صحابه وو په شته والي کي ده ته په ځوانۍ کي دا منصب نشو سپارل کېدی.

خو متأسفانه شيعه گان وايي: امامت منصوصي دئ او امام د الله له لوري نصب کېږي!! د دغي عقيدې له مخي دوی په غائب امام باور ته اړ شول او د حکومت جوړولو او د امام او امير د ټاکلو او غوره کولو له وجيبې نه ئې لاس واخيست، په دې حکم ئې عمل کول پرېښودو چي مسلمانان به حکومت جوړوي، د ظالمانو او مفسدينو واکمني به پای ته رسوي، اقتدار به صالح، عادل او متقي واکمنانو ته لېږدوي او د امارت او امامت منصب به داسي چا ته سپاري چي د دې مقام اهليت ولري، د دوی دا عقيده د هغه دښمن په گټه وه چي غواړي دين له سياست نه گوښه شي، مسلمانان حکومت ونلري او په يوه امير او امام راغونډ نشي، په داسي حال کي چي د قرآن له بشپړېدو وروسته د وحي لړۍ بنده شوه، په قرآن کي د پيغمبر د ځای ناستي يادونه نه ده شوې، له دې وروسته نه پيغمبر راځي او نه وحي، که خلک هم د امام د غوره کولو حق ونلري، نو دا امام به څنگه غوره

ketabton.com - The Digital Library

کېږي؟ مګر د دې عقیدې طبیعي او محتومه نتیجه دا نه ده چي خلک به انتظار کوي؟ غائب امام ته او مجهول راتلونکې ته؟ او آیا دا هغه څه نه دي چي دښمن ئې غواړي؟!! په ایران کي انقلاب راغی، چا راووست او څنګه راغی دا بېله خبره ده، په هر صورت قدرت د مذهبي مشرانو لاس ته ورغی، خو د دې عقیدې پلویان حیران وو چي اوس دا انقلاب د خپلې عقیدې له مخي څنګه توجیه کړي؟ دوی خو په دولسو امامانو باور لري، دیارلسم امام خو د دوی په مذهب کي هیڅ مجال او توجیه نه لري؟ دوی خو په دې باور وو چي دولس امامان د وحي له لاري ټاکل شوي، خو اوس د دې باور خلاف دوی په خپله امام او رهبر او جمهور رئیس انتخابوي، دا خو ټول د دوی د عقیدې او باور خلاف کار دئ!! مجبور شول د ولایت فقیه په نامه داسي اصطلاح راوباسي چي نه ئې په خپلو مذهبي کتابونو کي نښه موندلی شوی او نه له دې مخکي د دوی هېچا دا خبره کړې وه!! نه پوهېږو ولي د یوې غلطې رأیي لپاره په قرآن داسي ملنډي وهي؟ کوم عقلمن انسان به داسي تعبیر او تفسیر ومني؟ ولي د واقعیت خلاف خبره کوي؟ ولي د داسي بې بنسټې خبري لپاره په امت کي د اختلاف باعث کېږي؟ که اوس هم دوی دا خبره ومني چي د امام او امیر غوره کول د مسلمانانو وجیبه او حق دئ نو په امت کي به د اختلاف یو مهم ټکی ختم شي او ټولي هغه اختلافي مسئلې به حل شي چي له دغي غلطي انګېرني راولاړې شوې!!

ketabton.com - The Digital Library

آیا د امیر ترخنګ د صدراعظم ټاکل صحیح دي؟

د لیکوال د دې ادعاء په اړه چي د امیر ترخنګ صدراعظم درلودل نه یوازي جائز دي بلکي د خلافت عامه په دور کي دا کار شوی او ځینو خلفاوو دا کار کړی!! څو عرایض لرم:

لیکوال د امویانو او عباسیانو دورې ته د خلافت عامه نوم ورکړی او دا په داسي حال کي چي په هغه روایت ئې هم استناد کړی چي د راشدینو خلفاوو له دوران وروسته مرحله ئې د ملوکو او پاچایانو دوران ګڼلی.

راشئ هغه روایت له نظره تېر کړو:

عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُمْهَانَ قَالَ حَدَّثَنِى سَفِينَةُ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- « الْخِلاَفَةُ فِى أُمَّتِى ثَلاَثُونَ سَنَةً ثُمَّ مُلْكٌ بَعْدَ ذَلِكَ ». ثُمَّ قَالَ لِى سَفِينَةُ أَمْسِكْ خِلاَفَةَ أَبِى بَكْرٍ وَخِلاَفَةَ عُمَرَ وَخِلاَفَةَ عُثْمَانَ. ثُمَّ قَالَ لِى أَمْسِكْ خِلاَفَةَ عَلِىٍّ. قَالَ فَوَجَدْنَاهَا ثَلاَثِينَ سَنَةً. قَالَ سَعِيدٌ فَقُلْتُ لَهُ إِنَّ بَنِى أُمَيَّةَ يَزْعُمُونَ أَنَّ الْخِلاَفَةَ فِيهِمْ. قَالَ كَذَبُوا بَنُو الزَّرْقَاءِ بَلْ هُمْ مُلُوكٌ مِنْ شَرِّ الْمُلُوكِ. رواه الترمذي

ketabton.com - The Digital Library

له سعید بن جهمان نه روایت دئ چي سفینة راته وویل: رَسُولُ اللَّهِ -صلی الله علیه وسلم وفرمایل: زما په امت کي به خلافت تر دېرشو کلونو پوري وي بیا به له دې وروسته پاچایي وي. بیا سفینة راته وویل: د ابوبکر، عمر، عثمان او علي خلافت درواخله، نو هغه مي ټول دېرش کاله وموندل. سعید وویل: ما هغه ته وویل: امویان گمان کوي چي خلافت په دوی کي دئ! هغه وویل: دا بنو زرقاء دروغ وایي، بلکي دوی تر ټولو بد پاچایان دي.

گورئ چي د پاچایي او ملوکیت په اړه او د امویانو د واکمنۍ په اړه د صحابه وو رضی الله عنهم رأیه څه وه؟!!

ځوک چي له اسلامي فرهنگ نه لږ معلومات هم لري په دې پوهېږي چي د صحابه وو په دوران کي ملوکیت ته په سپکه سترگه کتل کېدل او د پاچایانو په اړه ئې د قرآن د هغه آیت له مخي قضاوت کولو چي فرمایي: پاچایان چي هر هېواد ته داخل شي تباه کوي ئې او عزتمن خلک ئې سپکوي، د قرآن الفاظ دا دي:

\ÏŒ& $gîd& oÏä& #þpè _r $dr% ¡ ù ρ/ö% #qèz Š #Œ Î) 8qè=ßJø9$# ¨bÎ) ôMs9$%

ÇÌÍÈ šc qè=yèøÿt 7Ï9ºx‹ .r

وئې ویل: یقیناً دا پاچایان چي هر ملک ته داخل شي په فساد ئې اخته کوي او تر ټولو عزتمن خلک ئې تر ټولو زیات سپکوي، او همداسي کوي.

دلته قرآن په اصل کي د سبا د ملکې وینا نقل کړې خو په پای کي ئې ویلي چي هو! همداسي کوي، یعني دا د پاچایانو خصلت دئ چي تر خپل تسلط لاندي ملک کي فساد خوروي او باعزته خلک سپکوي.

ketabton.com - The Digital Library

همداراز قرآن د بني اسرائيلو د انحطاط د دور یوه داسي غلطه غوښتنه یادوي چي له خپل پیغمبر نه ئې د دوی لپاره د یوه پاچا د ټاکلو په اړه کړې وه، بایبل هم دا قصه په دې توګه رااخیستې ده: ... اسرائیلیانو له سموئیل نه وغوښتل چي دوی ته یو پاچا وټاکي... سموئیل له خدای نه وپوښتل چي څه وکړي؟ خدای ورته وویل: دوی چي څه وايي همغسي وکړه، ځکه دوی ته نه ئې رد کړی، زه ئې رد کړی یم، نه غواړي چي زه ئې پاچا وم، ... خو پوه ئې کړه چي د پاچا درلودل څومره بدې پایلې لري!! سموئیل ورته وویل: که پاچا غواړئ نو هغه به ستاسو زامن د ځان نوکران کړي، ځیني به په ګاډیو، ځیني پر آسونو د ده خدمت کوي او ځیني به د ګاډیو مخي ته ځغلي، ځیني به په فوځ کي او ځیني په پټیو کي وګماري، تر څو زمکي یوې او حاصلات ورته راغونډ کړي.... ستاسو لوڼي به هم په کار وګماري، ځیني به ډوډۍ ورته پخوي او ځیني به ښه عطرونه ورته جوړوي، ستاسو ښې زمکي او باغونه به درنه واخلي او خپلو خلکو ته به ئې ورکړي...له تاسو به عشر اخلي او په خپلو درباریانو به ئې مصرفوي، ... ستاسو هر څه به د ځان کړي او تاسو به خپل غلامان، .. خلکو د ده نصیحت ونه منلو... دغو مطالبو ته په پام سره په دې پوهېدی شو چي صحابه وو د ملِک او پاچا په اړه څه انګېرنه او احساس درلودو او د هغه روایت معنی څه ده چي له خلافت نه وروسته دوران ته د ملوکیت نوم ورکوي. دا دور د تقلید وړ دور نه دئ، د غندلو او محکومولو دور دئ، د قرآن ، سنت او صحابه وو له منهج نه د انحراف دور دئ، څوک چي د دین له حقیقته خبر وي هیڅکله د دغه دوران د حکامو په چلند استناد سره نه

ketabton.com - The Digital Library

وايي چي دا کار د دې لپاره جائز دئ چي دغو حکامو کړی، دوی صدراعظم ټاکلی نو څکه صدراعظم ټاکل جائز دي!! موږ خو وايو: خلافت په ملوکيت بدلول، اقتدار موروثي کول او له پلار نه ئې زوی ته لېږدول، د يوه ټبر او قوم حق ئې ګڼل، قصرونه جوړول، د جومات پر ځای په قصرونو کي او د تړلو دروازو تر شا د واکمنانو غوره کول، د اقتدار په سر جګړې، د پيغمبر عليه السلام د کورنۍ اويا غړي په يو ځای وژل، بيت المال غنيمت ګڼل او په هغه کي په خلاص لاس ناروا تصرف، د شوری اصل ته شا کول، شوری غيرملزمه ګڼل، انتصابي شوراګاني جوړول، امراء غير مسئول او واجب الاحترام ګڼل او د دې لپاره صدراعظم ټاکل چي امراء عيش او عشرت ته فارغ وي او په کارونو کي د نيمګړتياوو په اړه د اعتراض ګوته دوی ته ونه نيول شي او ... دا د دغه دور هغه ځانګړتياوي وې چي هيڅ د ايمان خاوند او په اسلام پوه کس ئې نشي تأييدولی.

آيا دا صحيح ده چي څوک ووايي: د صحابه وو په څېر خلک تر قيامته نشي پيدا کېدی نو څکه موږ بايد په دې زمانه کي د خاصه خلافت د زمانې نظام او د خلفاوو په څېر د عالي صفاتو او لوړو صلاحيتونو لرونکو شخصيتونو لټه ونه کړو؟! يعني موږ هغسي نظام نشو جوړولی، هغسي شخصيتونه نه شو موندلی، نو نه به د هغه مهال د نظام په څېر نظام غواړو او نه د خلفاوو په څېر شخصيتونه او نه واکمن ته هغسي صلاحيتونه، دندي او مسئوليتونه!! په دې اړه بايد ووايو: هو! د صحابه وو په څېر شخصيتونه نشو موندلی او د هغه مهال نظام ته ورته نظام نشو جوړولی، خو موږ په همداسي کولو مکلف يو، موږ د پيغمبر عليه السلام په څېر هم

ketabton.com - The Digital Library

نشو کېدی خو له هغه نه په اطاعت او د هغه په څېر کېدو باندي مکلف یو، حتی پیغمبر علیه السلام فرمایي چي تخلقوا بخلق الله: په الهي اخلاقو ځان سمبال کړئ، موږ په دې مکلف یو چي همغه نظام به جوړوو چي پیغمبر علیه السلام جوړ کړ، همغه چي راشدینو خلفاوو وپالو، زموږ د امیر صلاحیتونه به دومره وي چي هغوی درلودل، وظایف او مسئولیتونه به ئې همغسي وي، حقوق او امتیازات به ئې همدومره وي، د انتخاب طریقه به ئې د هغوی د انتخاب طریقې ته ورته وي، د امیر لپاره به هغه ځانګړتیاوي او مواصفات ضروري ګڼو چي صحابه وو ضروري ګڼل، دې ته مو باید پام وي چي د دوی مقام او منزلت ته رسېدل یوه معنی لري او د دوی په څېر د کېدو هڅه کول بله معنی لري، که یو ئې محال وي په بل ئې موږ مکلف یو. دا قطعاً د منلو وړ خبره نه ده چي څوک ووایي: که راشدینو خلفاوو صدراعظم نه درلود، موږ اوس داسي نظام جوړولی شو چي صدراعظم ولري او صلاحیتونه د امیرالمؤمنین او صدراعظم تر منځ په یوه تناسب ووېشل شي، ځکه دا کار کوو چي موږ د راشدینو خلفاوو په څېر شخصیتونه نشو موندلی!! نو ځکه وایو چي کولی شو د اموي او عباسي نظامونو په څېر کوم نظام جوړ کړو، په هغوی کي ځینو صدر اعظم ته ورته چارواکي درلودل نو موږ هم کولی شو دا کار وکړو!! دا یوه شخصي نظریه کېدی شي نه له اسلامي لارښوونو راټوکېدلې او په شرعي اصولو ولاړه نظریه. لیکوال لیکي چي د هارون الرشید خلیفه په زمانه کي جعفر بن یحیی برمکي د صدر اعظم لاڅه چي د سلطان په لقب سره یادېدو، د خلافت امنیتي، دفاعي، او مالي چاري د هغه تر صلاحیت پوري تړلې وې

ketabton.com - The Digital Library

او همدغه وجه ده چې د تاریخ پوهانو په قول د عظمی صدارت د منصب پوري اړوند ټول فرایض او اختیارات د عباسي خلافت په دوره کې مرتب او تدوین شوي!! محترم لیکوال ته څو خبري لرو:

- نه پوهېږو تاسو د کوم مذهب په استناد دا خبره کوئ، موږ خو په اسلامي مذهبونو کې داسي مذهب نه مومو چې د عباسي امراوو کړه وړه ئې هم د تقلید وړ مرجع ګڼلې وي، په مذهبونو کې خو ځیني یوازي قرآن او سنت او ځیني قرآن، سنت، اجماع او قیاس مراجع بولي. د احنافو په علماوو کې خو هیڅا ستا خبره نه ده کړې، امام ابوحنیفه خو د دغو امراوو د قضاوت دنده هم قبوله نه کړه، زندان ته تګ ئې تر دې غوره وګڼلو!!
- آیا موږ د هارون الرشید په متابعت مکلف یو که د پیغمبر علیه السلام د سنت او د صحابه وو د منهج؟ که زموږ مخې ته دوه نظامونه کېښودی شي؛ یو ئې د راشدینو خلفاوو نظام ته ورته او بل ئې د عباسي امراوو حکومت ته ورته؛ موږ به کوم یوه ته ترجیح ورکوو؟ آیا یو متعهد مسلمان چې د دین له حقیقته خبر وي او د عباسي حکامو له هغو کړنو هم واقف وي چې د مطلق العنانو سلاطینو په توګه ئې ترسره کړې؛ دا خبره کولی شي چې هارون الرشید صدراعظم درلود نو موږ هم صدراعظم ټاکلی شو، هارون الرشید د عباسیانو په جابرو سلاطینو کې په نسبي توګه تر نورو غوره وو، خو هغه یو خلیفه نه بلکې یو ملک او سلطان وو، اقتدار په میراث ورته پاته وو او په میراث ئې خپلې کورنۍ ته پرېښود. آیا کولی شو په دې کار کې هم د هارون الرشید تقلید وکړو چې اقتدار ئې په خپلې هغې کورنۍ کې په میراث پرېښود چې یوه ئې بل ووژلو، سترګې ئې ترې

ketabton.com - The Digital Library

وایستلې، د اقتدار لپاره ئې د مسلمانانو د وینو له تویولو هم ډډه ونه کړه؟!!

محترم لیکوال دا خبره نه مني چې د اوس مهال پارلماني نظام، د پاچا او جمهور رئیس تر څنګ د صدر اعظم درلودل، د دوی تر منځ په یوه تناسب د صلاحیتونو وېش له انګرېز ډوله دیموکراسۍ اخیستل شوی، خو حقیقت همدا دئ. دې نظام ته اسلامي رنګ ورکول او داسي دلایل لټول چې ثابته کړي دا نظام له اسلام سره ورته والی لري یا د هېواد او ولس په ګټه دئ؛ بې فایدې او بې ځایه هڅه ده. موږ نه د انګرېزانو پارلماني نظام او نه د امریکایانو ریاستي نظام اسلامي نظام ته ورته او نږدې ګڼو، موږ اسلامي نظام غواړو، له خپلو ټولو هغو ځانګړتیاوو سره چې د راشدینو خلفاوو په دوران کي ئې درلودل. یوازي موږ نه بلکي د افغانانو غوښ اکثریت اسلامي نظام غواړي، د اسلام لپاره ئې قرباني ورکړې، له اسلام نه پرته په بل څه نه راضي کېږي، که بل نظام د وسلې په زور او د بهرنیو لاسوهنو، سازشونو او فشارونو له لاري د دوی په هېواد وتپلی شي پایله به ئې د شوروي اتحاد د وسلو او فوځونو په زور د تپل شوي نظام پایله وي او فقط تر هغه به دوام کوي چې افغان ولس ئې د نسکورولو توان او فرصت ترلاسه کړي.

- افغانان اوس اسلامي نظام له غیر اسلامي نظام نه تر ډېره حده پېژندی شي، د جهاد په کلونو کي دوی له اسلام نه هومره څه زده کړي چې اوس ئې څوک په آسانۍ نه شي غولولی.
- اسلامي نظام هغه دی چې په هغه کي: اسلامي شریعت د ټولو قوانینو

ketabton.com - The Digital Library

یوازنی مأخذ وي، ټولي شخړی او منازعات د اسلامي شریعت په رڼا کي حل وفصل شي، چارواکي په خپلو ټولو اجرءاتو کي شریعت ته التزام ولري، له ملت سره په مشوره مکلف وي او د ملت له استازو جوړه شوې شوری تر ټولو با صلاحیته مرجع وي. د چارواکو په واک کي صلاحیتونه او ملي شتمني امانت وګڼل شي، د ولس معلن او بلا اجبار بیعت او رأیه د نظام د مشروعیت مبنا وي او ولس مشر د ولس په خوښه غوره شي.

لیکوال موږ ته طعنه راکوي او لیکي: که په اسلامي نظام او حکومت کي د صدراعظم منصب بدعت او ناروا وي؛ څنګه چي ښاغلي (حکمتیار) په خپل کتاب کي لیکلي، نو بیا خو د دې ناروا بدعت عمل ارتکاب لومړی په خپله ښاغلي حکمتیار کړی... په همدې لړ کي د ۱۳۷۵کال د جوزا په میاشت د ماهیپر هغه تړون ته اشاره کوي چي په ترڅ کي ئې د صدارت مقام حزب ته وسپارل شو... د دې صحیح اعتراض او خام استدلال په اړه دا عرایض لرو:

- اعتراض په اعتراض ځوابول نه علمي ځواب دئ او نه علمي څېړنه، دا له کینې او عقدې راخوټېدلی ځواب دئ.
- که هر څوک له پارلماني نظام سره توافق وکړي او خپل اساسي قانون د شاهي نظام له هغه قانون نه اقتباس کړي چي له انګرېزانو ئې ترلاسه کړی، اشتباه ئې کړې. د بل اشتباه ستا غلطي نشي توجیه کولی.
- د رباني له ډلي سره د حزب اسلامي هغه د روغي جوړي موقت توافق د پارلماني نظام د تأیید په معنی نه دئ.
- حزب اسلامي هغي معاهدې ته طالبانو مجبور کړ، طالبانو له شا نه

ketabton.com - The Digital Library

پر حزب بریدونه کول، حزب ته په دوو جبهو کي جنگېدل گران یا ناسم کار وو، د حزب اسلامي اهل رأی په جلال آباد کي راغونډ شول، له دوو بدیلونو څخه ئې یو باید غوره کړی وی: د کابل د چارواکو د روغي جوړي بلني ته مثبت ځواب یا انتظار، د رأیو په داسي اتفاق سره ئې د کابل بلني ته د مثبت ځواب ویلو پرېکړه وکړه چي یوه کس هم ورسره مخالفت ونه کړ، خو د دې پرېکړي نتایجو ته په پام سره حزب اسلامي وویل چي دا یوه ستره سیاسي اشتباه وه، ځکه معلومه شوه چي د کابل د هغه مهال چارواکي په خپلو ژمنو کي صادق نه ول، خپل تعهدات ئې ترپښو لاندي کړل، مسکو او تهران دې ته پرې نه ښودل چي پر هغي معاهدې عمل وکړي. همدرد صاحب له مسعود، جنرال دوستم او جنرال مالک سره د طالبانو پټ او ښکاره ائتلافونه، او د همدې غلطیو په سبب په زرگونو طالبان د مرگ کومي ته لېږل، د حزب اسلامي په ضد ناروا او بې موجبه جگړه نه یادوي خو د ماهیپر په هغي معاهدې استناد کوي چي حزب تر ده ډېر د مخه یوه اشتباه گڼلې!!

موږ څنگه نظام غواړو؟

د دغو اصولو په رڼا کي موږ د هېواد لپاره داسي نظام غواړو چي:

- ولس مشر به د ملت په خوښه او د آزاد، معلن او غیر اجباري بیعت له لاري ټاکل کېږي، نه د محدودو کسانو له خوا او په پټه، په جوماتو کي به ټاکل کېږي نه په قصرونو کي، ټول خلفاء راشدین په جوماتو کي غوره شوي نه په کوم قصر یا پټ ځای کي، له بیعت نه وروسته خلیفه شوي نه له

ketabton.com - The Digital Library

بیعت نه مخکي، بیعت د خلیفه له انتخاب نه وروسته شکلي یا رسمي مراسم نه دي بلکه خلیفه له همدې لاري غوره کېږي، خلیفه هغه دئ چي ملت ورسره بیعت وکړي، دا د کوم شخص یا کورنۍ موروثي حق نه دئ چي له پلار نه زوی ته په میراث پاته شي، دا د ملت امانت دئ چي په خپله خوښه به ئې اهل ته سپاري. هم د دې امانت د اهل تشخیص د ولس حق او وظیفه ده او هم ئې سپارل، یوازي هغه څوک د مسلمانانو جائز مشر ګڼل کېږي چي مسلمانانو په خپله خوښه انتخاب کړی وي او په خپله رضاء ئې ورسره بیعت کړی وي. په صندوق کي رأیه اچول د بیعت ښه نعم البدل دئ. ځکه مخامخ بیعت په یوې وړې ټولني کي ممکن دئ نه په سترې ټولني کي.

- منتخب مشر له یوې خوا په دې مکلف دئ چي په ټولو چارو کي به د شریعت په نسبت التزام لري، له بلي خوا له ولس سره په مشوری مکلف دئ. په اسلامي ټولني کي امور په مشوره ترسره کېږي، نه دا چي حاکم آخري مرجع وي. د قوانینو مرجع په ترتیب سره شریعت، عرف او اجماع ده، واکدار او هیچا ته دا حق نه دئ ورکړی شوی چي له خپلي خوا قوانین صادر کړي. قضایا به د شریعت مطابق حل او فصل کېږي او امور به د خلکو په مشوره تر سره کېږي. اولی الامر هم له شریعت نه د انحراف په صورت کي مستحق العزل دئ او هم د استبداد، مطلق العناني او د مشورې له اصل نه د انحراف په صورت کي.
- په دې نظام کي چارواکی د ولس مالک الرقاب او د هېواد ټولواک نه بلکي د ولس خادم او د دوی د امانتونو امین دئ. فقط په هغه صورت کي او

ketabton.com - The Digital Library

تر هغه وخته د واک امانت له ده سره پاته کېدی شي چي د امانت اصلي خاوندان یعني ولس وغواړي او په امانتونو کي ئې خیانت نه وي کړی.

- هم د ده صلاحیت د شریعت په رڼا کي او د مسلمانانو په خوښه ټاکل کېږي او هم ئې حقوق، وجائب او مسئولیتونه.
- د اسلام له نظره هغه د ولس (مستخدم) دی، نه آقا او بادار، د (خدمت) په دوران کي یوازي هومره (اجوره) ترلاسه کولی شي چي ولس ئې ورته ټاکي، واکمني ده ته په نورو مسلمانانو هیڅ مادي امتیاز نه بخښي.
- په اسلامي ټولني کي د مشر لپاره، د سلطان، پاچا، واکدار، حاکم او رئیس په ځای د خلیفه نوم او مفهوم غوره شوی، چي ځای ناستي ته وایي، دا ځکه چي په اسلامي ټولني کي مشر د خلکو له خوا غوره کېږي او د خلکو نائب او ځای ناستی وي، خلک ئې د بیعت له لاري غوره کوي، په ملي شتمنیو کي د ولس د استازي په توګه او د دوی په مشوره تصرف کوي. هغه (آمر) نه دی، (امیر) دئ، فرمانونه نه صادروي، کارونه ترسره کوي، د آمر او امیر ترمنځ فرق همدا دئ: آمر یعني امر کوونکی، حکم کوونکی او امیر یعني د امورو ترسره کوونکی او د چارو سنبالوونکی.
- نظام باید داسي وي چي په دیکتاتوري او استبداد منتج نه شي. داسي نه چي واک د یوه کس یا کورنۍ په لاس کي پرېوځي نو ټولواک شي او اقتدار د دغي کورنۍ موروثي حق.
- اسلام، سلطنتي نظام هم د فساد او تباهۍ عامل ګڼي او هم ئې د انساني عدالت او برابرۍ مغایر. هغه اختیارات چي په سلطنتي نظام کي یوه (پاچا او سلطان) ته ورکول کېږي، اسلام دا اختیارات فقط د الله تعالی لپاره

ketabton.com - The Digital Library

مختص کړي. د اسلام له نظره پاچا هغه څوک دئ چي ځان د خدای ځای ناستی ګڼي، که څه هم دا خبره په خوله نه کوي. قرآن د فرعون په اړه وايي چي هغه ځان د خلکو (اله) او (رب اعلی) ګڼلو، يعني ځان ته ئې هغه اختيارات ورکړي وو چي يوازي له خدای سره ښايي. قرآن د فرعوني نظام څو ځانګړتياوې بيانوي:

١. فرعون ځان (اله) ګڼي، د حلال او حرام، جائز او ناجائز د ټاکلو وروستی مرجع.

٢. ځان ته ټولواک وايي او د مصر د ټولو شتمنيو مالک.

٣. هغه خلک په ډلو ډلو وېشلي: مرفه او حاکمه طبقه، محرومه او محکومه طبقه، فوځ او واکمنه طبقه.

- قدرت بايد په مرکز کي داسي متمرکز نه شي چي څو کسان د کودتا له لاري وکولی شي دا مرکز اشغال او په ټول هېواد مسلط شي او يا بهرني ځواکونه د مرکز په نيولو سره ټول هېواد اشغال کړي، هم بايد د کودتاګانو ټول امکانات د تل لپاره له منځه يووړی شي او هم بهرني ځواکونه داسي ګمان ونه کړي چي د مرکز په نيولو سره ټول هېواد نيولی شي. نه داسي نظام چي په انارشيزم منتج شي او هېواد د تجزيې په لور وخوځوی او شرير ځواکونه منطقوي، محلي او قومي استقلال او خپلواکي ته وهڅوي او يا بهرني ځواکونه د مرکز د ضعف په وجه د هېواد ځيني برخي اشغال کړی شي، نه له مرکز نه تيښته او نه په مرکز کي ذوب کېدل، بلکه د دواړو تر منځ تعادل، نه دا چي په مرکز د څو کسانو تسلط په دې منتج شي چي د هېواد او ولس هر څه د دوی د خوښي مطابق تغيير

ketabton.com - The Digital Library

وومومی، فرهنګ، مذهب، اخلاق، دود دستور، خارجي او داخلي سیاست، اقتصادي او اجتماعی نظام او هر څه، پنځه کمونست افسران کمونستی انقلاب اعلان کړي او پنځه د اروپا او امریکا په نایټ کلپونو کي ستر شوي د امریکا په زور په مرکز مسلط او په ټول هېواد امریکایي دیموکراسي او کوبائي اخلاق مسلط کړي، راډیو، تلویزیون، اخبار او مجلې، مسجد او منبر د دوی په لاس کي پرېوځي.

- نظام باید داسي نه وي چي اقتدار له بر نه د لاندي په لور او له مرکز نه د اطراف په لور خور شي.
- اجتماعی عدالت تأمین کړي، د مرکز او اطراف تر منځ ژور تفاوت رامنځته نه کړي. داسي نه چي ټول تسهیلات او وسایل د مرکز په واک کي وي او واکمنان او د مرکز اوسېدونکي ترې برخمن وي او د اطراف اوسېدونکي له ټولو ابتدائي تسهیلاتو نه محروم وي. داسي نه چي اطراف د مرکز قرباني شي، باید اطراف د مرکز د استحصال او استثمار وسیله نه وي، دا نه له عدالت سره اړخ لګوي او نه په هیڅ معیار او میزان کي د منلو دئ چي سړک، برق، ګاز، پاکي اوبه، روغتونونه، پوهنتون، مکاتب او مدارس، پارکونه او ... په مرکز کي وي او د اطراف خلک له دې ټولو محروم!! په دې سره له یوې خوا عدالت تر پښنو لاندي کېږي له بلي خوا خلک له اطراف نه د مرکز په لور مخه کوي، په ښارونو کي ازدحام جوړېږي، اطراف ورو ورو تخلیه کېږي، زراعت او مالداري صدمه ګوری..
- د دولت د ټولو عوایدو منبع په اصل کي خلک دي، که دا مالیه ده او که د ګمرکاتو محصول، د ګمرک اصلی تأدیه کوونکي هم خلک دي نه

ketabton.com - The Digital Library

تاجران، تاجر چي د گمرک په نامه څه ورکوي له عام اخیستونکو نه ئې بېرته تر لاسه کوي! د عدالت غوښتنه دا ده چي له شتمن نه واخستلی شي او نادار ته ورکړی شي. اسلام هغه نظام مردود گڼي چي له غریب نه ئې اخلي او په مرفه او بډای طبقې ئې مصرفوي. په اسلامي نظام کي دولت د محرومانو متکفل دئ، هغه مکلف دئ چي له شتمنو څخه به عشر او زکات اخلي او محرومانو ته به ئې ورکوي. قرآن د دې مخالف دئ چي سرمایه د محدودو کسانو ترمنځ لاس په لاس شي، د محروم له مجبوریت نه ناروا استفاده وشي، بډای ضروري شیان احتکار کړي او په دې سره ئې بیه لوړه او له بې وزلو نه گټه ترلاسه کړي، اسلام سود د همدې لپاره حرام کړئ چي دا د محرومانو له مجبوریت نه د شتمنو د استفادې ذریعه ده.

- د اجتماعي عدالت معنی دا ده چي د ټولني ټول وگړي برابر وگڼل شي، له خلکو سره برابره معامله وشي، دولت په خپلو اجراءاتو کي دا برابري او عدالت مراعات کړي. واکمن دا حق نه لري چي ملي شتمني غنیمت وگڼي او په خپله خوښه په هغې کي تصرف وکړي. دا حق هم نه لري چي له دولتي حیثیت نه په استفادې سره کومه تجارتي او اقتصادي معامله ترسره کړي، داسي گټه شریعت تحریم کړې.
- دې ته مو باید پام وي چي پارلماني نظام د بریتانیایي استعمار میراث دئ او د بریتانیا له خوا د دوی په مستعمراتو کي رائج شوی. ریاستي نظام امریکایانو معرفي کړی او دې ته ترجیح ورکوي چي په خپلو مستعمراتو کي دا نظام وگوري. دا دواړه نظامونه نه یوازي له دې ناحیې د اعتراض وړ او مردود دي چي د استعماري ځواکونو زېږنده دي بلکي له دې پلوه هم

ketabton.com - The Digital Library

چي بې شمېره نواقص لري، ځيني اساسي ستونزي او نواقص ئې دا دي:

- انتخابات ئې د قمار په څېر دي، له څو کانديدانو نه يو هغه کس پارلمان ته ځي چي تر نورو ئې څو رأيې زياتي ترلاسه کړې وي، کېدی شي د ناکامو کانديدانو مجموعي رأيي تر کامياب کانديد نه زياتي وي.
- چا چي ناکامو کانديدانو ته رأيه ورکړې په پارلمان کي ممثل او استازی نه لري. په دې ترتيب پارلمان د يوه اقليت ممثل وي نه د اکثريت او نه د ټول ملت.
- دا د شتمنو او په ټولني د حاکمي طبقې سلطې ته قانوني جواز برابروي، يوازي شتمن کسان کولی شي په دې انتخاباتو کي برخه واخلي او مصارف ئې متحمل شي، په ټولو هغو ملکونو کي چي دا راز انتخابات ترسره کېږي، د ناداري طبقې نه هيڅوک د پارلمان غړيتوب نه شي ترلاسه کولی، اکثر غړي ئې د جګي طبقې او ډېر کم ئې د متوسطي طبقې څخه وي. په انګرېز ډوله پارلماني نظام کي انتخابات په اصل کي د حاکم او مسلط سياسي او اجتماعي نظام د بقا او هغه ته د مشروعيت ورکولو وسيله وي. په سياسی، اقتصادي او اجتماعي لحاظ مسلطه طبقه له دې لاري پارلمان ته لار مومي.
- د هېواد صدراعظم د محدودو کسانو له خوا غوره کېږي، د محدودو کسانو اخيستل ډېر آسانه وي، هم ئې بهرني ځواکونه په آسانۍ اخيستی شي او هم هغه ډلي چي مالي امکانات ئې زيات وي او شتمن بهرني حاميان ولري. دا د افغانستان په شان يوه ملک ته چي له هري خوا د ځواکمنو رقيبانو په ولګه کي دئ له احتياط نه ډېر لري دئ چي د هېواد د مشر ټاکل په يوه محدود ټولګي پوري وتړل شي. که د هېواد د مشر ټاکل په ټول

ketabton.com - The Digital Library

ملت پوري مربوط وي دا تر دې ډېر ډېر مصئون دئ چي د پارلمان څو سوه غړو ته دا صلاحيت ورکړی شي.

- په پارلماني نظام کي بايد صلاحيتونه د صدراعظم او جمهور رئيس تر منځ په يوه تناسب ووېشل شي، دا له يوې خوا د دوو ځواکمنو تر منځ د تنافس او سيالۍ ډګر پرانېزي، له بلي خوا د تشکيلاتو د تراکم باعث کېږي او له بلي خوا په عام ولس کي د شخړو او منازعاتو باعث. زموږ د ګاونډيو هېوادونو تجربې زموږ مخي ته پرتې دي. په پاکستان کي انګرېزانو دا نظام په ميراث پرېښود، خو تر اوسه يوه صدر اعظم هم خپله قانوني دوره تکميل نه کړی شوه، کله جمهور رئيس عزل کړی او کله ځواکمنو جنرالانو. په ايران کي هم د پارلماني نظام تجربه ناکامه شوه، ايرانيانو د انقلاب په لومړيو کلونو کي د رهبر او جمهور رئيس تر څنګ صدراعظم هم درلود، خو وروسته مجبور شول چي د صدراعظم پست او منصب حذف کړي. خو عجيبه دا ده چي په همدې ايران پوري تړلې ډلي د تهران په وينا په افغانستان کي پارلماني نظام غواړي!! پارلماني نظام د انګلستان د ملکي په څېر يوې تشريفاتي ملکې يا پاچا ته ضرورت لري، له دې پرته نه شي چلېدی. يوه ټولنه که وړه وي که ستره، که د يوې کورنۍ په اندازه وي او که د يوه ستر ملت په اندازه، په سر کي بايد يو قيم او رئيس ولري نه متعدد رئيسان له خاصو صلاحتونو سره، دا حتماً په نزاع او شخړو منتج کېږي. قرآن وايي: که د کائناتو واګي د دوو خدايانو په لاس کي وی نو تباه کېدو او هر يوه به هڅه کوله چي عرش ته ورسېږي او په بل بر لاسی شي.

ketabton.com - The Digital Library

- په اسلامي نظام کي خليفه چي د ټول ولس له خوا غوره کېږي، د ولس په استازيتوب د ټولو دولتي چارو مسئول دئ. د خلفاء راشدينو په دوران کي مورِ نه د خليفه ترڅنګ د صدر اعظم مثال موندلی شو او نه د دوو چارواکو تر منځ د قدرت د وېش مثال.. په دې اساس په ټول جرأت سره ويلی شو چي هغه نظام له اسلام سره اړخ نه لګوي چي د نظام په سر کي دوه باصلاحيته چارواکي د صدراعظم او جمهور رئيس په نامه ولري او قدرت د دوی تر منځ په يوه خاص تناسب ووېشل شي.. داسي نظام نه يوازي له اسلام سره اړخ نه لګوي بلکي په ټولو هېوادونو کي ئې بدې پایلي درلودلې او د عدم ثبات باعث او د چارواکو او ولس ترمنځ د شخړو او سيالۍ موجب ګرځېدلي. له اسلام سره هغه نظام اړخ لګوي چي ولسمشر ئې د ولس له خوا غوره شي، د چارو واګي د ده په لاس کي وي، خو په خوا کي ئې داسي ځواکمنه او باصلاحيته شوری وي چي د ټول ملت استازيتوب کوي نه د هغو کسانو چي کامیابو کانديدانو ته ئې رأيه ورکړې، په شوری مکلف وي، قدرت او صلاحيت او په ملت پوري مربوط وسايل او امکانات امانت وګڼي او د شوری له پرېکړو سره سم په هغه کي تصرف وکړي، په شخصي ژوند او له ملي شتمنيو نه په استفادې کي له هيڅ مسلمان نه هيڅ امتياز ونه لري، هيڅ څه له مشورې پرته ونه کړي.

اسلامي نظام که غربي جمهوريت؟

محترم ليکوال وايي: زما د ناقصو معلوماتو له مخي ښاغلی حکمتيار صاحب لومړی قلم وال دئ چي په دې باب جلا او مخالف نظر لري!! د

ketabton.com - The Digital Library

نوموړي په اند د امير ټاکل د اهل الحل و العقد دنده نه ده!! بلکي د يوه هېواد ولس مشر يا امير د عامو انتخاباتو له لاري ټاکل شرعي بولي!! کوم چي د غربي جمهوريت او ديموکراسۍ د ستر اصل په توګه ګڼل کېږي.

د دوی په ځواب کي څو عرايض لرم:

- تا خو په خپلي رسالې کي د څو داسي علماوو په نظرياتو استناد کړی چي له ديارلسمي پېړۍ وروسته او حتی په پنځلسمي پېړۍ کي راڅرګند شوي او داسي نوي نظريات ئې وړاندي کړي چي مخکنيو نه وو ويلي، څنګه هغوی ته د نويو نظرياتو وړاندي کولو حق ورکوې او نورو ته نه؟!
- په دې اړه ستا معلومات يقيناً چي ناقص دي، ځکه چي ټولو محققو علماوو، فقهاوو او امامانو همدا خبره کړې چي د مسلمانانو معلن او بلااکراه بيعت د امارت لپاره لازمي شرط دئ، له معلن او غيرمکره بيعت نه پرته د هيچا امارت نه مسلم کېږي. تاسو د دغو ټولو د متفقه خبري په خلاف وايئ چي بيعت شرط نه بلکي د خلکو وجيبه ده، امير د څو کسانو په خوښه ټاکل کېږي او خلک پر دې مکلف دي چي له همدغه امير سره به بيعت کوي!!
- که د څو کسانو بيعت کافي وي نو ستاسو له امير نه مخکي خو داسي اميران تيار موجود وو چي په لکونو مسلمانانو ورسره بيعت کړی وو، د حزب اسلامي په انتخاباتو کي نږدې يو مليون غړو برخه اخيستې وه او له خپل امير سره ئې بيعت کړی وو، که په کندهار کي زر کسان راغونډ شو نو دا اوس د نصرت مېني په پنډغالي کي همدومره او هغوی ته ورته اهل الحل و العقد راغونډېدی شي، آيا د دوی پرېکړه منې؟ زه بلنه درکوم

ketabton.com - The Digital Library

راشئ زر نه بلکي پنځه سوه اهل الرأی یا اهل الحل و العقد به په ګډه غوره کړو او هغوی ته به اختیار ورکړو چي د هېواد لپاره په اتفاق یا د رأیو په اکثریت سره امیر غوره کړي، موږ د دوی پر پرېکړه منو، آیا تاسو ئې منلو ته تیار یئ؟ موږ دغه طرحه طالبانو ته وړاندي کړې وه خو هغوی ورسره موافقه ونه کړه!! که هر چا ته د خپلې خوښي خلک راغونډول او هغوی ته د اهل الحل و العقد نوم ورکول او پر نورو د دوی پرېکړه واجب التعمیل ګڼل جائز وګڼو نو دا خو سترو سترو او خونړیو فتنو، پېښو او نښتو ته لار پرانېزي!!

- د ولس له لوري د امیر انتخاب د غربي جمهوریت ابتکار نه دئ، دا د اسلام هغه ستر افتخار دئ چي تر اسلام مخکي ئې د تاریخ په اوږدو کي نظیر نه مومو، د اسلام یو ستر افتخار د غربیانو په پېښو کي مه اچوئ، کله چي د انسان په اوږده تاریخ کي د لومړي ځل لپاره د مسلمانانو لخوا، د عام ولس له لوري، په جومات کي د یوه ستر ملک خلیفه غوره شو، هغه مهال په غرب کي چا د دې تصور هم نشو کولی، هغه مهال غربیان د جهل، اختناق او استبداد په تیارو کي ژوند کولو او پر غربي هېوادونو داسي دیکتاتورانو او امپراطورانو د توري او نېزې په زور حکومت کولو چي اقتدار ئې د خپلې کورنۍ مسلم او حتی الهي حق ګڼلو، له واکمن نه به اقتدار زوی، لور، ښځې او حتی د مور په رحم کي ماشوم ته په میراث پاته کېدو، همغسي لکه چي د یهودانو په لاس جوړ شوي شیعه مذهب کي اته کلن ماشوم امام شو، پنځه کلن غائب ماشوم امام زمان شو!!

- د راشدینو خلفاوو اهل الرأی خو هغه صحابه وو چي په بدر کي ئې

ketabton.com - The Digital Library

برخه اخیستې وه، هر اسلامي تحریک بدریان لري، د دوی بدریانو ته باید پر نورو داسي ترجیح ورکړی شي لکه صحابه وو چي خپلو بدریانو ته پر نورو ترجیح ورکوله، د افغانستان د اسلامي تحریک بدریان هغه دي چي له کمونیستانو سره ئې لومړی نښته څلوېښت کاله د مخه په پوهنتون کي وه، یا هغه چي د داؤد په ضد ئې جهاد پیل کړ، یا هغه چي د ۱۳۵۷کال د ثور په نهمه ئې جهاد شروع کړ، یا هغه چي لومړی ډز د دوی له لوري پر روسانو وشو، لومړی شهید د دوی وو، لومړی زخمي د دوی وو، لومړی بندي د دوی وو، لومړی مهاجر له دوی څخه وو، زموږ بدریان خو هغه دي چي د اسلام او جهاد بیرغ د دوی په لاس ورپېدو، افغانان دوی راوېښ او جهاد ته چمتو کړل، دا خو ټول په حزب اسلامي کي دي، افغانانو ته خو د جهاد درس دوی ورکړی، یقیناً چي دوی به د ټولو هغو مجاهدینو په جهاد کي برابر شریک وي چي له دوی وروسته د جهاد سنگر ته راوتلي او د اسلام لپاره ئې قربانۍ ورکړې. چا چي پر حزب اسلامي برید کړی، د حزب مجاهدین ئې وژلي، ځورولي او له دوی نه ئې هغه وسلې اخیستې چي له روسانو ئې غنیمت کړې وي؛ که ترقیامته نېک عملونه وکړي دا ستره گناه نشي جبرانولی!! څوک چي له حزب اسلامي سره جنگېدلی الله تعالی سزا ورکړې، یا ایمان ترې تللی او کمونیستانو او روسانو ته په لاس اوږدولو مجبور شوی، یا اقتدار ترې تللی، یا ئې په زرگونو هغه جنگیالي وژل شوي چي له حزب سره جنگېدلي وو، یا هغه بهرنۍ او کورنۍ کړې ترې جلا شوې او د دوی له دښمنانو سره یوځای شوې چي د هغوی په وینا له حزب سره وجنگېدل، یا ئې د اقتدار په وخت کي داسي قحطي راغلې

ketabton.com - The Digital Library

چي د افغانستان په تاريخ کي ئې بېلګه نه وه ليدل شوې، نه يوازي د بارانونو او واورو ورېدل بند شول او د زمکي د سر اوبه وچي شوې بلکي ځاګاني او کاريزونه هم وچ شول او د زمکي لاندي اوبه ځو متره نوري هم لاندي ولاړې!! ځيني به دا طبيعي حوادث ګڼي، خو زموږ عقيده او ايمان راته وايي چي حوادث د الله تعالی په امر او د هغه د عادلانه پرېکړي له مخي راځي، ظالم ته سزا ورکوي او د مظلوم انتقام ترې اخلي، پاکستان د افغانستان په نيولو کي د امريکايانو ملګرتيا وکړه او پرويز مشرف خلکو ته ويل: د دې ملګرتيا په نتيجه کي به امريکا د کشمير په اړه زموږ مرسته وکړي؛ خو څلور کاله وروسته په همغه ورځ چي امريکايانو پر افغانستان بريد کړی وو داسي ستره زلزله په همدې کشمير او شاوخوا کي ئې راغله چي نږدې اتيا زره خلک په کي ووژل شول، د وژل شوو شمېر هومره وو چي د امريکايانو په لاس په افغانستان کي وژل شوي وو، په دې کي نږدې شل زره ئې د پاکستان د فوځ تر ټولو مهمو عسکري قطعاتو غړي ول، دغو حقايقو ته په پام سره بايد له دې ډډه وکړو چي حوادث يوازي طبيعي پېښې وګڼو، آيا دې ته يو تصادف ويلی شو چي د پاکستان ستره زلزله په هغه ورځ وه چي څلور کاله مخکي په همدې ورځ امريکائي ځواکونو د پاکستان له زمکي او هوا نه په استفادې سره پر افغانستان بريد وکړ، په همدې ورځ د امريکا کروز ميزايلونه د اسلام آباد په موافقه د پاکستان له فضاء تېريدل او پر افغانستان وريدل، په همدې ورځ په پاکستان کي د امريکايانو له نظامي اډو نه امريکايي جازونه الوتل او پر افغانانو ئې بمونه ورول، په افغانستان کي مستقر پاکستاني افسرانو کوردينات ورکاوو.

ketabton.com - The Digital Library

پاکستاني چارواکو به ویل چي مونږ له امریکا سره دا ملګرتیا د پاکستان په ګټه ګڼو، د تروریزم په خلاف د امریکا په اعلان شوې جګړې کي برخه اخیستل د پاکستان له ملي ګټو سره موافق عمل دئ، پاکستان باید د دې جګړې په لومړي خط بدل شي، همداسي وشول، پاکستان نه یوازي د افغانانو په خلاف په دې جګړې کي په لومړي خط کي ودرېدو، بلکي د افغانستان په اشغال او د افغانانو او نورو امریکا ضد مجاهدینو په نیولو او امریکا ته په سپارلو کي ئې هغه کار کړی چي امریکا ئې له کولو عاجزه وه، پاکستان نه یوازي د افغانانو په خلاف په جګړې کي شریک شو بلکي په پاکستان کي ئې هم د امریکایانو په وینا د مسلمانانو په ضد پراخ عملیات پیل کړل، له افغانستان سره په پوله ئې اتیا زره فوځیان ځای په ځای کړل، په جنوبي او شمالي وزیرستان کي ئې پرله پسې او پراخ عملیات ترسره کړل، په بې ګناه وزیرو ئې له تروریستانو سره د مرستي په نامه بمونه وورول، ګڼ شمیر وزیر او هغه افغان مهاجرین ئې ووژل چي له کلونو کلونو په هغي سیمي کي مېشت وو. نو دا یو تصادف مه ګڼئ چي د پاکستان زلزله په همغه ورځ پیل شوه چي امریکایانو د پاکستان له لاري پر افغانستان برید وکړ او تر هغي ورځې د دې زلزلې وروستۍ جټکې رواني وې چي تر همدې ورځې پوري څلور کاله د مخه پر کابل او کندهار د امریکایانو پراخي بمبارۍ رواني وې. پاکستاني چارواکو به ویل چي په دې برید کي له امریکا سره د پاکستان ملګرتیا به د دې باعث شي چي امریکا د کشمیر په مسئله کي د پاکستان مرسته وکړي، خو دا دئ ګورئ چي امریکا نه یوازي د کشمیر په مسئله کي د هند د دریځ ملاتړ کوي،

ketabton.com - The Digital Library

کشمیري مجاهدین تروریستان ګڼي، اسلام آباد ئې دې ته اړ کړ چې د دوی له مرستې لاس واخلي، مرکزونه ئې په ټول پاکستان کې وربند کړي او کشمیر ته له اوښتو ئې مخه ونیسي، بلکې د کشمیر د دغې غمیزې په دوران کې ئې د خپل دغه ملګري په هکله په دې سخته ورځ کې داسې بې اعتنایي وکړه چې پرویز مشرف مجبور شو ووایي: "که دا زلزله په کوم غربي هیواد کې شوې وای نو عکس العمل به دومره سوړ نه وو، مونږ مجبور یو د ایف ۱۶ طیارو اخیستل وځنډوو!!" کاش پاکستاني چارواکو د امریکا په ځای خدای ته مخه کړې وی، له امریکا نه د طمعې او وېرې په ځای ئې له خدای نه طمع او وېره درلودی، د مظلومو مسلمانانو په ضد له کفري ظالم او متجاوز طاقت سره د ملګرتیا په ځای ئې او د خپل بې وزلي ګاونډي هیواد په خلاف په یوې ناروا او ظالمانه جګړې کې د برخې اخیستو په ځای له خدای نه ویریدلي وی او په دې پوهیدی چې خدای د مظلوم فریاد اوري او د هغه انتقام خامخا اخلي، خو داسې ئې ونکړل، له ظالم سره په ناروا ملګرتیا کې مخکې ولاړل، اوه سوه مظلوم مسلمانان ئې ونیول او لاس تړلي ئې امریکا ته وسپارل، د امریکایانو د خوشحالولو لپاره ئې د افغانانو په خلاف له هیڅ څه نه ډډه ونکړه، ډېر بې وزلي مهاجرین ئې په زور له پاکستانه وشړل، د ختېو کورونه ئې په بلدوزرو ورباندي ړنګ کړل، هیچا د دغو مظلومانو چیغې وانه ورېدې، ویل ئې تر افغانستانه د تلو کرایه نلرو، هلته کور نلرو، څه چې لرو هغه ټول دلته رانه پاته کېږي، خو هیچا ورته اعتناء ونکړه، خو دا دئ ګورئ چې پاکستان له داسې پېښو سره مخامخ شو چې په همدغو کمپونو کې له سوات او باجوړ نه مهاجر

ketabton.com - The Digital Library

شوي پاکستاني کورنۍ مېشت شوې!!

• محترم لیکوال ته وایم: ته او خدای دي مور. ته ووایه چې په کندهار کې د راغونډ شوو کسانو له منځه څومره ئې مجاهدین ول؟ ته دا نه منې چې اوس د دوی په سلو کې نوي د کابل له حکومت سره یو ځای شوي، خو زه تا ننګوم چې د هغوی له ډلي نه د یو نیم سل کسانو نومونه واخله چې اوس د امریکایانو تر واکمنۍ لاندي ژوند نه کوي او له ملا محمد عمر مجاهد سره په خپل تعهد ولاړ دي، او په روان جهاد کې عملاً برخه لري!! که تا له هغو په اصطلاح یونیم زر کسانو نه په سلو که د لسو نومونه واخیستل نو ستا خبره به صحیح وي او مور. به مبالغه کړې وي!! او که حقیقت همداسي وي چې مور. ویلي نو بیا خو دا خبره ومنئ چې محدودو کسانو ته د امیر د انتخاب واک سپارل بد او خطرناک عواقب لري، دا ځکه چې د محدودو کسانو پېر پلور آسانه او ارزانه وي، د افغانستان په څېر هېواد کې د دې کار عواقب تر بل هر ځای زیات خطرناک دي، مور. شتمنو او کینه کښو دښمنانو محاصره کړي یو، د افرادو اخیستل ورته ډېر آسان کار دئ، زه ډېر داسي کسان پېژنم چې هم ئې د هرات او کابل په جرګو کې برخه اخیستې وه او رباني ته ئې رأیه ورکړې وه او هم ئې د کندهار او په پای کې بیا د کابل په لویي جرګې کې، له ټولو ئې د خپلي رأیي په مقابل کې پیسې ترلاسه کړې، هم ئې خپل دین او ایمان خرڅ کړی او هم خپل هېواد! که د امیر انتخاب په محدودو کسانو پورې مربوط شي تل به دا ترخه تجربه تکرارېږي، هرڅوک چې د اقتدار پر کرسۍ ناست وي یا تر نورو ډېرې پیسې ولري، دوی به اخلي او د خپلي خوښي فتواوې به پرې

ketabton.com - The Digital Library

مهر کوي!!

ناسم تعبیر د غلطي ادعاء بنسټ

محترم لیکوال د کوم اساسي قانون ... د رسالې یو مطلب په ناسمه توګه تعبیر کړی او همدا ناسم تعبیر ئې د خپلي ادعاء لپاره بنسټ ګرځولی، په رسالې کي لیکل شوي چي: "دا خبرې یا هغه څوک کولی شي چي دا ټول حقایق له پامه وغورځوي او یا هغه چي د کوم دربار مفتي وي. دا ټګماران د عربي یوه اصطلاح د اهل حل و عقد په نامه داسي کاروي لکه چي دا د قرآن د کوم آیت او یا د پیغمبر علیه السلام د کوم حدیث برخه وي او ادعاء کوي چي د امیر ټاکنه د اهل حل و عقد دنده ده!! په داسي حال کي چي دا اصطلاح د اموي سلاطینو او امراوو د وخت زېږنده ده، نه په قرآن کي او نه په احادیثو کي د اهل حل و عقد اصطلاح او دا چي امیر به د دوی له لوري ټاکل کېږي څه نه مومو، نه په څرګندو الفاظو کي او نه تلویحاً، دا اصطلاح د اموي او عباسي حکومتونو پر مهال جوړه او رایج شوه، هغه مهال چي جابرو سلاطینو زعامت موروثي کړ، د زعیم انتخاب ئې د خپلي خوښي خواصو حق وبالو او بیعت ئې داسي شکلي مراسم چي د زعیم له ټاکلو وروسته ترسره کېږي، هغه مهال چي امراء به د جومات په ځای په قصرونو کي غوره کېدل او دا صریحاً د قرآن او سنت او د صحابه وو د منهج خلاف او یو کرکجن بدعت وو." په دې وینا کي د سرکاري مفتیانو په اړه ویل شوي چي دا ټګماران دغه عربي اصطلاح داسي کاروي لکه چي دا د قرآن د کوم آیت او یا د پیغمبر علیه السلام د کوم حدیث

ketabton.com - The Digital Library

برخه وي او ادعاء کوي چي د امير ټاکنه د اهل حل و عقد دنده ده!! خو نه پوهېږو چي ليکوال د رسالې الفاظو ته نه دئ متوجه شوی او که ئې عمداً غوښتي چي غلط ئې تعبير کړي او داسي څه ترې جوړ کړي چي د عباسيانو او امويانو د دور د هغو لوړو لوړو شخصيتونو فقهي او علمي هڅو ته ئې هم وغزوي چي زموږ اماما ن ئې هم په ضمن کي دي، دوی ته په درناوي سره وايو چي علمي څېړنه داسي نه وي، علمي څېړونکي هم خپله رأيه په دقت سره وړاندي کوي او هم د بل رأيه سمه او په امانت سره تعبيروي. په رسالې کي نه دي ويل شوي چي دا اصطلاح جوړول صحيح کار نه وو، بلکي ليکل شوي چي د درباري مفتيانو له لوري د سلاطينو او امراوو په ګټه د هغه کارول د ټګمارانو کار وو.

په رساله کي دا هم نه دي ويل شوي چي راشدو خلفاوو د مشورې لپاره خاص مشاورين نه درلودل، يا د خاصو مشاورينو درلودل ناجائز دي، نه پوهېږو چي محترم ليکوال دا ناسمه انتباه له کومي برخي اخيستې ده؟!! په رساله کي خو دا ويل شوي چي د اهل حل و عقد اصطلاح او بيا د دوی له لوري د امير ټاکنه د امويانو او عباسيانو د دور زېږنده ده، دا اصطلاح ټګمارو درباري مفتيانو د امراوو په ګټه کارولې، د دې خبري د ترديد لپاره د نوميالیو علماوو، تاريخپوهانو او مفسرينو په دې قول استناد کول چي راشدو خلفاوو مشاورين درلودل يعني څه؟!! د دې خبري ئې له هغي سره څه؟! ليکوال په همدې لړ کي ليکي: "د دې خبري ډېر ښه سپيناوی: چي اهل الحل و العقد د صحابه وو او عين د راشده خلافت پر مهال يو معلوم ټولی او خلک وو!! د پاکستان د جماعت اسلامي بنسټ اېښودونکي مولانا

ketabton.com - The Digital Library

ابوالاعلی مودودي صاحب کړی!!" دا خبره همدلته نیمګړې پرېږدي او د تفهیم القرآن د پښتو ژباړې د هغه تقریظ یوه برخه رااخلي چې حکمتیار صاحب لیکلی او دا نتیجه ترې راباسي چې دوی له جماعت اسلامي سره نږدې مناسبات او اړیکي لري، او بیا د مولانا مودودي صاحب دا وینا رانقلوي: د رسول الله صلی الله علیه وسلم په زمانه کي د شوری لپاره مجلس شتون درلود، وروسته د خلفاوو رضی الله عنهم په زمانه کي دې مجلس پراختیا پیدا کړه تر دې چې د ځینو ذهینو خلکو په ګډون سره د شوری کړنو او هڅو عامه قبولیت ترلاسه کړ او دا هغه خلک وو چې ورته اهل الحل و العقد ویل کېده! ....

د محترم لیکوال په ځواب کي وایو:

- په دې خبري کي نه له تا او نه بل چا سره اختلاف لرو چې پیغمبر علیه السلام او راشدینو خلفاوو د شوری مجلسونه درلودل.
- دا ادعاء چې دوی د اهل الحل و العقد په نامه یادېدل د هیچا له لوري د منلو وړ نه ده، ځکه هغه مهال دا اصطلاح اصلاً نه جوړه شوې وه او نه کارول شوې او نه په روایاتو کي راغلې.
- هر څوک چې دا ادعاء وکړي چې راشدین خلفاء د محدودو خلکو له لوري غوره شوي د حقیقت خلاف خبره ئې کړې. دا ځکه چې ټول په جومات کي ټاکل شوي.
- د علامه ابن خلدون او مولانا مودودي پر ویناوو چې تا دلته کوم استناد کړی ناوارد استناد دئ، ځکه د بحث موضوع دا نه ده چې خلفاوو شوری درلوده که نه؟ د بحث موضوع دا ده چې آیا کوم خلیفه د محدودو

ketabton.com - The Digital Library

کسانو له لوري غوره شوی که نه؟ تر دې عنوان لاندې د داسې چا رأیه رانقل کړئ چي د محدودو کسانو له لوري د امیر د ټاکني ادعاء ئې کړې وي او د دې ادعاء د اثبات لپاره ئې معقول دلایل وړاندي کړي وي.

- په داسې حال کي چي موږ د مولانا ابوالاعلی مودودي رحمه الله او هر هغه چا قدر کوو چي د اسلام لپاره ئې کار کړی حتی که په دې لار کي ئې یو ګام پورته کړی، یوه خبره ئې کړې، یو سنت ئې احیاء کړی، یو آیت ئې تفسیر، ترجمه او تبلیغ کړی، یو کس ئې اسلام ته رابللی، جومات ته ئې راوستلی او یوه مستحب کار ته ئې هڅولی، خو موږ له جماعت اسلامي سره هیڅ تنظیمي اړیکي او مناسبات نه لرو. ستاسو د معلومات لپاره باید ووایو چي د افغانستان ډلي په دې توګه جوړي شوې: جمعیت اسلامي په پېښبور کي د جماعت اسلامي له لوري، حرکت انقلاب اسلامي په پېښبور کي د جمعیت علماء اسلام له لوري، اتحاد اسلامي په پېښبور کي د اخوان المسلمین له لوري، او ته په خپله ښه پوهېږې چي طالبان څنګه رامنځته شول او چا ئې مرسته کوله؟!! یوازنۍ اسلامي ډله چي د هېواد دننه، څلوېښت کاله او تر ټولو وړاندي په خپله د افغانانو په لاس جوړه شوې حزب اسلامي دئ.
- پوښتنه کوو: آیا له جماعت سره اړیکي درلودل یا پر تفهیم القرآن تقریظ لیکل او د مولانا ابوالاعلی مودودي رحمه الله د اسلامي هڅو قدرونه جرم دئ؟!! جماعت اسلامي خو د حزب دومره مرسته نه ده کړې لکه د طالبانو، کله چي شمالي ائتلاف د حزب په ضد جنګېدو نو جماعت اسلامي بې طرفه وو، خو هغه مهال چي طالبان له شمالي ائتلاف سره جنګېدل

ketabton.com - The Digital Library

جماعت د طالبانو پلوي کوله!! دا جماعت اسلامي وو چي د امريکايانو د بريد پر مهال ئې د طالبانو په تأييد کي ستري مظاهرې کولې، اميد دئ تاسو له هغو کسانو څخه نه وئ چي مولانا ابوالاعلی مودودي رحمه الله تکفيروي، جماعت اسلامي ته نږدې کسان مباح الدم ګڼي او ډېر ئې په همدې نامه وژلي!! خو هغه چا ته د خپل استاد په سترګه ګوري او درناوی ئې کوي چي جنرال پرويز مشرف ته ئې د څو جريبه زمکي په مقابل کي د اعتمار رأيه ورکړه (دا هم هغه مهال چي پرويز مشرف ستاسو په خلاف جنګ کي د امريکايانو ملګرتيا ته ملا تړلې وه، اوه سوه مجاهدين ئې لاس پښې تړلي امريکايانو ته سپارلي وو!!)، له پيپلز پارټي او عوامي نيشنل پارټي سره ئې د څو کرسيو لپاره ائتلافونه کړي او د بې نظير بهټو واکمني ئې منلې او د هغې په حکومت کي ئې برخه اخيستې!!

- مونږ خو د امريکايانو د بريد پر مهال له طالبانو نه هم خپل ملاتړ اعلان کړ، په ډېرو څرګندو الفاظو مو وويل چي د طالبانو د دې اقدام ډېره قدرونه کوو چي د خپل حکومت ړنګېدل ئې ومنل خو دښمن ته تسليم نشول، اوس هم د ټولو هغو طالبانو قدر کوو او د ورونو په سترګه ورته ګورو چي د امريکايانو په ضد جنګېږي، په وار وار مو ويلي چي له دغو طالبانو سره هرراز ملګرتيا او ګډ کار ته چمتو يو، مونږ دا اعلان حتی له تهرانه کړی، له هغه تهرانه چي د طالبانو په ضد له امريکايانو سره يو ځای شو!! دا په داسي حال کي چي طالبان له حزب سره جنګېدلي وو او ډېر مجاهد حزبيان د دوی په لاس په شهادت رسېدلي وو، او دا په داسي حال کي چي امريکايانو مونږ ته ويل: مونږ خو ستاسو په ضد نه بلکي ستاسو د

ketabton.com - The Digital Library

دښمنانو په ضد جنګېږو، خو موږ ورته وېل: که مجبور شو نو د یوه افغاني رقیب سل کاله حکومت منلی شو خو د یوه بهرني اشغالګر یوه ورځ حکومت هم نه منو!! د شمالي ټلوالي او طالبانو تر منځ د جګړو په مهال ایراني چارواکو موږ ته مکرر بلنه راکوله چې په دې جګړې کې برخه واخلو خو موږ ورته وېل: که د رباني او ملاعمر له منځه د یوه منلو ته اړ شو نو ملاعمر ته سل ځله ترجیح ورکوو!! زموږ قضاوت د هر چا په اړه د ایمان او عقیدې په رڼا کې دئ؛ که دوست وي که دښمن، که خپل وي که پردی، که ملا وي که مکتبي، که جماعتي وي او که جمعیتي.

د اسلامي خلیفه او امیر اطاعت

لیکوال تر دې عنوان لاندې د بیعت او اطاعت دوه بېلې بېلې موضوع ګانې سره خلط کړې، په پیل کې ئې لیکلي: "دا چې د اسلامي شریعت له مخې بیعت خورا درووند اهمیت لري او هیڅکله یوازې رسمي دود او تشریفاتي دستور ندئ. د سپېڅلي شریعت لوی حکم دئ.... د شرعي بیعت وروسته په رعیت او اولس باندې نه یوازې د هغه اطاعت کولو تأکید کوي، بلکې د خدای جل شأنه او د هغه د رسول علیه السلام د اطاعت وروسته ئې د امیر او خلیفه اطاعت فرض ګرځولی." په همدې لړ کې ئې د ابن خلدون اقوال او د بخاري روایات د دلیل په توګه راوړي. دوی ته په دې اړه څو عرایض لرو:

- بیعت بېله موضوع ده او د امیر اطاعت بېله موضوع، یوه د امیر له ټاکلو مخکې ده او بله ئې ترې وروسته، یوه د خلکو حق دئ او بله ئې ذمه

ketabton.com - The Digital Library

واري او مسئوليت، په بيعت سره امير ټاكل كېږي او بيا په همدې بيعت سره د ټاكل شوي امير اطاعت پر مسلمانانو لازم گرځي؛ د بيعت په اړه دوه انگېرني مومو: ۱- يوه ئې دا چي امير د بيعت له لاري ټاكل كېږي، هغه څوک شرعي امير دئ او اطاعت ئې پر مسلمانانو لازم چي په خپله مسلمانانو غوره كړى وي او په خپله خوښه ئې بيعت ورسره كړى وي. ۲- او بله ئې دا چي امير له نورو لارو ټاكل كېږي او بيا پر خلكو لازمه ده چي له دغه امير سره بيعت وكړي!! يعني بيعت تشريفاتي مراسم دي چي د امير له ټاكلو وروسته ترسره كېږي!! موږ له هغو محققينو، مجتهدينو او فقهاوو سره موافق يو او د دوى رأيه د قرآن او سنت مطابق گڼو چي بيعت د امارت لپاره ضروري شرط بولي نه تشريفاتي مراسم، او د هغو خلكو دا رأيه كمزورې او بې بنسټه گڼو چي بيعت د امير له ټاكلو وروسته د خلكو د ذمه وارۍ او مسئوليت په توگه وړاندي كوي، دا يوه مغالطه ده چي (بيعت) او (اطاعت) سره خلطوي.

- ليكوال د دې پر ځاى چي د امير په ټاكني كي د (بيعت) اهميت او ونډې ته اشاره وكړي او ووايي چي د امارت لپاره اساسي شرط دئ؛ بل لوري ته ځي او دا موضوع څېړي چي د امير اطاعت پر مسلمانانو فرض دئ!!
- كه بيعت د مسلمانانو حق نه وى او د دوى خوښي ته نه وى پرېښودل شوى نو نه به هغو صحابه وو له علي رضى الله عنه سره خپل بيعت ځنډولى وو چي د ده د امارت په اړه ئې څه ملاحظات درلودل او نه به علي رضى الله عنه له ابوبكر رضى الله عنه سره خپل بيعت تر يوې مودې ځنډولى وو (كه

ketabton.com - The Digital Library

دا روایت صحیح وګڼو).

- له امیر سره بیعت د بلي هري شرعي مبایعې او معاملې په څېر دئ، د طرفینو تر منځ له توافق نه وروسته اعتبار لري، لکه دا چي نارینه د ښځینه وو لپاره قیم غوره شوی خو هغه مهال ئې د ښځې قیم ګڼلی شو چي دواړه لوري د نکاح تړون ترسره کړي، له دغه تړونه وروسته مېړه د ښځې قیم شي او اطاعت ئې پرې لازم، په همدې توګه پر مسلمانانو د امیر اطاعت لازم دئ خو د هغه امیر اطاعت چي دوی په خپله خوښه ټاکلی او بیعت ئې ورسره کړی. که تاسو د النساء د سورې په (۵۸-۵۹) آیتونو کي لږ غور وکړئ نو متوجه به شئ چي لومړی ټولو مسلمانانو ته امر شوی چي د امانت (امارت) اهل تشخیص کړی، امانت وروسپارئ او بیا ورته ویل شوي چي د خپل اولي الامر اطاعت وکړئ، لومړی د امانت (امارت) سپارلو موضوع راغلې او بیا د اولي الامر د اطاعت موضوع، خو دا هم ویل شوي چي د هغه اولي الامر اطاعت وکړئ چي ستاسو له منځه وي، تاسو غوره کړی وي او تاسو ئې د ځان په څېر ګڼئ.

په یوه وخت کي له دوو خلفاوو سره بیعت

لیکوال تر دې سرلیک لاندي لیکي: "د اسلامي شریعت پرېکړه دا ده چي هر کله د یوه خلیفه او امیر سره مسلمانان بیعت وکړي او د هغه په مقابل کي د خلافت او امارت لپاره بل مدعي پورته شي نو د هغه حکم دا دئ چي هغه باغي دئ ... بیا پر دغو دوو روایاتو استناد کوي:

عَنْ أَبِى سَعِيدٍ الْخُدْرِىِّ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ -صلى الله عليه وسلم- « إِذَا بُويِعَ

ketabton.com - The Digital Library

لِخَلِيفَتَيْنِ فَاقْتُلُوا الآخَرَ مِنْهُمَا ».

له ابو سعيد خدري نه روايت دئ چي رَسُولُ اللّه صلى الله عليه وسلم وفرمايل: کله چي له دوو خلفاوو سره بيعت وکړای شي نو په هغوی دواړو کي وروستی ووژنئ»

عَنْ عَرْفَجَةَ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللّهِ -صلى الله عليه وسلم- يَقُولُ « مَنْ أَتَاكُمْ وَأَمْرُكُمْ جَمِيعٌ عَلَى رَجُلٍ وَاحِدٍ يُرِيدُ أَنْ يَشُقَّ عَصَاكُمْ أَوْ يُفَرِّقَ جَمَاعَتَكُمْ فَاقْتُلُوهُ »

له عرفجه نه روايت دئ چي له رَسُولُ اللّه صلى الله عليه وسلم څخه مي واورېدل چي وئې فرمايل: څوک چي د دې لپاره ستاسو خوا ته راشي چي يووالی مو ټوټې ټوټې کړي او ډله مو خوره او متفرقه کړي حال دا چي تاسو د يوه کس (امير) په خوا کي متحد وئ، نو وئې وژنئ.

بيا ليکي چي اوس دي ښاغلی حکمتيار د دغو احاديثو د لوستلو وروسته پرېکړه وکړي چي څوک اميرالمؤمنين دئ؛ لومړنی که وروستنی؟ (کرزی که ملامحمد عمر مجاهد؟) د ملامحمد عمر مجاهد سره د هېواد د اهل الحل و العقد ښبتنانو د ۱۳۷۵لمريز کال د حمل د مياشتي په څوارلسمه نېټه د شرعي امير په توګه بيعت شوی او کرزی په ۱۳۸۰کال کي د يرغلګرو امريکايانو په زور راوستل شو او په کابل کي ورته ارګ وسپارل شو، نو اوس تا ته !! د خپل ضمير او وجدان په رڼا کي کومه فتوی سمه ليدلی شي؟ اسلامي شريعت وايي چي دويم امير واجب القتل دئ او هيڅکله ئې واکمني شرعي واکمني نه ده!! ته څه وايې؟!!

دوی ته په ډېر درناوي سره څو مشورې لرو:

ketabton.com - The Digital Library

- تاسو د نیوکي الفاظو ته متوجه شوي نه يئ، هلته داسي ويل شوي: "طالبان خپل اميرالمؤمنين په دې دليل شرعي امير بولي چي د دوی د اقتدار پر مهال په کندهار کي د اهل حل و عقد یوې غونډې هغه ته د اميرالمؤمنين لقب ورکړ!! خو دوی به اوس دې خبري ته څه ځواب ورکوي چي د دوی هغه اهل حل و عقد چي په کندهار کي راغونډ کړی شول او ملامحمد عمر مجاهد ته ئې د اميرالمؤمنين لقب ورکړ اوس د دوی مطلق اکثريت، نږدې ۹۰٪ نوي په سلو کي د کرزي خوا ته ولاړ دي او هغه اميرالمؤمنين گڼي؟!! د دغو (اهل حل وعقد!!) کومه فتوی سمه او شرعي گڼي، مخکنۍ که اوسنۍ؟!! که د امير انتخاب په محدودو کسانو پورې مربوط شي تل به دا ترخه تجربه تکرارېږي، هرڅوک چي د اقتدار پر کرسۍ ناست وي يا تر نورو ډېرې پيسې ولري، دوی به اخلي او د خپلي خوښي فتواوي به پرې مهر کوي!!"
- زموږ له نظره دا خلک اهل حل و عقد نه وو او نه دي، نه ئې مخکنۍ پرېکړه صحيح وه او نه اوسنۍ، د کرزي له امريکايي حکومت سره د دوی ملگرتيا ښيي چي دا ډېر نااهله او دين خرڅوونکي مفتيان وو نه اهل حل و عقد!! نه دوی د امير د ټاکلو حق لري او نه د دوی په څېر نور، د امير د ټاکلو حق د ولس دئ نه د داسي خلکو!! ملامحمد عمر مجاهد د طالبانو امير وو؛ نه د ټول افغان ولس امير او نه د ټولو مؤمنانو امير، نه ټولو اهل الرأی افغانانو ده ته رأيه ورکړې وه او نه ټول افغان ولس ورسره بيعت کړی او نه ئې پر ټول افغانستان واکمني مسلطه شوې وه، نه ټول مسلمانان د ده پر سر متحد شوي وو، کوم روايات چي تا نقل کړي يو ئې هم دلته

ketabton.com - The Digital Library

مصداق او مجال نه لري او د هغه په استناد دا امارت داسي نه ثابتېږي چي څوک ئې ونه مني نو هغه مباح الدم او واجب القتل دئ!!

- داسي اميران ډېر د مخه موجود وو، په لکونو افغانانو ورسره بيعت کړی وو، تر امارت لاندي ئې په لکونو خلکو جهاد کړی وو، آيا تاسو وروستني اميران، له لومړنيو نه ډېر وروسته راپاڅېدلي اميران؛ باغيان او واجب القتل ګڼئ؟ آيا له دوی سره جنګ د کافرانو تر جنګ هم افضل ګڼئ؟!! طالبان خو له نورو تنظيمونو جوړ شوي، مشرانو ئې هم د نورو تنظيمونو له مشرانو او اميرانو سره بيعتونه کړي وو، د ځينو امير مرحوم مولوي محمد نبي محمدي وو، د ځينو مرحوم مولوي محمد يونس خالص، د ځينو سياف، د ځينو رباني، د ځينو مجددي، د ځينو ګيلاني، د ځينو مرحوم مولوي منصور، د ځينو مولوي عبدالستار صديقي، د ځينو محمد امين مجددي، د ځينو ظاهر شاه او ځيني ئې هم د حزب اسلامي غړي، چي د دغو مطلق اکثريت اوس په کابل کي د کرزي خوا ته ولاړ دي او د کابل په امريکايي حکومت کي فعاله ونډه لري، نه پوهېږو چي څنګه ئې مخکني بيعتونه بې اعتبار ګڼې او اوسنی ئې دومره شرعي او د قرآن او حديث مطابق چي مخالف ته ئې د باغي په سترګه ګورې؟!! آيا په شريعت کي له يوه سره بې موجبه د بيعت ماتولو او له بل سره د بيعت کولو لپاره هم کوم مجوز مومې؟!

- ستا دا استدلال ډېر کمزوری دئ چي کرزی او رباني متغلب واکمنان نه بولې!! د چا پر قول چي ته استناد کوې هغوی متغلب واکمنان په دوو ډولونو ويشلي: ښه متغلب او بد متغلب، ښه ئې هغه دئ چي د زور او

ketabton.com - The Digital Library

فوځي ځواک له لاري قدرت ترلاسه کړي، پر اوضاع مسلط شي او شریعت نافذ کړي، یوازي د دغه متغلب په اړه وایي: غوره دا ده چي د دې متغلب اطاعت وشي، خو دا هم د مسلمانانو تشخیص ته پرېږدي چي وګوري دا متغلب د اطاعت وړ دئ که نه، که نه وي نو د ده په ضد قیام او پاڅون غوره دئ که تر مناسب فرصت پوري انتظار؟

- موږ کرزي او رباني ته نه د امیرالمؤمنین خطاب کړی او نه ئې متغلب امیران ګڼو، ستاسو هغه ملګري ئې امیرالمؤمنین ګڼي چي تاسو د کندهار په غونډي کي د اهل حل و عقد په نامه راغونډ کړي وو!!
- که ته ووایې چي طالبان ښه متغلبین وو او کرزی او رباني خراب متغلبین نو موږ درسره زیات اختلاف نه لرو، یوازي دومره وایو چي پر یوه ئې هم ټول افغان ولس نه دئ راغونډ شوی او پر اوضاع نه دي مسلط شوي، او د داسي متغلب نوم نشو ورکولی چي اطاعت ئې واجب او مخالفت ئې حرام وي.
- زموږ مشوره دا ده چي تاسو هغه کسان هم مباح الدم مه ګڼئ چي مخکي ئې له تاسو سره بیعت کړی وو او اوس ئې له کرزي سره بیعت کړی، خپله ټوله توجه د اصلي او لوی دښمن لوري ته واړوئ، له دغو ذلیلو کسانو سره ښایي دا کافي وي چي بیا پرې اعتماد ونه کړئ او بیا ورته اهل حل و عقد ونه وایئ.
- که په استیلاء او غلبې سره څوک امیر کېږي نو بیا خو د استیلاء په ختمېدو سره د هغه امارت هم پای ته رسېږي، اوس خو طالبان نه پر مرکز استیلاء لري او په کوم لوی او ووړ ښار، خو سره له دې خپل امیر

ketabton.com - The Digital Library

شرعي امير ګڼي، د دې معنی خو دا شوه چې تاسو استيلاء د امارت لپاره شرط نه ګڼئ، نو نه پوهېږو چې څنګه د هغه چا پر قول استناد کوئ چې د غلبې او استيلاء امارت په مشروط توګه جائز او واجب الاطاعت ګڼي؟!!

د خليفه او امير عزلول

محترم ليکوال تر دې عنوان لاندې ليکي:

ښاغلي حکمتيار صاحب ليکلي: "د امير نصب او عزل د ولس حق دئ!!! څنګه چې د جومات امامت د لمونځ کوونکو په اطاعت پوري مشروط شوی او يا د سفر په دوران کې د سفر د امير انتخاب او عزل واک ګډو سفر کوونکو ته ورکړی شوی" ورپسې ليکي: د اسلامي خليفه د نصب او ټاکلو په اړه موږ وړاندې مفصل بحث کړی ... پاتې شوه د خليفه د عزل موضوع، په دې باب هم اسلامي شريعت د مسلمانانو رهنمايي کړې، هغه شرايط او مهال ويشونه ئې په ګوته او تعين کړي چې پکې مسلمانان کولی شي د خليفه او امير د نارواوو په وړاندې پاڅون وکړي. البته شريعت په ډېره آسانه او لنډه توګه د دې کار د کولو اجازه نه ده ورکړې او نه د ديموکراسي او جمهوريت په هر پنځه يا څلور کاله وروسته د نوي مشر او خليفه تعينولو د دريځ سره اسلام ملګرتيا او توافق شته.

دلته څو خبري ضروري بريښي:

- که تاسو هغه روايات او دلايل چې تر دې عنوان لاندې محترم ليکوال راوړي مطالعه کړئ نو وبه ګوري چې په اصلي موضوع د بحث په ځای ئې له امير نه د بغاوت او له جماعت نه د وتلو موضوع څېړلې، موږ له

ketabton.com - The Digital Library

ټولو دغو روایاتو سره په بشپړه توګه موافق یو، د شرعي امیر په خلاف بغاوت او پاڅون حرام ګڼو، له جماعت نه وتل او له جماعت نه بهر پاته کېدل ناجائز بولو، دا د هر مسلمان شرعي او دیني وجیبه ګڼو چي په یوه جماعت کي به ژوند کوي، له امیر سره به بیعت کوي او د هغه اطاعت به کوي، دا هم ورسره منو چي په معمولي ناخوالو دي صبر وکړي او یوازي هغه مهال دي د واکمن په خلاف وسلې ته لاس کړي چي شریعت اجازه ورکړي او له امیر نه څرګند کفر وګوري، په دغو قضایاوو کي نه ورسره اختلاف لرو او نه دا مسایل دلته مطرح او د څېړلو وړ دي، د بحث وړ موضوع ګاني دا دي:

۱. آیا ولس کولی شي د امیر لپاره موده وټاکي؟

۲. څنګه کولی شو د امیر د عزلولو پر سر له جګړو او وینو توئېدو مخنیوی وکړو او پرې نږدو چي د عثمان رضی الله عنه او علي رضی الله عنه د شهادت غمجني پېښي بیا تکرار شي؟

۳. که د امیر د عزل موجبات برابر شول څوک به ئې عزلوي؟ څوک به دا پرېکړه کوي چي اوس د عزل موجبات رامنځته شوي او دا امیر د عزلولو وړ دئ؟ که دا امیر په چوکۍ پوري نښتی وو، استعفاء ته چمتو نه وو، ځینو سرکاري مفتیانو هم دی واجب الاطاعت امیر ګڼلو، د منبر پر سر هم د ده لپاره په خطبو کي دا دعاء کېده چي خلدالله ملکه و سلطانه: خدای دې پاچایي او اقتدار تلپاتې کړي، خو په هغه کي د عزل ټول موجبات ترسترګو کېدل، له کفارو سره ئې دوستي کوله، کمونیستان ئې په حکومت کي شامل کړي وو، هغو ډلو ته ئې اقتدار سپارلی وو چي مشرکین

ketabton.com - The Digital Library

دي او صحابه وو ته ښکنځلي کوي، په بیت المال کي ئې خیانت کولو، په عیاشي کي غرق وو، هم چرسي وو او هم شرابي، د ښځو حجاب ئې له منځه یووړ او نجوني ئې په دې مکلفي کړې چي مکتب ته به په غربي جامه (میني ژوپ) کي ځي، په راډیو او ټلویزیون کي ئې د نیمه بربنډو ښځو سندري او رقص رایج کړ، له ولس سره ئې مشوره نه کوله، سود او قمار ئې جائز ګڼلو... نو د دغه واجب العزل واکمن د عزلولو پرېکړه به څوک کوي؟ دا خو ډېر آسان او مفت ځواب دئ چي څوک ووایي: اهل حل و عقد دي دا پرېکړه وکړي!! خو دا له سم او عملي ځواب نه تېښته ده او هغه څوک به دا ځواب ورکوي چي له حقایقو او واقعیتونو بې خبره وي، ځکه موږ دغسي واکمنان ډېر ولیدل، له ظاهرشاه رانیولې تر نن پوري، همدغو ته ډېرو هغو خلکو د واجب الاطاعت امیر په سترګه کتل چي تاسو ئې اهل حل و عقد ګڼئ، د هغوی د تاج و تخت او اقتدار د دوام دعاګاني ئې کولې، د هغوی په خلاف پاڅون ئې حرام ګڼلو!!

۴. څوک چي وایي اهل حل و عقد علماء دي؛ هغوی ته وایو د علم او عالم لپاره معیار څه دئ؟ اوس خو د داسي خلکو شمېر لکونو ته رسېدلی چي د عالم خطاب ورته کېږي خو نه له قرآنه خبر دي او نه له حدیث نه، یوازي دومره څه ئې زده کړي چي په یوه جومات کي امامت وکړی شي، څوک چي وایي قومي مشران د اهل حل و عقد غړي دي هغوی ته وایو: اوس خو هغه مخکنی قومي جوړښت تر ډېره حده له منځه تللی، په ښارونو کي ئې اصلاً آثار هم نه تر سترګو کېږي، او که هر مَلَک، قریه دار، ارباب او خان قومي مشر وګڼو نو د دوی شمېر د دوی تر پلویانو که

ketabton.com - The Digital Library

زيات نه وي کم هم نه دئ، د قومي مشر لپاره معيار څه دئ؟ که فوځي مشران د اهل حل و عقد غړي وګڼو نو اوس خو هغه مخکني فوځي مشران نشته، فوځي مشران خو په حکومتي فوځ کي او د واکمن تابع او خدمتګار وي او د هغه تر قومندې لاندي حتی له خپل ولس سره هم جنګېږي!! که دا جائز وګڼو بيا خو بايد فوځي کودتاګاني هم جائز وګڼو!! که احياناً سترګي پټي کړو او له تاسو سره دا غير واقعي او غير عملي رأيه ومنو؛ موږ ته ووايئ چي څوک به دا خلک راغونډوي؟ طبيعي ده چي مسلط امير خو دا کار نه کوي، او که دا امير څوک راغونډوي نو د خپلي خوښي داسي خلک به راغنډوي چي د ده اقتدار په څلورو کتابونو شرعي ګڼي او د ده په ضد څه ويل او څه کول حرام بولي!! د مستحق العزل امير د تشخيص او عزلولو پرېکړه په اهل حل و عقد پوري تړل نه عملي ده او نه د حل لار، داسي فتوی هغه څوک ورکولی شي چي د خير پر غونډۍ ناست او له حقايقو او واقعيتونو بې خبره وي.

۵. ښاغلي رباني او ښاغلي سياف هم ويل چي د امير د ټاکلو حق د اهل حل و عقد دئ نه د عام ولس، انتخابات ئې ناروا ګڼل، په کابل او هرات کي ئې د خپلي خوښي خلک راغونډ کړل، رشوتونه ئې ورکړل او د رباني حکومت ته ئې د شرعي بنې ورکولو هڅه وکړه، خو دا دئ ګورئ چي اوس ئې په امريکايي انتخاباتو کي؛ د امريکايانو تر نظامي تسلط لاندي برخه واخيسته!! او اوس د امريکايي پارلمان غړي دي!! نه يوازي دا چي امريکايانو ته ئې پر افغانستان د بريد بلنه ورکړه؛ بلکي ترې غوښتل ئې چي بمباري مو لازياته ونده او تېزه کړئ او لازيات لوی لوی بمونه

ketabton.com - The Digital Library

وکاروئ، او اوس هم په زاریو زاریو له امریکایانو غواړي چي دوی د دولت د مخالفینو په ضد جنگ کي استخدام کړي، ځکه چي د جنگ تجربه لري او د افغانستان له وضعیته خبر دي او تر بهرنیو عسکرو ښه جنگېدی شي!! که دوی هغه مهال لدې سره موافقه کړې وی چي د امیر په اړه دي افغان ولس تصمیم ونیسي، د مجاهدینو له مشرانو څخه دي یو د مسلمانانو د اکثریت په خوښه غوره شي؛ د جګړو، توطئو، له کمونیستانو سره د ائتلافونو، په بهرنیو ځواکونو د اتکاء لار ئې نه وی غوره کړې نو نه به هېواد ورانېدو او نه به د بې ګناه افغانانوويني توئېدې او نه به پر افغانستان باندي د بهرنیو ځواکونو برید ته لار آوارېده!!

مورږ وایو:

- مسلمانان دا حق لري چي د امیر لپاره معینه موده وټاکي، له یوه امیر سره بیعت په اصل کي د مسلمانانو او امیر ترمنځ یو قرارداد دئ، دا د دوی خوښي ته پرېښودل شوې چي څوک د امیر په توګه ټاکي، د څومره مودې لپاره او کوم کوم صلاحیتونه ورکوي، امارت په اصل کي د خلکو امانت دئ، داسي چا ته به ئې سپاري چي د دې امانت اهل وي، په دې شرط ئې ورته سپاري چي شریعت به پلي کوي او عدالت به تأمینوي، کله چي وګوري دی د خپلي دندي د ترسره کولو توان نه لري یا ئې په خپلو ژمنو وفا نه ده کړې؛ د هغه د عزلولو حق لري.
- د دې په ځای چي ولس د امیر د عزلولو لپاره پاڅون ته اړ شي، ويني توی شي، جګړې پیل شي، دا غوره ده چي هر څو کاله وروسته د امیر په اړه له مسلمانانو پوښتنه وشي چي آیا دا امیر د دې وړ دئ چي خپل کار ته

ketabton.com - The Digital Library

دوام ورکړي او که د ده بدلول مفید او د اسلام او مسلمانانو په ګټه دئ او بل داسي امیر راوړاندي کول غوره دي چي تر مخکني له هره پلوه وړتیا او اهلیت لري.

- ځوک چي له دې کار سره مخالفت کوي یوازي یو دلیل لري او هغه دا چي صحابه وو دا کار نه دئ کړی!! هغوی ته وایو: ۱- که موږ د ابوبکر، عمر، عثمان او علي رضی الله عنهم په ځېر اهل، متقي او امین امیران پیدا کړل نو د دائم العمر امیرانو په توګه به ئې ټاکو، اوس چي داسي شخصیتونه نشو موندلی؛ نو غوره دا ده چي د امیر لپاره موده وټاکو. ۲- نه یوازي دا چي په قرآن او د پیغمبر علیه السلام په احادیثو کي داسي آیت او حدیث نه مومو چي صراحتاً او یا تلویحاً دې د امیر لپاره د مودې ټاکل ناجائز ګڼلی وي بلکي د النساء د سورې له (۵۸-۵۹) آیتونو نه په ډېر وضاحت سره معلومېږي چي مسلمانان دا حق لري چي د امارت (امانت) تر کومه وخته چي د دوی خوښه وي اهل شخص ته وسپاري، امارت د امانت په نامه یادول همدغه معنی ورکوي. دا ځکه چي هیڅوک خپل امانت هیچا ته د دائم لپاره نه سپاري، امانت تل موقتي وي او موده ئې د هغه چا له لوري ټاکل کېږي چي د امانت خاوند دئ. ۳- یوازي هغه کار ته حرام کار ویلی شو چي د صریح نص په حکم حرام شوی وي، هغه کار ته حرام نشو ویلی چي صحابه وو نه وي کړی. ځوک چي د امیر په خلاف بغاوت ناجائز ګڼي او د کفر بواح له لیدو پرته د هغه په ضد پاځون کول او وسله کارول حرام بولي نو ولي ئې د خپلو هغو امیرانو په خلاف بغاوت وکړ چي بیعت ئې ورسره کړی وو؟ ولي له حزب اسلامي سره وجنګېدل؟ آیا د شمالي

ketabton.com - The Digital Library

ټلوالي جنګ له حزب اسلامي سره تنظيمي جنګ وو او د همدې ټلوالي په ضد د طالبانو جنګ سپېڅلی او مقدس جهاد وو؟!! ۴- ستا دا بحث په هغه صورت کې مفيد وو چې قدرت د مسلمانانو په لاس کې وی، افغانستان آزاد او اسلامي شريعت په کې نافذ وی، يوازې امير ئې منحرف او په فسق او فساد کې پرېوتی وی، او مسلمانانو دا فتوی غوښتې چې آيا د دې امير په ضد پاځون روا دئ که نه، بيا تا دغه روايات د هغوی مخې ته ايښې وی او ورته ويلې دې وی چې تر څو کفر بواح ونه ګورئ د امير په ضد بغاوت مه کوئ او وسله مه کاروئ!! حال دا چې دلته د بحث موضوع دا ده چې آيا مسلمانان د خپل امير لپاره د ټاکلو پر مهال او د بيعت په ورځ دا شرط وضعه کولی شي چې ته به تر دې وخته امير وې، که دې سم امتحان ورکړ نو بيا دې غوره کوو او که نه ستا پر ځای بل څوک راوړاندې کوو. که څوک له دې سره موافق نه وې هغه دې شرعي حجت او لږ تر لږه کوم عقلي دليل وړاندې کړي.

متغلب څوک دئ؟

دا د محترم ليکوال د رسالې بل عنوان دئ چې ترې لاندې ئې ليکلي: ... د ښاغلي حکمتيار صاحب د لاندې نيوکې ارزونې ته اړتيا ده چې ليکلې ئې دي: "ځينې داسې هم شته چې وايي: که څوک د زور او غلبې له لارې قدرت ته ورسېږي خو مسلمان وي نو د هغه اطاعت ضروري دئ او د هغه مخالفت ناروا!! دا خوارکيان په دې نه پوهېږي چې متغلب حکومت جائز ګڼل داسې دي لکه د اضطرار په وخت کې د خوګ غوښه جائز ګڼل، دې

ketabton.com - The Digital Library
استثنائي حالت ته عمومیت ورکول یوه کرکجنه مغالطه ده. دوی ته وایو: که دا د یوه اصل په توګه منځ نو بیا خو نن د متغلب مصداق کرزی دئ نه ملامحمد عمر مجاهد او پرون ئې مصداق رباني وو!! ولي مو د دغو متغلبینو حکومت ونه منلو؟!" موږ نه وایو چي ستاسو دا کار غلط دئ، برعکس وایو چي د متغلب حکومت جائز ګڼل غلطي ده. که دا د یوه اصل په توګه ومنل شي نو بیا خو به افغانستان د سوریې په برخلیک اخته کېږي، د سوریې مطلق اکثریت مسلمانان او سنیان دي، خو یوه نامسلمانه او مشرکه اقلیت ډله پرې حکومت کوي، دا ډله له شیعه وو سره نږدې اړیکي لري، پر افغانستان به هم دې ته ورته یو داسي اقلیت د حکومت کولو مجال ترلاسه کوي چي ایران ئې مرسته کوي، ځینو شیعه ډلو په ایران کي حتی په خپلو نشراتو کي لیکل چي ایران باید زموږ مرسته وکړي چي په افغانستان کي د شیعه وو حکومت جوړ کړو، دا کار ئې ممکن ګڼلو او ویل ئې چي که په سوریه کي دا کار ممکن دئ نو په افغانستان کي ئې هم امکان شته!! ایران دا اوس لګیا دئ په کابل، هرات او مزار کي د شیعه وو لپاره زمکي اخلي او منصوبه ئې دا ده چي د دغو مهمو ښارونو اکثریت استوګن شیعه کړي، دا خبره د ایران مسئولین په ډېر وقاحت او بې شرمۍ سره کوي او د عواقبو پروا ئې هم نلري، ګمان کوي چي دوی کولی شي اقلیتونه د پښتنو په ضد متحد کړي او په کابل کي د خپلي خوښي مزدور حکومت قدرت ته ورسوي.

همدرد صاحب ورپسې لیکي: هوکې! دا موږ هم منو او د ښاغلي سره اتفاق لرو چي ملامحمد عمر مجاهد (حفظه الله) متغلب نه دئ... هغه یو

ketabton.com - The Digital Library

شرعي امیر دئ او د هېواد نږدې یو نیم زر جیدو علماوو له هغه سره بیعت کړې... خو... کرزی هیڅکله د متغلب مصداق نه دئ.... تر دې چې هغه له سره د واک څښتن ندی، ټول واک د یرغلگرو امریکایانو په لاسو کي دی....

محترم لیکوال ته وایو: تاسو بیا هم اشتباه کړې، هم د بل د وینا د تعبیر په اړه او هم د متغلب د معنی په اړه. د کوم اساسي قانون په رسالې کي دا خبره د هغه چا په ځواب کي ویل شوې چي استیلاء او غلبه د امارت لپاره شرط گڼي، هغوی ته ویل شوي چي نن خو د مستولي او متغلب مصداق ملامحمد عمر مجاهد نه بلکي کرزی دئ او پرون ئې مصداق رباني وو، عجیبه ده چي تاسو په نظر کي د متغلب حکومت منل ضروري گڼئ خو په عمل کي ورسره جنگېږئ!! که استیلاء د امارت لپاره شرط وي نو بیا خو نن د هغو ډلو مشرانو ته د امیر خطاب نشو کولی چي تر بشپړ تسلط لاندي سیمه نلري او د امریکایانو په ضد په چریکي جگړو بوخت دي!! بیا خو تاسو د طالبانو پرونی حکومت هم تر پوښتني لاندي راولئ او امارت ئې مسلم نه گڼئ!! ځکه پرون هم طالبان په دې نه وو توانېدلي چي پر ټول افغانستان خپل تسلط ټینگ کړي، د کابل په څو کیلومتری کي او په پروان کي خونړۍ جگړې رواني وې، په تخار کي هم داسي ستره او خونړۍ جگړه روانه وه چي هره اونۍ به له مسکو نه د مشهد له لاري څو طیارې وسلې او مهمات شمالي ټلوالي ته وررسېدل او دا ټول به په دغو جگړو کي کارېدل.

تاسو د متغلب په اړه هم دا اشتباه کړې چي یوازي ئې د هغه واکمن

ketabton.com - The Digital Library

بل نوم ګنئ چي په زور مسلط شوی وي خو شريعت نافذوي!! د متغلب لغوي معنى دا ده چي څوک د زور او ځواک له لاري پر اوضاع مسلط شي، کېدی شي مسلمان وي او شريعت نافذ کړي او کېدی شي په ظاهر کي د اسلام دعوی کوي خو په عمل کي نه شريعت نافذ کړي او نه اسلام او مسلمانانو ته صادق او وفادار وي. کرزی يقيناً متغلب دئ خو د پرديو د متو په زور د افغانستان د يوې برخي داسي متغلب چي واکمني ئې کاواکه او لړزانه ده!!

موږ له تاسو سره په بشپړه توګه موافق يو چي افغانستان اشغال شوی، واک د اشغالګرانو په لاس کي دئ، زموږ هېواد دارالحرب دئ، جهاد پر ټولو مسلمانانو فرض دئ، دا خبرې موږ تر تاسو ډېر د مخه او هغه مهال اعلان کړې چي تاسو لا د امريکايانو په ضد جهاد ته چمتووالی نه درلود، تاسو او ټولو باخبره افغانانو ته معلومه ده چي د کابل او کندهار له سقوط نه وروسته د طالبانو مشران له داسي سخت حالت سره مخامخ شول چي هر يو ئې د خپل ځان او کورنۍ د ايستلو او خوندي ځای ته د انتقال په کار مشغول وو، دوی نږدې يو نيم کال وروسته په دې موفق شول چي خپل صفوف له سره منظم کړي او ورو ورو د جهاد ميدان ته راووځي، د امريکا په ضد د جهاد اعلان زموږ له لوري شوی، د طالبانو د حکومت له نسکورېدو وروسته د امريکايانو له بې پيلوټه طيارې لومړی راکټ زموږ په ضد توغول شوی، زه د هغه عملياتو شاهد وم چي د لومړي ځل لپاره د کنر د اسمار او دانګام ولسواليو ترمنځ؛ د امريکايانو پر ګزمې د حزب اسلامي د مجاهدينو له لوري ترسره شول، هم مي په آسمان کي ايف شپاړس

ketabton.com - The Digital Library

طياري او د هغوی بمبارۍ په خپلو سترګو ليدله او هم د بمونو او راکټو لوخړي او هم مي له دواړو لوريو د ډزو غږونه اورېدل، دا له انصافه لري خبره ده چي زموږ په اړه شک کوې او د خپلي رسالې لوستونکو ته دا تأثر ورکوې چي ښايي موږ به د کرزي له حکومت سره تر پردې شا ته کومه معامله، راکړه ورکړه او تفاهم لرو!! که موږ دا کار کولی نو مخامخ مو له امريکايانو سره هم کولی شو، بيا خو دې ته څه ضرورت وو چي پر افغانستان باندي د امريکايانو يرغل مو محکوم کړ، د دوی په ضد مو د طالبانو د مقاومت ستاينه وکړه، له دوی سره مو د هرراز ملګرتيا لپاره چمتو والی اعلان کړ، کله چي د امريکايانو له بريد نه څو ورځي مخکي په شمال کي د طالبانو ټولو قومندانانو په اتفاق سره فيصله وکړه چي په شمال کي د مقاومت مسئوليت دي حزب اسلامي په غاړه واخلي، د شهيد قاري احمدالله له لاري ئې موږ ته خپله پرېکړه او غوښتنه اعلان کړه؛ موږ ورسره موافقه وکړه، د کابل شورى ئې د آراوو په اتفاق سره دې ته ورته پرېکړه وکړه او د متقي له لاري ئې موږ ته په مقاومت کي د برخي اخيستو او په شمال کي د مقاومت د سوق او اداري مسئوليت په غاړ اخيستلو بلنه راکړه، موږ ورسره موافقه وکړه، خو د طالبانو د کندهار مشرانو د خپلو دواړو شوراګانو پرېکړي ونه منلې، دا خو په ماتي کښتۍ کي له طالبانو سره د ګډ سفر خبره وه، څوک چي د اسلام لپاره دا کار کولی شي څنګه داسي بې ځايه شک پرې کوئ!! چا چي د امريکا له جمهور رئيس ريګن سره هغه مهال له ملاقات نه ډډه وکړه او د هغه بلني ته ئې منفي ځواب ورکړ چي امريکا د شوروي اتحاد په ضد د افغان ولس د مقاومت ننګه او

ketabton.com - The Digital Library

ملاتړ کاوو، اوس چي امریکایانو زموږ هېواد نیولی څنګه به امریکایانو ته د روغي جوړي یا ملګرتیا لاس ورکوي؟!

د مسلمانانو وژل په کومو حالتونو کي روا دي؟

محترم لیکوال تر دې عنوان لاندي لیکي: "په دوو حالتونو کي د مسلمانانو وژل روا دي: یو دا چي مسلمانان د کافرو په فوځ او اردو کي شامل شي او دا ګڼي چي دنده ئې جنګ دئ، که مسلمان ئې مخي ته راشي که بل څوک... د مسلمان د قتلولو بل صورت دا دئ چي څوک مسلمان د کافرو سره شي د هغوی د برياوو او سوبو لپاره د مسلمانانو سره جنګېږي او یا ورسره اعانت کوي... که څه هم محترم لیکوال دا دواړه بېل صورتونه ګڼلي خو که الفاظو ته ځير شئ نو دواړه ئې یو صورت دئ، دوی ته باید ووایو چي د مسلمان وژل په لاندي صورتونو کي جائز دئ:

- داسي څوک ووژني چي الله تعالی ئې وژل حرام کړي او د هغه سر، مال او عرض ئې له تېري خوندي شمېرلی، که دا مسلمان وي یا ذمي او مستأمن.
- محارب دښمن ته جاسوسي وکړي.
- د مسلمان په ضد وسله راوباسي.
- د محارب دښمن په فوځ کي یو ځای له مسلمانانو سره وجنګېږي، که څه هم دې جنګ ته اړ شوی وي.
- د داسي شرعي امیر په ضد وسله وال بغاوت وکړي چي د مسلمانانو له لوري غوره شوی او واجب العزل نه وي.

ketabton.com - The Digital Library

- امنیت ته وسله وال گوانښ راولاړ کړي، لاري ښکوي او شوکي کوي.

محترم لیکوال په همدې مبحث کي یو ځل بیا وایي چي کرزی متغلب نه دئ، لیکي: د ښاغلي حکمتیار صاحب په حضور کي په ډېر ادب او درنښت سره عرض کوو چي کرزی هیڅکله د متغلب مصداق نه دئ!! بلکي هغه د امریکایانو په شمول د نړۍ د ټولو کفري ځواکونو معاون دئ... محترم ورور ته وایو: موږ په دې کي په بشپړه توګه درسره موافق یو چي کرزی د متجاوزینو معاون دئ، دا لا څه چي دی او ملګري ئې هغو صلیبي ځواکونو زموږ د هېواد له اشغاله وروسته د اقتدار پر کرسۍ کښېنولي چي د نړۍ او تاریخ د ستر فرعون جورج بوش تر مشرۍ لاندي ئې زموږ پر هېواد برید وکړ، د دغو صلیبي ځواکونو او د دوی د ملګرو په ضد جهاد یو سپېڅلی او مقدس جهاد دئ، إن شاء الله د شهید او غازي اجر به ئې د احد او بدر د شهیدانو او غازیانو تر اجر کم نه وي، امید دئ چي الله تعالی په خپل فضل او کرم سره دغه ستر مقام ورپه برخه کړي، دا ځکه چي په ځینو روایاتو کي راغلي چي د وروستۍ زمانې او د فساد په دوران کي د مخلص او صالح مسلمان او مجاهد اجر به د پنځوسو صحابه وو په اندازه وي.

خو محترم ورور ته یو ځل بیا یادونه کوو چي له متغلب نه زموږ مراد هغه متغلب نه دئ چي د زور او ځواک په کارولو سره قدرت ترلاسه کړي او شریعت نافذ کړي، کوم علماء چي تا ئې اقوال رانقل کړي هغوی هم متغلب په دوو ډلو وېشي، له یوه سره په احتیاط او حوصلې سره چلند غوره ګڼي او د بل په ضد د پاڅون او قیام سپارښتنه کوي. داسي معلومېږي

ketabton.com - The Digital Library

چي تا د متغلب په اړه د دغو علماوو يوه قول ته توجه کړې او بل ته نه، ته يوازي هغه څوک متغلب گڼې چي د زور له لاري قدرت ترلاسه کړي خو شريعت نافذ کړي!! خو هغه بل متغلب دي له پامه غورځولی چي هم قدرت ته د رسېدو لپاره د زور او ځواک کارولو ناروا لار غوره کوي او هم قدرت ته له رسېدو وروسته شريعت ته شا کوي او په ماانزل الله حکم نه کوي او له خلکو غواړي چي د ده هوی او هوس ته تسليم شي او د ده اقتدار او واکمني ومني.

دا پوښتنه چي پرون رباني متغلب وو؟

ښاغلی ليکوال تر دې سرليک لاندي ليکي:آيا رباني د کابل ښار دننه متغلب وو؟ او که د کابل څخه د باندي هم وو؟ که وو نو بيا ئې ولي په چهارآسياب، ميدان ښار او سروبي کي د خپل دولت مخالف ځواکونه ونشوای ځپلای؟ ...

دوی ته وايو:

- هو! رباني د کابل پر يوې برخي، هرات، د کندهار په ځينو برخو، ... ضعيفه او لړزانه واکمني درلوده، د کمونيستو مليشو، پرچميانو، ايران او مسکو په مرسته او ملگرتيا ئې پر دغو سيمو حکومت کولو، دغه سيمي د هغه ائتلاف په نتيجه کي د دوی لاس ته ورغلې چي د مسکو په وينا، د ايران په وساطت د کمونيستو مليشو، پرچميانو، شورای نظار، جمعيت او ايران پلوه شيعه ډلو څخه په جبل السراج کي جوړ شو او غرب ئې هم مرسته کوله، د افغانستان مربوط سفارتونه د مسکو او واشنگټن ترمنځ د

ketabton.com - The Digital Library

موافقې په نتیجه کې دغه ائتلاف ته وسپارل شول، رباني یو کمزوری او د پردیو پر مټو او مرستو متکي متغلب وو، خو د متغلبینو له دوهمې ډلې څخه، نه هغه متغلب چې تا په پام کې نیولی.

- که تاسو نه د طالبانو حکومت د تغلب او استیلاء حکومت ګڼئ، نه د رباني او نه د کرزي، نو بیا خو ښایي د استیلاء او تغلب لپاره داسې کوم تعریف او تعبیر لرئ چې نه ئې بېلګه تر دې مخکې لیدل شوې او نه به وروسته ولیدل شي!! که ده ته متغلب ونه وایو بیا خو نو نه په تېر تاریخ کې کوم متغلب تېر شوی او نه به وروسته راشي!! بیا خو د متغلب اصطلاح هسې یوه بې مصداقه اصطلاح ده.
- ته موږ ته ووایه: د متغلب لپاره د سلطې او تر سلطې لاندې سیمې لپاره معیار څه دئ؟ واکمنې ئې څومره مضبوطه او تر تسلط لاندې سیمه ئې څومره پراخه وي چې د متغلب نوم پرې کېښودی شو؟!! ټول افغانستان معیار ګڼې که ټوله اسلامي نړۍ؟ که ټول افغانستان او ټول افغانان معیار ګڼې نو بیا خو د طالبانو واکمنې هم نه ټولو افغانانو منلې او نه پر ټول افغانستان قائمه شوې!! څنګه دلته پر یوې برخې استیلاء د دلیل او مجوز په توګه وړاندې کوې او هلته ئې د تردید لپاره؟!
- د متغلب په اړه ستا ستونزه دا ده چې ګمان کوې د استیلاء او غلبې له لارې یو څوک شرعي امیر جوړېدی شي!! خو حقیقت داسې نه دئ، استیلاء او غلبه د چا واکمنۍ ته شرعي مجوز نشي ورکولی، حتی که شریعت هم نافذ کړي، فقهاوو چې د داسې متغلب په اړه څه ویلي هغه د اضطرار او مجبوریت په حالت کې د ناروا او حرام څیز موقتي جواز ته

ketabton.com - The Digital Library

ورته دئ، هغوی وایي چي که څه هم د داسي کس امارت شرعي نه دئ خو د هغه اطاعت غوره دئ، دا هم تر هغه وخته چي د ده د عزل مناسب شرایط برابر شي، هغوی هیڅکله دا نه دي ویلي چي هر متغلب شرعي امیر دئ او اطاعت ئې فرض او لازم!!

ketabton.com - The Digital Library

په قرآن کي د مشر او قائد مواصفات

په قرآن کي په ډېر تفصيل او دقت سره د مسلمانانو د لارښود او زعيم مواصفات ښودل شوي او لارښوونه ورته شوې چي څوک؛ له کومو ځانګړتياو سره د زعيم په توګه غوره کړي.

تاسو پوهېږئ چي اسلام مسلمانان له منزوی ژوند نه منعه کوي، په دې ئې ګماري چي د خلکو په منځ کي او په يوه منظم صف کي به اوسي، صالح لارښود او مشر به ځان ته غوره کوي او له هغه سره به بيعت کوي. د دې لپاره چي وتوانېږي د زعامت وړ شخص او د مشرتابه اهل لارښود وپېژني او د زعيم په توګه ئې غوره کړي؛ قرآن د يوه صالح او اهل مشر او قائد مواصفات او مشخصات به تفصيل سره بيان کړي او عملي بېلګې ئې د پيغمبرانو عليهم السلام په فکري، اخلاقي او عملي شخصيت کي زموږ مخي ته ايښي دي؛ راشئ دلته ئې څو مهمي برخي په اختصار سره له نظره تېري کړو:

ketabton.com - The Digital Library

۱ـ امانت

قرآن د ټولو پیغمبرانو علیهم السلام د معرفي په لړ کي مورږ ته د دوی دغه د (امانت) صفت په مکرره توگه معرفي کوي او په دې توگه مورږ ته وايي چي هغه څوک د زعیم او قائد په توگه غوره کړئ چي امین وي، زعامت او مشري د خلکو امانت او الهي مسئولیت وگڼي، له هغه قدرت او صلاحیت نه په پوره امانت، دقت او احتیاط سره استفاده وکړي چي ستاسو له لوري ورسپارل کېږي، د ده له پرېکړو او اجراءاتو د خلکو مال، نفس او عزت ته صدمه ونه رسېږي، خلک د خپلو هوسونو قرباني نه کړي، له هغه اقتدار چي ولس ئې ورسپاري، د اسلام د پلي کولو، د ولس د هوساینې او د گډو سپېڅلو آرمانونو او شعارونو په لار کي وکاروي، د اسلام له نظره (ایمان) او (خیانت) هیڅکله یو له بل سره اړخ نه لگوي او په یوه زړه کي نه راغونډېږي، پیغمبر علیه السلام فرمایي: لا ایمان لمن لا امانة له: څوک چي امین نه وي ایمان نه لري.

bqà)G? Ẅ& îy qçÓèdqä & Nç; A$% ôĵ ÇÊÈ ûüÎ™ ö3s9 yqçãâ% M/x.

ÇÑÈ Èbqãã‹Ûr&r ©!$(qà)?$ù ÇÐÈ ûüÏB& Aqß™‘ Nä39 ’ÎoTÎ) ÇÏÈ

الشعراء: ۱۰۵ ـ ۱۰۸

د نوح قوم پیغمبران تکذیب کړل، کله چي د دوی ورور نوح ورته وویل: آیا تقوی نه کوئ؟ یقیناً چي زه ستاسو لپاره امین استازی یم، نو له الله ووېرېږئ او زما اطاعت وکړئ.

ketabton.com - The Digital Library

ÇËÍÈ bqà)G? Ÿw& Šqè Ÿdqä & Nç; A$% 6ô) ÇËÌÈ ûüÎ™ ö3B$Š%æ Ö/¤ .

ÇËÏÈ Èbqã‹Ûr © $#(qà)7$ù ÇËÎÈ ûüB& îAqß‘ ö/3 9 ’Îoî)

الشعراء: ۱۲۳ - ۱۲۶

عاديانو پيغمبران تکذيب کړل، کله چي د دوی ورور هود ورته وويل: آيا تقوی نه کوئ؟ يقيناً چي زه ستاسو لپاره امين استازی يم، نو له الله ووېرېږئ او زما اطاعت وکړئ.

د موسی عليه السلام قول رااخلي او فرمايي:

(yŠ& b& ÇËÈ îqîŸ2 ×Aqß‘ Nèdä!`r šc öqãö Pöq% óO ó6n=ö7 $ZFù ô)s9r

ÇÊÑÈ ûüB& îAqß‘ ö/3 9 ’Îoî) «! $Š$6ã ¥<Î) الدخان: ۱۷ - ۱۸

يقيناً تر دوی مخکي مو د فرعون قوم وآزمويو او يو عزتمن پيغمبر ورغی؛ (له دې وينا سره) چي د الله بندګان راوسپاره، يقيناً چي زه تاسو ته يو امين استازی يم.

قرآن په عامه صيغه فرمايي چي د هر کار لپاره بايد (امين) او (باکفايته) کس وګمارئ:

ÇËÏÈ ßûüB{$ “È)9$ NöÉ øtGó™$ Ç`B Žöz žc Î) ... القصص: ۲۶

... بې شکه چي تر ټولو غوره کس چي (د کوم کار لپاره ئې) استخداموې؛ هغه دئ چي (پياوړی) او (امين) وي.

په رواياتو کي راځي چي عمر رضي الله عنه يوه ورځ بيت المال ته

ketabton.com - The Digital Library

ولاړ چي هلته شته اموال وشمېري، عثمان رضی الله عنه او علي رضی الله عنه هم ورسره ول، د ده زيار، احتياط او دقت ته په پام سره چي په سختي تودوخي کي ئې دا کار په خپله کولو؛ علي رضی الله عنه عثمان رضی الله عنه ته مخ کړ او وئې ويل: په خدای قسم چي دی همغه (قوي امين) دئ.

۲. کفائت

لاربنود بايد د دې دروند پېټي د وړلو او د دې ستر مسئوليت د ادا کولو توان او کفائت ولري، هم له علمي پلوه او هم له جسمي پلوه، قرآن د طالوت د انتخاب په قصې کي موږ ته همدا لاربنوونه کوي، د دې قصې تفصيلات په دې توگه زموږ مخي ته ږدي:

ãl¸ óÉZì {q$% ôì ó › qã Ÿ‰è/ . `B Ÿ@ƒãÂŽó ì ÓÍ/ . `B Z J$$ ’‹ì •? N9&

=Ïä2 bì óÎŷ¡ ã @d A$% ‹ $È‹î™ ’î ŒÏ»)b$Z6 îB $Z9 ǫ è$

‹ $È‹î™ ’î ŒÏ»)çž& $Z9 $Br {q$% {qè»)êž& A$FÏ$Nà6 øæ

žì {q@? A$FÏ$Nâǧæ =Ïä $J=ù $Zí$Y/r $Rì»ƒŠ `B $Yô ì-z èô%r

©$bì óǧÎR óg9 A$%r ÇÏÎÈ šú üÏî»è9$# Øšîæ ª! $r óg¿B Wšî%

$Zøã Û• ü$$ã ãqã ƒ 4T& {qè$% Zî B šV q$Û Nà6 9] è/ ô%

©$bì A$% ÉJšE B æ™ Nsã 9r çZB Å ü$# ‘,m& ßûr

ketabton.com - The Digital Library

البقرة: ۲۴۷-۲۴۶

آيا د بني اسرائيلو هغه ډله دي ونه ليده چي له موسى نه وروسته وه، کله چي ئې خپل پيغمبر ته وويل: مونږ ته يو پاچا وټاکه، تر څو د الله په لار کي وجنگېږو، ورته وئې ويل: آيا داسي خو به نه وي چي جنگېدل درباندي فرض شي نو ونه جنگېږئ؟ وئې ويل: نو په مونږ به څه شوي وي چي د الله په لار کي به نه جنگېږو، په داسي حال کي چي له خپل کور کلي او ټبر نه ايستل شوي يو؟ خو چي کله جنگېدل پرې فرض کړی شو نو ټول په شا شول غير له لږ شمېر نه ئې او الله خو د دې ظالمانو په حال ښه پوه دئ.

او پيغمبر ئې ورته وويل: الله خو طالوت درته پاچا ټاکلی، وئې ويل: څنگه به پر مونږ باندي ده لره پاچايي وي، حال دا چي مونږ په پاچايي کي تر ده ډېر وړ او مستحق يو او ده ته د مال پراخوالی هم نه دئ ورکړی شوی؟ وئې ويل: بې شکه چي هغه الله پرتاسو غوره کړی او په علم او جسم کي ئې پراخوالی او زياتوالی ورکړی او الله چي چا ته وغواړي پاچايي ورکوي او الله ښه پوه واسع دی.

له موسى عليه السلام نه وروسته او هغه وخت چي بني اسرائيل په شرک او فساد اخته او له سمي لاري منحرف شول، نو د جالوت په نامه يو ظالم او بې رحمه پاچا ورباندي مسلط شو، ډېر ئې ووژل، د دوی کورونه ئې لوټ او تاراج کړل او دوی ئې له خپل کور کلي وشړل، په دې وخت کي اشموئيل عليه السلام د دوی لارښوونه کوله، هغه ته راغلل، له خپلو مخکنيو کړو

ketabton.com - The Digital Library

وړو او د الله په لار کي د جهاد له نه کولو نه ئې ندامت وښودو او له هغه نه ئې د الله په لار کي د جهاد اجازه وغوښته، هغه مبارک د دوی مخکني حالت ته په پام سره ورته وویل: داسي نه چي جهاد درباندي فرض شي او بیا تاسو له هغه نه ډډه وکړئ، دوی ورته وویل: په داسي حال کي چي پر مونږ ظلمونه شوي، له خپل کلي کور شړل شوي یو، هیڅ داسي دلیل نه گورو چي د الله په لار کي ونه جنگېږو، خو چي ورته وویل شو چي اوس نو وسله واخلئ او له دښمن سره وجنگېږئ، یوازي محدودو کسانو تیاری وښود، نور ټول له خپلي ژمني او د الله په لار کي له جنگېدو په ډډه شول. د الله پېغمبر ورته وویل: تاسو د یوه پاچا د ټاکلو غوښتنه کړې وه، دا دئ الله تعالی طالوت درته غوره کړی، د الله له دین نه اوښتي قوم ورته وویل: دی خو پر مونږ د مشرۍ وړ نه دئ، نه د نسب له مخي او نه د مال او شتمنۍ له مخي، د ټول ولس قیادت او زعامت خو باید داسي چا ته وسپارل شي چي قیادت او زعامت له پلار نیکه نه ورته په میراث پاته شوی وي، د کومي درنې او معتبري کورنۍ غړی وي، ښه ډېر مال او دولت ولري!! پېغمبر د دوی په ځواب کي وایي: دی خو الله غوره کړی، د زعامت او قیادت وړتیا هغه ورکړې، ښه (پوه) دئ او (د ښه صحت او قوي بدن خاوند) دئ، د مشرتابه غوره مواصفات خو همدا دي، خو دوی دې ته تیار نه وو چي د طالوت قیادت ومني، د دوی معیارونه بدل شوي وو، د زعامت د مواصفاتو په اړه ئې همغسي انگېرله چي بې دینه او لاروركي قومونه ئې انگېري، د پېغمبر دا وینا ئې نه منله چي الله تعالی د دوی په خېر نه دئ چي نسب او مال د قیادت لپاره ضروري وگڼي او د طالوت په څېر یو نادار

ketabton.com - The Digital Library
او بې نوم نښانه څوک دي د دوی د مشرۍ لپاره مناسب ونه ګڼي.
ګورئ چي د پیغمبرانو علیهم السلام په مشرب او مسلک کي نه (نسب) معیار دئ او نه (ثروت)، استعدادونه، علمي او جسمي وړتیاوي معتبري دي. په دې لارښوونو کي د زعامت په اړه اسلامي او غیراسلامي معیارونه په ډېره دقیقه توګه انځور شوي او موږ ته ښیي چي د جاهلانه معیارونو له مخي زعامت او قیادت یو موروثي توکی، د خاصي کورنۍ او ټبر حق او یوازي (شتمن) د دې منصب وړ او اهل ګڼل کېږي، خو د پیغمبرانو علیهم السلام په لارښوونو کي له فکري، اخلاقي، عملي او جسمي وړتیاوو پرته هیڅ څه اعتبار نه لري، ټول موهومي او تصنعي معیارونه او ارزښتونه مردود ګڼل کېږي.

۳. علم

مسلمانان په دې ګمارل شوي چي د ټولني تر ټولو (پوه) او (عالم) کس به د مشر او زعیم په توګه غوره کوي، قرآن موږ ته د آدم علیه السلام د خلافت په قصې کي همدا لارښوونه کوي او فرمایي چي الله تعالی د ملائکو په ځای آدم علیه السلام د دې لپاره د زمکي د خلافت لپاره غوره کړ چي تر فرشتو ئې علم جامع او پراخ وو، ملائکو د آدم علیه السلام علم او پوهي ته په پام سره اعتراف وکړ چي د دوی علم محدود دئ:
قالوا لاعلم لنا إلا ما علمتنا: وئې ویل: له هغه پرته چي تا راښودلي هیڅ علم نه لرو.

ketabton.com - The Digital Library

په داسي حال کي چي د آدم علیه السلام په اړه فرمايي:

و علم آدم الاسماء کلها

او آدم ته ئې ټول نومونه وروښودل.

الله جل شأنه آدم علیه السلام او د ده نسل ته د ملائکو په پرتله دا فضیلت ورکړی چي علم ئې تر فرشتو جامع دئ، د هرڅه د پېژندلو او هغه ته د خاص نوم ورکولو استعداد په کي ایښودل شوی، خو ملائکي داسي دي چي هر صنف ئې د خپل خاص کار په اړه علم لري او د نورو شیانو په هکله نه پوهېږي، هر څه پېژندل او بیا هغه ته خاص نوم ورکول د انسان ځانګړتیا ده، دا خصوصیت په بل هیڅ مخلوق کي نه شته، د زمکي د خلافت لپاره همداسي یوه مخلوق ته ضرورت وو، ملائکو دا کار نه شو کولی.

دا آیتونه که له یوې خوا موږ ته لارښوونه کوي چي د اسلام له نظره د (خلافت) لپاره (اعلم: تر نورو ښه پوه) تر ټولو وړ دئ، له بلي خوا د هغه علم څرنګوالی هم موږ ته ښیي چي د خلافت لپاره ضروري دئ، د پیغمبر په شته والي که د طالوت امارت او د اشیاوو د نومونو د پېژندلو په وجه آدم علیه السلام د خلافت لپاره پر فرشتو ترجیح ښیي چي د دې منصب لپاره په ځانګړو برخو کي تخصصي علم کفایت نه کوي، باید د مشرتابه لپاره وړ شخصیتونه د ځانګړو تخصصي علومو له پلوه ونه څېړو او ونه لټوو؛ بلکي د مشرتابه لپاره چي کومي جامع پوهي او بصیرت ته ضرورت دئ دا باید معیار وګڼو او د دې له مخي اهل کس تشخیص او انتخاب کړو. قرآن د مشر او امیر په توګه د طالوت د انتصاب لپاره دا دلایل وړاندي

ketabton.com - The Digital Library

کوي:

ÉóÉ r® ÉüÆ$'î zÜó 0 ¼ç Š#– r Nà 6 øæ ç®ÿÜô $©$b] A$% ...

ÇÍÈ Ò Sî æì Å'r $!ª r$ ã±„ Æ B¼ç 6 ùÜ 'Îsã$!ª $ البقره: ۲۴۷

وئي ويل: بې شکه چي الله هغه پرتاسو غوره کړی او په (علم) او (جسم) کي ئې پراخوالی او زياتوالی ورکړی او الله چي چا ته وغواړي پاچايي ورکوي او الله ښه پوه واسع دئ.

يعني د هغو کسانو په ډله کي چي د امارت لپاره نومول شوي؛ طالوت تر ټولو غوره دئ او دوه داسي وړتياوي لري چي ده ته پر نورو غوره والی ورکوي چي هغه (علم) او (پياوړی جسم) دي، هم د خپل ولس د لارښوونې او قيادت لپاره ضروري پوهه او علم لري او هم د دې دروند پېټي د وړلو لپاره (پياوړې متې).

۴ـ قائد بايد د ولس لپاره قدوه او بېلګه وي

هغه څوک بايد د مشر په توګه غوره شي چي د اسلامي ټولني د ټولو فکری او اخلاقی ارزښتونو له پلوه، آرمانونو او شعارونو ته د وفادارۍ له پلوه، ضوابطو ته د التزام له پلوه او د تګلاري او اسلوب د مراعات له پلوه د ټولني فرد فرد ته د بېلګي او اسوه په څېر وي، لکه چي قرآن په دې اړه فرمايي:

©$)6 %b. 9Ñ å'Î 'ßq É$!«é Ôq ᵐ ¡ Ž J'` .%b ï ã q)$©

ketabton.com - The Digital Library

الاحزاب: ÇÈ #ŽÏ. ©$•.Èr •Åy$Pqx8r

۲۱

يقيناً چي د رسول الله (په شخصيت) کي ستاسو د هغه چا لپاره غوره بېلګه ده چي الله او د آخرت ورځي ته هيله لري او الله ډېر يادوي.

يعني پر الله تعالی د ايمان ځرنګوالی، د هغه فضل او کرم ته هيله درلودل، په آخرت باور او اخروي سعادت لټول او هيله ورته درلودل او د الله تعالی زيات ذکر او يادول بايد له پيغمبر عليه السلام نه زده کړو او هغه د ځان لپاره په دغو برخو کي د بېلګي او اسوه په توګه غوره کړو.

همداراز دا د يوه مؤمن لاربسود ځانګړتيا ګڼل شوې چي له دښمن سره به ئې چلند پرېکنده او قاطع وي، خپل برائت، نه پخلا کېدونکې دښمني او عداوت به له دښمن او د هغه تګلارو، سياستونو او افکارو سره اعلانوي، قرآن په دې اړه فرمايي:

ôÏ!Bö)Ï ¨(q8% ©Îj ÿçèB ûìïÏ%©!$#r OŠÏd°•ö/Î) þ'Îû ïp ¡ m ôqŠé&NäÏ9 ôMR%. ô‰s%

$ZY•/ #‰/r ôãB Î $Róy. « $ÈrŠ `ÏB brß‰ç6÷è? $£ÏBr Nä3ZÏB (ãäâ•ç $R)

... ÿçn‰ômr « $/ (q3ÏB÷sè4Ls®m #‰/& âtÒóø7ø9$#r ör‰èyèø9$# Nä3Z÷Y/r

المتحنه: ۴

يقيناً چي تاسو ته د ابراهيم او هغو کسانو (په شخصيت او دريځونو) کي ښکلې اسوه او بېلګه ده چي له ده سره ملګري ول، هغه مهال چي خپل قوم ته ئې وويل: له تاسو او له هغه څه چي له الله پرته ئې عبادت کوئ برئ او

ketabton.com - The Digital Library

بې زاره يو، له تاسو (او ستاسو له دين نه) انکار کوو، او زموږ او ستاسو ترمنځ تلپاتې دښمني او کرکه راپيدا شوې، تر هغه چې تاسو پر يوازني الله ايمان راوړئ...

يعني له دښمنانو نه په بې زارۍ او برائت کې او د هغوی د تګلارو او افکارو په خلاف د مستمر او تلپاته عداوت او کينې په اعمال او اعلان کې بايد ستاسو ستر لارښود ابراهيم عليه السلام او مؤمن او موحد ياران ستاسو لپاره بېلګه او اسوه وي.

په صداقت، په خپلو ژمنو وفا، تقوی او پرهېزګارۍ، له الله تعالی وېره، د الله پر بندګانو زړه سوی او ترحم، پر خپل جائز حق قناعت، د حدودو او ضوابطو مراعات، د خپلو مسئوليتونو او وجايبو په اړه التزام، د دښمن په وړاندې عدم مداهنت، صبر او استقامت، جرأت او شهامت، د ګواښونو او فشارونو په وړاندې له خضوع او تسليمېدو ډډه... په دې ټولو کې بايد امير او لارښود د نورو لپاره قدوه او اسوه وي.

۵ـ يوازې له الله تعالی د اجر او بدلې طمعه

قرآن د صالح مشرتابه له مهمو مواصفاتو څخه دا صفت ګڼي چې هغه له خپلو پلويانو او مخاطبينو نه د هيڅ بدلې او معاوضې طمعه نه لري، دا وينا د ټولو پيغمبرانو عليهم السلام ګډه وينا بولي چې خپلو مخاطبينو ته ئې ويلي: له تاسو هيڅ بدله او معاوضه نه غواړو، د اجر طمعه مو يوازې له رب العالمين څخه ده، لکه چې فرمايي:

ketabton.com - The Digital Library

bqà¤? ŵ& ìxÎ» ¹ Ñèqä& Ñ¦; A$% é) ÇíÎÈ ûüÎ™ëÌ$ŠqÌ0 Ñ/¤.

$Br ÇíÎÈ Ëqã‹Û&r ©$(qà?$Ü ÇíÎÈ ëüB& ÂAqß‘ Ñ3ª9 ’Î) ÇíÎÈ

ÇíÎÈ ûüÏ=»èÿ$Ö ‘4?ã žwÎ) “Ìô& bÎ) @ô& ôÏB Ïµø‹n=tã Ñ3è=t«ó&

الشعراء: ۱۴۱ ـ ۱۴۵

ثمودیانو پیغمبران تکذیب کړل، کله چي د دوی ورور صالح ورته وويل: آیا تقوی نه کوئ؟ یقیناً چي زه ستاسو لپاره امین استازی یم، نو له الله وویرېږئ او زما اطاعت وکړئ. او له تاسو نه پرې اجر نه غواړو، زموږ اجر خو یوازي پر رب العالمین دئ.

د یوه زړه ور او مجاهد مؤمن قصه زموږ مخي ته ږدي چي د خپل قوم په وړاندي ئې هغه مهال له پیغمبرانو نه په مېړانه او جرأت سره دفاع وکړه چي قوم تکذیب او په مرگ ئې وگواښل، فرمایي:

šú üÎ™ëÌ$(qãÎ7®$Éq) »ƒ A$% 4ëó„ @ã ‘ ÏZƒÏ‰J$Á ôÏB ä!`r

ÇíÎÈ brß‰GôB Nèdr #\ô& óOä3é„ žw `B (qãÎ7®$ÇíÎÈ

یس: ۲۰ـ۲۱

او د ښار له لري پلوه یو سړی په تلوار سره راغی؛ وئې ویل: اې زما قومه! د دغو پیغمبرانو متابعت وکړئ، د هغه چا متابعت وکړي چي هیڅ بدله او معاوضه درنه نه غواړي او هدایت شوي دي.

په مکرره او پرله پسې توگه او د اکثرو پیغمبرانو علیهم السلام په

ketabton.com - The Digital Library

اړه د دغه صفت یادونه ښيي چي دا د مشرتابه له اهمو مواصفاتو څخه دئ چي باید د لارښود او مشر په انتخاب کي ئې په جدي توګه په پام کي ولرو، او هغه څوک د مشر او امیر په توګه غوره کړو چي له خلکو نه د هیڅ مادي او معنوي بدلې او اجر طمعه ونه لري، نه د ستاینې طمعه او نه ځان او خپلې کورنۍ ته د کوم امتیاز ترلاسه کولو طمعه، مشري باید یو مسئولیت وګڼي نه یو امتیاز، له دې احساس سره دا دنده په غاړه واخلي او دا مسئولیت قبول کړي چي د الله تعالی مظلومو او بې وزلو بندګانو ته خدمت وکړي، د مظلوم مرسته وکړي او ظالم پر خپل ځای کښېنوي، د حق بیرغ اوچت کړي او د باطل ټغر ټول کړي، نه دا چي دې مقام ته په رسېدو سره ځان تر نورو لوړ او غوره وګڼي، په جامه، خوراک، مسکن او د ژوند په نورو برخو کي امتیازات ترلاسه کړي او په بیت المال کي د ځان او خپلې کورنۍ په ګټه تصرف ځان ته روا او جائز وګڼي.

قرآن د فرعون د قصې په یوې برخي کي دا صفت په دوو څېرو کي د دوه ډوله زعامتونو په اړه داسي انځوروي:

ÍÉ»dr ŽÇË ãŽü ’Í § ŠÐ Éú)»ƒ A$% ¾ÏBφ% ’Î šöãÏ 3 Š$r

#‹»d ôÏ Žöz $R Q ÇÎÈ brŽÇtë Xù& ÓÉs? `Ï “ÏŒB ãgRF{$

A dŒ `Ï ×ÉÖ ÏøtÃ ’Åëwöù ÇÎÈ ßÜÎãŠ 3ƒ Ÿ Ÿr ÃûŒB qè “ Ï%©!$

þqãÅÛ'ù ¼çBöφ% £# , Gݧ$ù ÇÎÈ šú üÏÎ)yÏφ è 6 Ï»=J9$ çèB ä! `Ï ‰&

ketabton.com - The Digital Library

او فرعون په خپل قوم کي په جګ غږ وويل: اې زما قومه! آيا د مصر پاچايي زما نه ده؟ او دا ويالې چي زما (تر واکمنۍ لاندي هېواد کي) بهېږي، آيا نه ئې ګورئ؟ آيا زه غوره يم او که دغه چي سپک دئ او په وضاحت سره خبره نشي کولی؟ ولي د سرو زرو لاس وندي نه دي پرې اچول شوي او ولي ئې خوا ته فرشتې (د ده د ساتونکو په توګه) نه دي ورسره راغلې؟ نو خپل قوم ئې وغولولو او د ده اطاعت ئې وکړ، يقيناً چي دوی فاسق وګړي ول.

ګورئ چي فرعون ځان د مصر بلامنازع ټولواک ګڼي، د مصر ټولي شتمنۍ، زمکي او نهرونه خپل شخصي مايملک ګڼي، د هر ډول تصرف حق ځان ته ورکوي، تر موسی عليه السلام په دې دليل ځان غوره او د مشرتابه لپاره وړ بولي چي هغه خوار او نادار دئ، نه خلک د ده په خبرو پوهېږي او نه دئ خپله خبره په وضاحت سره کولی شي، فاخره جامې نه لري، د سرو زرو لاس وندي چي د پاچايۍ نښه ګڼل کېږي نه لري او خوا ته ئې مسلح ساتونکي نشته!!

پيغمبر عليه السلام له زکات او صدقاتو نه چي د اسلامي دولت د عايداتو اساسي منبع ده؛ د ځان او خپل ټبر لپاره استفاده تحريم کړې، خلکو ته به ئې ويل: ستاسو په مالونو کي د فقيرانو او مسکينانو لپاره داسي ټاکلی (حق) دئ چي ستاسو له شتمنو به ئې اخلم او ستاسو په فقراوو به ئې وېشم او هيڅ څه به د ځان لپاره نه ترې ګرځوم.

ketabton.com - The Digital Library

د قربانۍ او له خطرونو او ګواښونو سره د مقابلې لپاره به ئې خپل نږدې اقارب راوړاندي کول، هغوی ته به ئې ويل چي مخکي راشي او په لومړي خط کي ودرېږي، خو د امتيازاتو د وېش په مهال به ئې هغوی ته ويل: پر خپل جائز او محدود حق اکتفاء وکړئ، زکات او صدقاتو ته طمعه مه کوئ، د بيت المال اړوند اموال به ئې امانت ګڼلو او د الله تعالی په لار کي به ئې لګولو، په اړو مستحقينو به ئې وېشل او د ځان لپاره به ئې هيڅ څه نه ترې اخيستل، د ځان لپاره ئې د فقيرانو په څېر ژوند غوره ګڼلو او فرمايل ئې:

الفقر فخرى.

د فقيرانو په څېر ژوند زما لپاره د فخر خبره ده.

مياشتي مياشتي به تېري شوې او د ده په کور کي به د ډوډۍ د پخلي لپاره اور نه وو بل شوی، د کورنۍ غړو او خپلوانو ته به ئې ويل: له صدقاتو نه څه مه اخلئ، تاسو ته روا نه ده چي له هغه څه استفاده وکړئ چي نورو خپل مالونه پرې پاک او تزکيه کړي.

په رواياتو کي راځي چي يو مهال ډېر اسيران مديني ته راوستل شول، د پيغمبر عليه السلام ګراني لور فاطمې رضي الله عنها چي لاسونه ئې په مېچني تناکي شوي وو له پيغمبر عليه السلام نه د يوې خادمې غوښتنه وکړه، پيغمبر عليه السلام په ځواب کي ورته وويل: آيا تر دې غوره شئ درونه ښيم؟ او هغه دا چي په تسبيح، تحميد او تکبير لګيا اوسه او له الله تعالی مرسته غواړه، ځکه تا ته خادمه درکړم په داسي حال کي چي اهل صفه له لوږي ډېري په خپل نس تېنګي تړي.

ketabton.com - The Digital Library

د بدر په معرکه کي هغه مهال چي د قریشو درې نومیالي جنګیالي له صفه میدان ته راووتل او له مسلمانانو نه ئې د مبارزې لپاره د حریف غوښتنه وکړه، پیغمبر علیه السلام خپل درې نږدې خپلوان؛ حمزه رضی الله عنه د ده تره، علی رضی الله عنه او عبیده بن حارث رضی الله عنه د ده د تره زامن د دښمن مقابلې ته وړاندي کړل.

قرآن رسول الله صلی الله علیه وسلم ته لارښوونه کوي چي خپل نږدې اقارب انذار کړه په داسي حال کي چي د خپلو مؤمنو پلویانو په اړه باید تواضع ولرې، د دې لارښووني او امر په اهمیت هغه مهال ښه پوهېدی شو چي د غیراسلامي نظامونو د واکدارانو له کړنو سره ئې مقایسه کړو او وګورو چي په دغو ټولنو کي ستري ستري ستونزې د چارواکو د حوارینو او خپلوانو له تصرفاتو راولاړېږي، هغه چي په ټولني کي امتیاز لرونکې مفت خوره ډله ترې جوړه شي. لکه چي د مفسد ظاهرشاه د اقتدار په وخت کي هر محمد زايی ته (سردار) ویل کېدل، د هېواد هر ګوټ ته چي به ولاړې او مجلل قصر، ښېرازه زمکه، ښکلی بڼ به دې ترسترګو شو او وبه دې پوښتل چي دا د چا دئ؟ دا ځواب به درکړی شو چي د شاهي کورنۍ د فلان غړي او یا د فلان درباري پیر!!

قرآن فرمايي:

7 è7?$ÇJï 7 n$Z_ ôÙ ÿz$r ÇËÍÈ šú üÎ•%F$ 7 ?Ž•Ë±ã ôÉR&r

bqèJè? $JÖ öÜ ì/ ’î) ô@à)sù 8ö|Á ã btîù ÇËÎÈ šú üZBs÷sßJø9$ `Ï B

ketabton.com - The Digital Library

او نږدې خپلوان دي وويروه او خپل وزر دي هغو مؤمنانو ته ټيټ لره چې ستا متابعت ئې کړی، خو کې ئې له تا نه سرغړاوی وکړ ورته ووايه: زه له هغه څه بې زاره يم چې تاسو ئې کوئ.

پيغمبر عليه السلام په خپلې خوا کې هغو خلکو ته ځای ورکاوو او تر نورو ئې وړاندې کول چې تر ټولو ئې زياته مالي او ځاني قرباني ورکړې وه او له الله تعالی پرته له هيچا ئې د کوم امتياز طمعه نه درلوده، بلکې هرې بلې قربانۍ او ايثار ته چمتو ول.

موږ په غير اسلامي نظامونو او منحرفو سياسي احزابو او ډلو ټپلو کې گورو چې د چاړواکو بطانه او د مشرانو حواريين له زياتو امتيازاتو برخمن وي، د دولت او حزب امکانات د همدغو په لاس کې لوېږي، هر يو ئې د دې لپاره غواړي لوړ ولاړ شي، زعيم ته ځان نږدې کړي او دربار ته لار ومومي چې تر نورو زيات او فوق العاده امتيازات ترلاسه کړي، د دوی له نظره د حزب امکانات په لومړي گام کې او تر نورو مخکې بايد د شورى پر غړو او مشر ته پر نږدې ملگرو ووېشل شي، که داسې ونه شي او د کوم مشر په خوا کې د دوی غوښتنې تأمين نشوې؛ ترې بېلېږي او د بل داسې چا په خوا کې ودرېږي چې جيب ئې ورډک او خوله ئې ورخوږه کړي!! په افغانستان کې چې کومې ډلې د امکاناتو د پرخوالي او زياتوالي او هغه مهال جوړې شوې چې د جهاد په نامه له ټولې نړۍ نه امکاناتو او امتيازاتو د افغانستان په لوري مخه کړه، ټولې ئې له دغسې خلکو جوړې شوې، ډېرو

ketabton.com - The Digital Library

دروازو ته ودرېدلي، له ډېرو سره ئې بيعتونه کړي او مات کړي، له هيچا سره ئې په خپلو ژمنو وفا نه ده کړې!!

۶. توکل

د مبارزې په لوړو او ژورو او د ژوند په پېچومو او کږلېچونو کي کله کله حتماً داسي مراحل رامنځته کېږي چي مؤمن دعوتگران او د آزادۍ او عدالت د لاري مبارزان دې ته اړ کېږي چي مادی محاسبات له پامه وغورځوي، په بشپړه توگه او يوازي پر الله تعالی توکل وکړي، له ضعف او ناتوانۍ سره سره او په خپلو محدودو وسايلو سره د ځواکمن دښمن مقابلې ته چمتو شي، په ډېر بدو شرايطو کي د صبر او استقامت لمن ټينگه ونيسي، پر الهی تائيد او حتمي بريا باور ولري، د لاري او سنگر ملگرو ته ډاډ او اطمئنان ورکړي، حوصلې ئې لوړي او هيلي ئې ژوندۍ وساتي، له يأس او نااميدۍ ئې وژغوري، په داسي سختو شرايطو کي يوازي يو متوکل، ډاډمن او د الله تعالی تأييد او نصرت ته هيله من مشر او لارښود کولی شي د اسلامي نهضت طوفاني کښتۍ د سختو ورځو په څپانده سيند کي ساحل ته ورسوي. قرآن له مصر نه د موسی عليه السلام او بني اسرائيلو د هجرت او د فرعون د فوځونو له لوري د دوی د تعقيب په قصې کي موږ ته د اسلامي صف د لارښود دغه ځانگړتيا انځوروي او وايي: کله چي موسی عليه السلام او د سفر ملگري ئې له بحر سره مخامخ شول، شا ته ئې وکتل چي د فرعون مجهزي لښکري ورنږدې شوې، د نجات لار او امکان په نظر نه ورتلو، د محاصرې له وېري سخت مضطرب او پرېشانه

ketabton.com - The Digital Library

ول، موسی علیه السلام ته راغلل او وئې ویل: موږ محاصره شوو، د فرعون د سپایانو په منګولو کې پرېوتو، د نجات لار نلرو، ... موسی علیه السلام هغوی ته اطمئنان ورکوي او قرآن دا جریان داسې بیانوي:

[illegible]

الشعراء: ۶۰ـ ۶۷

نو د لمر خاته پر مهال ورپسې شول او کله چې دواړو ډلو یو بل سره ولیدل د موسی ملګرو وویل: شک نه شته چې مونږ وموندل شوو (دا دی مونږ ته راورسېدل)، وئې ویل: داسې نه ده؛ یقیناً چې زما رب راسره دئ، هغه به حتماً (د نجات) لار رانښيي، نو موسی ته مو وحي وکړه چې دا سیند په عصا ووهه، نو وچاود او هره برخه ئې د ستر غره په څېر (پر ځای ولاړه) وه، هغه ځای ته مو وروستني هم رانږدې کړل او موسی او ټول هغه کسان مو وژغورل چې له ده سره ول، بیا مو وروستني غرق کړل، یقیناً چې په دې کې ستره نښه ده او ډېری ئې ایمان راوړونکي نه ول او یقیناً چې ستا رب مهربان عزتمن دئ.

ketabton.com - The Digital Library

گورئ چي موسی علیه السلام په هغه سخت حالت کي چي له هري خوا لار پرې بنده، د دښمن مجهز فوځ ئې تر شا، مخي ته بحر حایل او ملګري ئې هم وېري اخیستي، خو دی په همدې حالت کي ډاډه او مطمئن دئ او د الله تعالی مرستي ته سترګي په لار او د همدغه ډاډ او اطمئنان په وجه الله تعالی ورته وفرمایل: اوس نو دا بحر په خپلي عصا ووهه، یعني دا الهي مرسته د هغه ډاډ او اطمئنان نتیجه وه چي موسی علیه السلام وښوده او خپلو ملګرو ته ئې وویل: ګمان مه کوئ چي موږ ونیول شوو او د دښمن په لاس کي پرېوتو!! الله تعالی راسره دئ؛ هغه زموږ د ژغورني ذمه وار دئ!!

د پیغمبر علیه السلام په اړه فرمایي: کله چي له مکې نه هجرت ته اړ شو، دښمنان له ایستلو تورو سره ورپسې شول، ابوجهل د ده د وژلو لپاره د سلو اوښانو د انعام ذمه وهلې وه، د مکې خوا ته د ثور غره یوې سمڅي ته ئې پناه یووړه، دښمنان ایستلې توري په لاس د سمڅي خولې ته رانږدې شول، د سفر یوازنی ملګری ئې؛ ابوبکر صدیق رضی الله عنه پرېشان وو او پیغمبر علیه السلام ته ئې وویل: که دښمن خپلو پښو ته وګوري موږویني! خو پیغمبر علیه السلام په ټول ډاډ او اطمئنان سره هغه ته وایي:

¼ç‰f&r ïøã ¼çG^‹Å6 ™ ª!$A"R'ù $YèB ©!$žc Î) ÷b"tB Ÿw ...

4ÿ÷ 9$ (rãŸ2 šú ï%!$ pJÎŸ2 @yè_r $dr•? N©. Ÿqãf Î

التوبه: ۴۰ ÇÍÈ OŠÅm f/Î ã ª!$r $«ù‹ãã!$š† Ïf «!$pJÎŸ2 r

... غم مه کوه، یقیناً چي الله له موږ سره دئ، نو (د همدې په وجه) الله خپله ډاډېینه پرې نازله کړه او په داسي لښکرو ئې د ده ملاتړ وکړ چي

ketabton.com - The Digital Library

تاسو نه لیدل او د کافرانو شعار ئې ټیټ کړ او د الله شعار خو (تل) لوړ دئ، او الله باحکمته غالب دئ.

یعني په دې پېښې کي د دښمن ماتې، خپلو موخو ته نه رسېدو کي او د پیغمبر علیه السلام په هغه روڼ مستقبل کي چي د همدې هجرت په وجه د ده او د اسلام په برخه شو؛ هغه ډاډ او اطمئنان لویه او اساسي ونډه درلوده چي پیغمبر علیه السلام د الهي معیت او تائید په اړه درلود او د دغي پېښې په دوران کي ئې عملاً وښود.

۷. شجاعت

د مشرتابه لپاره بل ضروري صفت دا دئ چي هغه به له حق نه په دفاع کي لازم شجاعت لري، د شر او فساد د ځواکونو غولوونکی او هیبتناک ظاهر به د ده په زړه کي وېره او خوف نشي راولاړولی، د دښمن گواښونه او گوت څنډني به ئې نشي وېرولی، د پرېکړو پر مهال به له خوف او وېري سره مشوره نه کوي، دا صفت پر الله تعالی او الهي مقدراتو له پاخه ایمانه راولاړېږي او له سختو ورځو، هیبتناکو پېښو او وېروونکو لوړو ژورو نه د تېرېدو په ترڅ کي په یوه مؤمن او خدای پال بنده کي وده مومي، څوک چي له داسي مرحلو څخه نه وي تېر شوی او له سختو آزموینو سره نه وي مخامخ شوی او د زړه ورتیا او شجاعت جوهر په کي نه وي پوخ شوی د یوې اسلامي ټولني او مجاهد ټولي د زعامت او مشرۍ وړتیا او اهلیت نه لري. قرآن په همدې ارتباط د ابراهیم علیه السلام په اړه فرمايي:

ketabton.com - The Digital Library

Ä $Y=Ï 7 ëe% ` 'Ï A$% £gß?'ù M»KÎ3Ï ¼çš O¿Ü°•Ï #?F/$ËÎr

ÇËÍÈ ûüÜÎ»@9$ "Ï‰ôã Ä$Zƒ Ÿ A$% ÓÉíhé `Ër A$% BBÎ

البقره: ۱۲۴

او کله چې خپل رب ئې ابراهیم (علیه السلام) په څو خبرو وآزمویلو، کومې چې هغه ترسره کړې، وئې فرمایل: زه خو دې د خلکو لپاره د یوه امام او پیشوا جوړونکی یم، وئې ویل: او زما له اولاد نه هم، وئې فرمایل: زما ژمنه ظالمانو ته نه رسېږي.

ابراهیم علیه السلام له ګڼ شمېر الهي آزموینو سره مخامخ شو، د پلار او قوم مخالفت، زندان ته تګ، په اور کې لوېدل، هجرت او وطن پرېښودل، د مکې په وېروونکې وچې بیدیا کې هاجر او اسمعیل یوازې پرېښودل، د اسمعیل په ذبح کولو ګمارل کېدل، ... هغه په ټولو دغو الهي آزموینو کې بریالی شو، د دې بریا بدله او جزاء دا وه چې د خلکو د امامت او مشرۍ مقام ئې په برخه شي، الله تعالی ورته وفرمایل چې اوس نو ته د خلکو د امامت وړ یې، دا مقام تا ته سپارم. تمنا ئې وکړه چې کاش د خلکو د لارښوونې دا مقام د ده د اولاد هم په برخه شي! الله تعالی وفرمایل: زما په دې فرمان کې ظالمان نه دي شامل، ظالمان که څه هم ستا زامن وي د دې جلیل مقام وړ نه دي.

ډېره عجیبه او د حیرانتیا وړ خبره ده چې دلته هم ځینو کسانو د دې په ځای چې دا ابتلاءات همغه وګڼي چې په قرآن کې راغلي، برعکس د نوکانو د قطع کولو او د اضافي ویښتانو د خریيلو په څېر څو کارونه ئې

ketabton.com - The Digital Library

ګڼي!!

قرآن د ابراهیم علیه السلام د عدم خوف څرنګوالی د ده په هغه ځواب کي زموږ مخي ته ایښی چي خپل مشرک قوم ته ئې ورکړ، فرمایي:

$B ﬂS ¼ { & ﬂwr Ç1‰d ô‰r « $ ’Î ’Îþ’f »tÉ& A$% ¼çäö% ¼çS !nr

$‚Jü ãó« @à2 ’În ìÅr $lø© ’În ä$±„ b& wÎ yïÎ šc qãÎô è

šc qèÿ/B ¨ür Ngòò2 Žõ & $B ß$ ¼ { & # øŸ2 r ÇŸÈ brãž2 ‹F? Ÿ ù&

Ë+) ìÿ$“ 'ù $ŸÜùŠ Nà6 øæ ¾ïÎ Aí\ãN9 $B « $Î Oçžõ & Nä

ÇŸÈ šc qßJè? ‹ã Zä bÎ ÇbF $Î ‘, m& الانعام: ۸۰ ـ ۸۱

او قوم ئې ورسره شخړه وکړه، (ورته) وئې ویل: آیا د الله په اړه راسره لانجه کوئ؟ حال دا چي په یقیني توګه ئې زه هدایت کړی یم او زه له هغه څه څخه نه وېرېږم چي تاسو ئې (له الله سره) شریکوئ، مګر (له دې وېرېږم چي) زما رب کوم څه (ضرر راته) وغواړي، زما رب په ټولو شیانو علماً احاطه کړې ده (په هر څه پوهېږي)، نو آیا پند نه اخلئ؟!

د دې مبارک آیت په اړه لاندي خبري په پام کي ولرئ:

- دا آیت ښیي چي د ابراهیم علیه السلام مخکنۍ ویناوي له قوم سره د محاجې او استدلال په دوران کي شوې، د استفهام په توګه ئې کړې، هغوی ته ئې ویلي چي آیا زما رب دا ستوری دئ، که دا سپوږمۍ او لمر؟
- قوم ته وایي: آیا د الله په اړه راسره لانجه کوئ؟ حال دا چي په یقیني

ketabton.com - The Digital Library

توګه ئې زه هدايت کړی يم، ما خپل دلايل درته وويل، زما د لاري په حقانيت کي د شک او ترديد هيڅ مجال نه دئ پاته.

- ما له خپلو معبودانو مه وېروئ، ستاسو له معبودانو هيڅ وېره نه لرم، وېره مي يوازي له دې ده چي الله تعالی کوم ضرر راته وغواړي، که ئې زما په هکله د کوم ضرر او تاوان اراده وکړه، نو هغه ئې په وجه او سبب او دا چي څه مصلحت به پرې مرتب کوي، ډېر ښه پوهېږي.
- آيا پند نه اخلئ، آيا دغه دلايل درته کافي نه دي؟!

۸- د الله تعالی په لار کي د اذيتونو ګالل

دې ته په پام سره چي قرآن د ټولو پيغمبرانو عليهم السلام په اړه فرمايي چي د الله تعالی په لار کي ئې ستونزي او کړاوونه ګاللي، له مخالفتونو سره مخامخ شوي، د مخالفينو له لوري اذيت شوي، هجرت ته اړ شوي، ملګري ئې ځورول شوي... دا ښيي چي د الله تعالی په لار کي د اذيتونو ګالل هم د مشرتابه له مواصفاتو څخه دئ، پيغمبر عليه السلام فرمايي: هيڅوک د پيغمبرانو په اندازه د الله تعالی په لار کي نه دئ اذيت شوی او هيڅ پيغمبر زما په څېر نه دئ ځورول شوی، څومره چي انسان الله تعالی ته ډېر نږدې وي ابتلاء او آزمويني به ئې همدومره ستري وي.

لکه څنګه چي لوړ شخصيتونه د دوی له ذاتي مواصفاتو نه پېژندی شو؛ همداراز ئې د دوستانو او دښمنانو له مخي او له دوی سره د دښمنانو د چلند د څرنګوالي له مخي پېژندی شو، څوک چي د شر او فساد ځواکونو له شديد مخالفت سره مخامخ وي، دښمن د هغه په ضد تر نورو زيات عناد

ketabton.com - The Digital Library

او خصومت ځرګندوي، تر نورو ئې زيات خطرناک ګڼي، په خپلو تبليغاتو کي تر نورو زيات د ده په اړه ترخه ژبه کاروي، او په هري تبصرې کي ئې د غضب او کينې نښي له ورايه برېښي، څوک چي د دښمن له لوري تر نورو زيات اذيت کېږي؛ په حقيقت کي د دښمن حساسو سترګو په ده کي هغه څه ليدلي چي بايد وېره ترې ولري او خطرناک ئې وګڼي، هغه وړتياوي ئې په کي ليدلې دي چي له لري او د دښمن په سترګو ليدی شي نه له نږدې او د دوستانو په سترګو، دښمن ئې په ښه توګه احساسولی شي نه دوست. ښه او صالح دوستان هم د يوه صالح او ښه شخصيت د ښو ځانګړتياوو نښه ګڼل کېږي، غوره او نېک شخصيتونه تل ښه او صميمي دوستان او شديد نه پخلا کېدونکي دښمنان لري، د ټولني نېکان ئې ملګرتيا کوي او مفسدين ئې نه پخلا کېدونکې دښمنۍ ته ملا تړي، او تل د دښمنانو له شديد مخالفت او اذيت سره مخامخ وي. په همدغو کړاوونو او اذيتونو کي وروزل شي، پاخه شي، کمال ته ورسېږي او ستر ستر شخصيتونه ترې جوړ شي. کړاوونه او ستونزي په انسان کي هغو صفاتو ته وده او ځلا ورکوي چي له بلي لاري او په بل څه نه ښېرازه کېږي او غوټۍ ئې نه غوړېږي.که ګورو چي ټول پيغمبران عليهم السلام د الله لوري ته په دعوت کي له سختو اذيتونو، مخالفتونو، آزموينو، ستونزو، کړاوونو، ځورونو او هجرتونو سره مخامخ شوي، زندانونو ته تللي، دوی او ملګري ئې په شهادت رسېدلي، د اور په کَندُو کي اچول شوي، ... دليل ئې همدا دئ چي مخکي مو ورته اشاره وکړه، پيغمبر عليه السلام فرمايي: کله چي الله تعالی وغواړي يوه ډله د دوستانو او محبانو په توګه غوره کړي نو له

ketabton.com - The Digital Library

ابتلاءاتو سره ئې مخامخ کړي چي د هغوی په وړاندي صبر وکړي (او د همدې صبر په نتيجه کي) د الله تعالی د دوستۍ وړ شي.

څوک چي د ناز او نعمت له بستره اقتدار ته ورسېږي يزيد ترې جوړېږي او څوک چي د ابراهيم عليه السلام په څېر د الله تعالی په لار کي د ابتلاءاتو او آزموينو په وړاندي صابر او صامد پاته شي؛ زړه سواند لاربنود او د آزادي غاړو امام ترې جوړ شي.

۹- د خلکو د هدايت تلوسه او د ملګرو په اړه زړه سوی:

د خلکو د هدايت په اړه شديد حرص، له ذلت او ضلالت نه د دوی د ژغورني ژوره تلوسه، د لاري د ملګرو، همسنګرو او همسفرو په اړه رحمت او زړه سوی درلود ل د يوه صالح او مؤمن مشر له ځانګړتياوو څخه دي، د يوه اسلامي صف تر ټولو مهم او اساسي هدف د الله تعالی لوري ته د خلکو بلنه او د حق او حقيقت لوري ته د خلکو لار ښوونه ده، په ټولو هڅو او هلو ځلو کي که دا سياسي او اجتماعي وي، يا فکري او فرهنګي او يا اخلاقي او نظامي ؛ دا بايد په پام کي وي او د هر تحرک موخه چي خلک له کفر، شرک او جهل څخه ژغورل شي، له تيارو وو ځي، د نور او رڼا لوري ته هدايت شي، د ظلم او فساد ټغر ټول شي، عدالت او برابري تأمين شي، حق غالب شي او باطل له منځه ولاړ شي. پيغمبر عليه السلام ؛ علي رضي الله عنه ته فرمايي: که يو انسان ستا په لاس هدايت شي؛ دا تا ته تر دې ډېر غوره دئ چي دا زمکه د سرو زرو وي، ستا په واک کي وي او ته ئې د الله په لار کي وقف کړې!! داسلامي صف او د هغه د مشرتابه په

ketabton.com - The Digital Library

شخصیت کې باید دا ځانګړتیا او خصوصیت بارز او ځلانده وي او په دې اړه د دوی تلوسه باید د حرص تر پوړې لوړه او پیاوړې شي، زعیم ئې باید داسې څوک وي چې د ټولو مؤمنو همسفرو او همسنګرو په اړه ئې زړه سوی، مینه او پېرزوینه دومره وي لکه د یوه مهربان پلار مینه له خپل صالح اولاد سره، د دوی تربیې او روزنې ته باید جدي توجه او اهتمام ولري، د وړو وړو اشتباهاتو په وجه ئې له ځان خوا ونه رټي، او د سختو زړو په څېر ورسره چلند ونه کړي، قرآن د پیغمبر علیه السلام په اړه فرمایي:

ëÈ ƒÌm ÖŠÃ $B ïøã îƒÌã Ns6 Åyÿ R& ôÏ Ñ^ qß' Ns2 ä!` 6)9

ÇÊÑÈ ÒŠm§ Ò râ' šú üÏZ Bs3 Ns6 øæ التوبه: ۱۲۸

یقیناً چې تاسو ته ستاسو له منځه داسې پیغمبر درغی چې پر ده هر هغه څه ګران تمامېږي چې تاسو ځوروي، ستاسو پر (هدایت او لارښوونې) حریص دئ او د مؤمنانو په اړه ډېر زړه سواند او مهربان.

د درد او مسئولیت دغه احساس، د خلکو د هدایت او لارښوونې ژوره تلوسه، د مؤمنانو په اړه زړه سوی او مهرباني همغه دروند پېټی جوړ کړی وو چې د پیغمبرعلیه السلام پر اوږو ئې داسې دروندوالی کاوو چې نږدې وه د دې اولوالعزم پیغمبر ملا ماته کړي.

همدا راز فرمایي:

É=ü)$ á‹Îî $âù |MŸä ür Ns9 |MZÏ «!$ `Ï 7Jôn' $Jôù

ketabton.com - The Digital Library

ÍÐF[$'Î Ndd r$©r Nç; ÿó Gö$ Nå ã B# ã$ 7 Ïqm ôÖB {qÒ ÿR]w

ÇÎÈ û,Ï] qG Ü$ = ïã ©!$b] « $'?ã @©q Gù Mð•ã #Œfù

آل عمران: ۱۵۹

نو د خپل رب د رحمت په وجه ورته نرم شوې او كه ته بدخولی او سخت زړی وی، نو ستا له شا و خوا به خواره شوي وو، نو دوی ته عفو وکړه، بخښنه ورته وغواړه او په کارونو کي مشوره ورسره کوه، او چي عزم دي وکړ بیا خو په الله توکل وکړه، یقیناً چي الله توکل کوونکي خوښوي.

۱۰. حساس ضمیر

داسي حساس ضمیر چي د ظلم، فساد او گناه په لیدو سره وپارېږي، د انحرافاتو په وړاندي ساکت او بې تفاوته پاته کېدا او بې اعتنائي ونشي زغملی، د مظلوم او محروم انسان په لیدو سره ئې زړه سوی او ترحم تحریک شي او د هر محتاج انسان لیدنه په هغه کي د مسؤلیت احساس راوپاروي، د مظلوم مرستي ته ئې چمتو کړي او د اړ او محتاج انسان لاس نیوي ته ئې وهڅوي، دا د یوه صالح او مؤمن لارښود بله ځانگړتیا ده چي قرآن ئې زموږ په وړاندي د پیغمبر علیه السلام په شخصیت کي داسي انځوروي:

...ëÖ$ã $B Ïøã ƒ/Íã ... التوبه: ۱۲۸

څه چي تاسو ځوروي پر ده گران تمامېږي،

یعني د هر هغه حالت په لیدو سره متأثر او غمجن کېږي چي خلک

ketabton.com - The Digital Library

ځوروي او له کړاو سره ئې مخامخ کوي، دا د ځان مسئوليت ګڼي چي خلک له دې حالته وژغوري. قرآن دغه صفت د موسی عليه السلام په شخصيت کي په دوو مواردو کي داسي انځوروي:

È,#ã ' $kŽü %_qù $gÎ=÷d& ôÏB 7#ÿøî È÷üm 4?ã pZƒÏ‰J9$# @z Šr

`B "Ï%©!$# ¾ÏmÏèŠÏ© `B #‹»dr ¾ÏmÏèŠÏ© `B #‹»d ÈbŠxGÏFø)

A$% ìøã 4Ó)ù 4›qß ¼çn“.qù ¾ÏmÏèŠÏ© ôÏB "Ï%©!$# '?ã ¾ÏmÏèŠÏ©

القصص: ١٥ ÇÊÎÈ ûüÎ7B @ÅÒB A%ã ¼çR) Ç`»Üø‹±9$# È@yJtã ôÏB #‹»d

او په داسي حال کي ښار ته ننوت چي استوګن ئې غافل (د شپې يا غرمې په خوب ويده) ول، ناڅاپه ئې دوه سړي وليدل چي په خپلو کي په جګړه بوخت دي، دا يو ئې د ده د ډلي او دا بل ئې د ده له دښمنانو څخه، نو هغه چي د ده له ډلي څخه وو د هغه چا په خلاف ئې د مرستي نعره وروکړه چي دښمن ئې وو، نو موسی څپېړه ورکړه او په همدې سره ئې د هغه کار پای ته ورساوو (مړ ئې کړ)، وئې ويل: دا د شيطان کړنه وه، يقيناً چي هغه څرګند بې لاري کوونکی دښمن دئ.

په داسي حال کي چي دغه مهال موسی عليه السلام د شاهي کورنۍ غړی ګڼل کېدو، له ځانګړي احترام او عزت نه برخمن وو، خو چي ښار ته ننوځي او دا صحنه ګوري چي يو ظالم قبطي پر يوه مظلوم بني اسرائيلي تېری کوي، وهي ئې او هغه له ده نه د مرستي غوښتنه کوي، خو موسی عليه السلام خپل اجتماعي مقام ته په پام سره له دې صحنې په بې اعتنائي

ketabton.com - The Digital Library
نشي تېرېدی، حساس ضمیر او قوي عاطفه ئې دې ته نه پرېږدي چي مخ بلي خوا ته واړوي او په بې اعتنائي سره له هغه ځایه تېر شي، عدم مداخله او له مظلوم سره مرسته نه کول د خپل ایمان او غیرت منافي ګڼي، وروړاندي کېږي، له مظلومه دفاع کوي، داسي دفاع چي د ظالم قبطي په مرګ پای ته رسي.

قرآن ورپسې هغه صحنه زموږ مخي ته ږدي چي موسی علیه السلام له دې پېښې وروسته له مصره تښتي، د مدین په لور خوځي، له څو شپو ورځو مزل وروسته په مدین کي د یوه څا په غاړه شپانه ګوري چي راغونډ دي او خپلي رمې خړوبه کوي، سترې ستومانه دئ، د یوې وني سیوري ته کښېني، د یوه ډاډمن پناځي په لټه کي دئ چي د فرعون له تعقیبه خوندي شي، ناڅاپه ئې سترګي پر دوو نجلیو لګېږي چي له شپنو لري، یوې ګوښې ته حیراني ولاړي دي او خپله رمه ساتي، د هغوی پرېشاني ئې دې ته اړ کوي چي ورشي او ترې وپوښتي چي د پرېشانۍ سبب ئې څه دئ او ولي د رمې راوستو ته اړي شوې؟ هغوی ورته وایي: تر څو نور شپانه خپلي رمې خړوبه نه کړي او له دې ځایه ولاړ نشي؛ موږ نشو کولی خپلي رمې ته اوبه ورکړو، پلار مو بوډا دئ، بل څوک د رمې د پاللو او پیایلو لپاره نه لرو، موسی علیه السلام د څا خوا ته ځي، له خپلي ټولي سترپیا او ستوماني سره سره په یوازي سر له څا دومره اوبه راباسي چي د هغو دوو پرېشانو نجونو رمه پرې خړوبه شي، بېرته د وني سیوري ته درومي او خپل رب ته دا دعاء کوي: اې زما ربه! ستا هغو پېرزوینو ته اړ او محتاج یم چي پر ما دي کړې وې؛ او د دعاګانو منونکی رب د هغه دعاء قبلوي او ډاډمن پناځی ورته

ketabton.com - The Digital Library

برابروي، همدا نجوني خپل پلار ته قصه کوي، هغه ئې ورغواړي او د ده د قصې له اورېدو وروسته ورته وايي: بې غمه اوسه؛ نور نو د ظالمانو له منګولو ژغورل شوی يې.

۱۱. فصاحت

فصاحت او د ژبې طلاقت هم د مشرتابه لپاره يو ضروري صفت دئ، فصاحت يوازې يو کمال او هنر نه دئ؛ بلکې د انشراح صدر، فهم او بصيرت، روښانه ذهن او ژور فکر نښه او د انسان د عقيدې او قول تر منځ د تنسيق او يووالي مظهر دئ، څوک چې رغنده او سالم افکار نه لري حتماً به ئې وينا مبهمه او غامضه ومومئ، مخاطب ته به تصنعي بريښي، تر اغېز لاندې به ئې نه ځي، د زړه او دماغ دړه به ئې نه ورته پرانيستل کېږي.

قرآن د دې ضروري صفت د يوې بېلګې په توګه د موسی عليه السلام دا وينا رانقلوي چې پر رسالت د مبعوثېدو په مهال ئې وکړه او وئې ويل: زه د دې منصب او مأموريت لپاره وړ نه يم؛ ځکه فصاحت نه لرم، تر ما هارون (عليه السلام) غوره دئ، ځکه هغه تر ما افصح دئ، قرآن فرمايي:

Ÿw bqãdi Pq% ÇÈ ûüÜÎ @$Pq)& ßMø$È ó › qã 7 ‹ 3 Š$ ßr

Ÿwr “ í‹À ¹ ß‹Å ƒr ÇÈ Èqg3ãb& ‹ S {) ‹ A$% ÇÈ bqã)ƒ

b& ‹ S { 'ù Ò Œ ¥ã Nçr ÇÈ brãd 4) @Åö ’Î$ ¡ ßiÜƒ

ketabton.com - The Digital Library

او هغه مهال چې ستا رب موسی ته غږ کړ چې د دې ظالم قوم لوري ته راشه، د فرعون قوم ته، آیا (د خپل ظلم له بدو پایلو) نه وېرېږي؟، وئې ویل: اې زما ربه! زه وېرېږم چې دروغجن به مې وګڼي، سینه مې تنګېږي، ژبه مې (سمه) نه خوځېږي، نو د هارون لوري ته (دا رسالت) ولېږه، او د دوی پر ما د یوې ګناه (الزام) دئ، وېرېږم چې وبه مې وژني.

په دې مبارکو آیتونو کې د مشرتابه څو ضروري صفات په ګوته شوي:

الف: د لارښود او مشر د شخصیت او د ده د دعوت او مبارزې په اړه د خلکو اعتماد او باور، موسی علیه السلام په دې دلیل ځان د دې مقام لپاره وړ نه بولي چې ګمان کوي بني اسرائیل به ئې په دې دلیل ونه مني او د ده په اړه به شک وکړي چې دی د فرعون په قصر کې ستر شوی، د زعامت او قیادت شوق او تلوسه ئې له هغه ځایه ترلاسه کړې، د فرعون په قصر کې پاته کېدا دې ته هڅولی چې د قوم مشر او لارښود شي، داسې نه چې دغه انګېرنه د دې باعث شي چې بني اسرائیل د ده بلنې او دعوت ته د شک په سترګه وګوري او له ایمان راوړو ډډه وکړي.

ب: هغه سعۀ صدر او پراخه حوصله چې موسی علیه السلام ئې د زعیم لپاره ضروري ګڼي، په خپل زړه او سینه کې نه مومي او له همدې امله ځان د مشرۍ لپاره مناسب نه بولي.

ج: فصاحت او په صراحت او وضاحت سره د خپل زړه خبره کول، دا

ketabton.com - The Digital Library

د مشرتابه لپاره هغه ضروري صفت دئ چي موسی علیه السلام هغه ته په پام سره هارون علیه السلام تر ځان د دې دندي لپاره غوره او ور بولي.

د: اقتدار ته د رسېدو تلوسه نه درلودل او د لاس ته راوړو هڅه ئې نه کول، د اسلام له نظره قدرت ته د رسېدو هڅه حرامه او ناروا ده، څوک چي امارت ته د رسېدو هڅه وکړي د الله تعالی له تأیید او رعایت نه محرومېږي او الله تعالی ئې خپل نفس ته حواله کوي، د پیغمبر علیه السلام قول او فعل ښیي چي مسلمانان باید هغه څوک د امیر په توګه غوره نه کړي چي اقتدار ته د رسېدو هڅه کوي، د موسی علیه السلام په پورتنۍ قصې کي هم موږ ته همدا لارښوونه شوې، موسی علیه السلام داسي معرفي شوی چي غوښتل ئې د امارت پېټی د ده پر اوږو بار نشي او د ده پر ځای هارون علیه السلام ته وسپارل شي.

هـ: د مشر او کشر، د امیر او رعیت او د داعي او مخاطب تر منځ د اعتماد او افهام او تفهیم فضاء د قیادت لپاره یو بل ضروري شرط دئ، قرآن د موسی علیه السلام د قصې په ترڅ کي موږ ته همدا وایي او د موسی علیه السلام د دې وینا په ضمن کي ئې موږ ته بیانوي چي هغه وویل: د قبطي د قتل په وجه زما او د قبطیانو تر منځ د اعتماد او باور فضاء له منځه تللې، د دوی له لوري د قتل تور به د دې باعث شي چي زما بلني ته مثبت ځواب ونه وایي.

کله چي موسی علیه السلام؛ د عجز او ناتوانۍ له اظار سره سره؛ په دې ستري دندي ګمارل کېږي او علیم او حکیم رب هغه د دې منصب وړ ګڼي، نو الله تعالی ته داسي دعا کوي چي په ضمن کي ئې ټول هغه ضروري

ketabton.com - The Digital Library

وړتیالوي ترې غواړي چي د قیادت لپاره زیات ضروري دي او موسی علیه السلام ځان ورته اړ او محتاجه ګڼلو، فرمایي:

[illegible]

[illegible]

[illegible] طه: ۲۵ ـ ۳۵

وئې ویل: اې زما ربه! سینه مي راته پراخه کړې، کار مي راته آسانه کړې، د ژبي غوټې مي پرانېزې، چي په وینا مي پوه شي، له خپل ټبر نه مي وزیر او مرستندوی راته وټاکه، ورور مي هارون، په هغه سره مي مړوند پیاوړی کړه او په کار کي ئې راسره شریک کړه، تر څو زیاته تسبیح دي ووایو او ډېر دي یاد کړو، یقیناً چي ته مو حال ته ښه لیدونکی (په حال مو ښه خبر) یې.

له دغو آیتونو نه اندازه لګولی شئ چي قرآن د اسلامي ټولني د زعیم او مشر د مواصفاتو په اړه څومره تفصیلي او دقیق بحث کړی، که دې ته ورته آیتونه او هغه چي په ترڅ کي ئې د غیر اسلامي ټولني د زعماوو ځانګړتیاوي په کي څېړل شوې راغونډ کړو؛ نو یقیناً چي پرېړ او ضخیم کتاب ترې جوړېږي، زموږ دوست همدرد صاحب ته یوازي هغه نه صفات په نظر ورغلي چي شاه ولي الله رحمه الله راغونډ کړي، لومړی ئې (بلوغ) او وروستنی ئې (قریشیت)!!.

ketabton.com - The Digital Library

تتمه

زه له زړه نه د ښاغلي محمد ایوب همدرد قدر کوم چي د دې رسالې د لیکلو زحمت ئې ایستلی، مطالعه ئې ورته کړې، کتابونه ئې ورته لیدلي او د علماوو نظریات ئې راغونډ کړي، مخصوصاً له دې پلوه چي دا رساله ئې په پښتو لیکلي، نه پوهېږم چي ده به خپلي زده کړي په کوم ځای او ښنګه تعلیمي مرکز کي کړې وي خو د طالبانو په لیکو کي په پښتو کي څه لیکل د لیکوال د ذاتي استعداد، کمال او زیار ښنبه ګڼل کېږي، دا ځکه چي زموږ د هېواد په کلیوالو مخکنیو مدرسو کي چي چا زده کړي کړې دي نه په پښتو سم لیک لوست کولی شي او نه په فارسي، د عربي په صرفي او نحوي قواعدو به ښه پوهېږي، خو په عربي نه څه لیکلی شي او نه خبري کولی شي، د دغو مدرسو نصاب داسي دئ چي پښتو، فارسي، تاریخ او جغرافیه نه په کي لوستل کېږي، د حدیث له کتابونو نه یوازي مشکوٰة لولي او هغه هم د تبرک لپاره، په تفسیرونو کي د جلالین مختصر تفسیر لولي خو د صرف او نحوي د تمرین لپاره او هغه هم د درسونو په پای او لویه دوره کي، بخاري نه لوستل کېږي دا ځکه چي امام بخاري رحمه الله له امام ابوحنیفه رحمه الله سره اختلاف درلود، قاعدهٔ بغدادي، صرف، نحو، شرح مأته عامل، خلاصهٔ کیداني، قدوري، کنز، عقاید نسفي، منطق ... د دغو مدرسو عمده او اساسي کتابونه دي، په دې نصاب کي د صرف او نحوې څو ابتدائي کتابونه او د فقهې څو مختصر کتابونه، د یونان د زړې او تاریخ وهلې فلسفې او منطق په څنګ کي لوستل کېږي، هغه فلسفه او منطق چي نه د چا د دنیا په درد خوري او نه د آخرت، خو پدغو مدرسو کي همدا له

ketabton.com - The Digital Library

موږه لوېدلې فلسفه او منطق تر ټولو نورو مضامینو مهم ګڼل کېږي. پیغمبر علیه السلام خو ابو ذر غفاری، بلال حبشي، صهیب رومي او سلمان فارسی ته هم د قرآن درس ورکولو؛ پداسي حال کي چي نه په لیک لوست پوهېدل، نه ئې صرف او نحوه او د یونان فلسفه او منطق لوستلی وو!! خو متأسفانه یو وخت زمونږ په محلي او کلیوالو دیني مدرسو کي د قرآن له تدریس سره سخت مخالفت کېدو او هغه عالم ته به ئې د شک په ستر ګه کتل چي د قرآن تفسیر او د احادیثو تدریس به ئې کولو، که به چا په لویه دوره کي د قرآن تدریس جائز ګڼلو نو هلته به هم په قرآن کي نحوه لوستل کېده او تر هر څه زیات به په نحوي تحقیق ترکیز کېدو!!

کاش طالبانو د خپل اقتدار په دوران کي یو جامع تعلیمي نصاب جوړ کړی وی، مدرسه او مکتب ئې سره مدغم او یو واحد تعلیمي نظام ئې رامنځته کړی وی، دا کار دومره ستر او مهم دئ چي د طالبانو د دنیا او آخرت لپاره کافي وو، متأسفانه ځیني کسان په دې نه پوهېږي چي دا دوه بېل بېل تعلیمي نظامونه د استعمار د وخت پاتې شوني دي او د دښمن له لوري پر مسلمانانو تحمیل شوي، د ملا او مکتبي د جنګولو لپاره، د ملا د تحقیر او سپکاوي لپاره، د دې لپاره چي له مدرسې نه باید د جومات داسي امام فارغ شي چي په هر څه کي خلکو ته محتاج وي، د خلکو دراوزو ته په ودرېدو مجبور وي، ډوډۍ، جامه او معیشت ئې د وظیفو، صدقاتو او خیراتونو له لاري تأمین شي، خو له مکتب نه به والي او وزیر وځي، معاش، کور او موټر به دولت ورکوي، د شرعیاتو له پوهنځي نه به قاضي وځي او د حقوقو له پوهنځي نه ولسوال او څارنوال، موږ غواړو دا حالت

ketabton.com - The Digital Library

پای ته ورسوو، تر دولسم ټولګي باید په ټولو زده کوونکو یو عام او مشترک نصاب ولوستی شي، په دې ګډ نصاب کې هم باید د دیني علومو کافي برخه وي او هم د ساینسي علومو او د تاریخ، جغرافیې او ضروري ژبو مناسبه او اړینه برخه، له دولسم نه وروسته باید د تخصص دوره پیل شي، چې په دې دورې کې به ځیني د دیني علومو پوهنځیو ته ځې، ځیني طب، انجنیري، زراعت او نورو پوهنځیو ته، د حقوقو په نامه هغه پوهنځی چې غربي حقوق په کې لوستل کېږي، دا باید د شرعیاتو په پوهنځي کې مدغم شي، هلته به غربي حقوق یوازي له اسلامي حقوقو سره د مقارنې لپاره لوستل کېږي.

په دې سره به د ملا او مکتبي تر منځ اختلاف د تل لپاره پای ته ورسېږي، موږ غواړو مکتب او مدرسه سره توحید کړو او د هېواد لپاره واحد تعلیمي نظام او واحد تعلیمي نصاب ولرو، داسي چې ډاکټر، انجنیر، والي او څارنوال مو په دین پوه وي او د جومات امام مو په ساینس او ورځني علومو، مکتبي د ملا په اړه ونه وایي چې بې علمه او له دنیا بې خبره دئ او ملا د مکتبي په اړه ونه وایي چې بې دینه او ملحد دئ. له مکتب او پوهنتون سره حساسیت، له تعلیم او تربیې نه د نجونو محروموول، د مکتب او مدرسې د توحید او د یوه جامع تعلیمي نصاب د جوړولو په ځای پداسي مدرسو او نصاب ټینګار چې نه د طالب آخرت ښېرازه کولی شي او نه دنیا، نه د قرآن، حدیث، اسلامي تاریخ، د هېواد تاریخ، لیک او لوست ښودنه په کې کېږي او نه د ورځني ژوند د ضروري علومو زده کړه، ... دا ستر ستر اشتباهات دي چې ځیني پرې اخته دي او عواقبو ته ئې متوجه نه دي.

ketabton.com - The Digital Library

زه په پای کي ټول مخلص مسلمانان، هغه چي د اسلام او مسلمانانو په روان دردناک حالت ځورېږي، د اسلام عزت او غلبه او د مسلمانانو سرلوړي غواړي، په آزاد او مستقل افغانستان کي واقعي اسلامي نظام قائمول ئې د ژوند او مبارزي اصلي هدف دئ؛ دې ته رابلم چي يو بل ته د ورورۍ لاس ورکړي، په ګډه د دښمنانو مقابله وکړي، د راتلونکي اسلامي نظام د څرنګوالي په اړه په خپلو کي توافق وکړي، دا ژمنه وکړي چي هغه مسلمان امير به مني او په اخلاص سره به بيعت ورسره کوي چي د افغان ولس اکثريت ئې د امارت لپاره اهل ګڼي، اقتدار ته د رسېدو لپاره به د مسلمان په ضد وسله نه کاروي، د امارت لپاره به يوازي يوه لار شرعي او جائز ګڼي چي هغه د مسلمانانو له لوري څرګند او بلااکراه بيعت دئ، له نورو لارو به قدرت ته د رسېدو هڅه نه کوي، داسي حالت به راولي او داسي افغانستان به راتلونکي نسل ته په ميراث پرېږدي چي په هغه کي به اقتدار د ولس امانت ګڼل کېږي، واکمنان به د شريعت تابع او د خلکو په خدمت کي وي، اقتدار به نه د چا منصوصي حق ګڼل کېږي او نه موروثي حق، هيڅ واکمن به نشي کولی چي مطلق العنان ديکتاتور ترې جوړ شي، له ولس سره داسي معامله وکړي لکه له خپلو غلامانو او اسيرانو سره او په بيت المال کي هر راز تصرف د ځان مسلم حق وګڼي، داسي نظام چي په هغه کي د اقتدار لاس ته راوړو لپاره نه يوه مرمۍ وويشتل شي او نه يوه قطره وينه توی شي.

موږ ټولو مجاهدينو ته وايو چي سخته او اوږده جګړه په مخکي لرو، د نړۍ ټول کفري ځواکونه زموږ په ضد متحد شوي، منافقين او روافض ئې

ketabton.com - The Digital Library

هم په خوا کي ودرېدلي، د اسلامي نړۍ منافق او مفسد حکام ئې هم ملګرتیا کوي، سفر اوږد وګنئ او له لوړو ژورو ډک، یوازي د الله تعالی په فضل او پېرزوینه او په خپلو کي د یووالي په صورت کي دا اوږد سفر پلي کولی او سرمنزل ته رسېدلی شو، مه پرېږدئ چي مخکنۍ ترخې تجربې تکرار شي، د غلطو سیاستونو او ناسمو دریځونو په وجه مسلمانان په خپلو کي ښکېل شي او یو د بل په ضد له کافر نه مرستي غوښتو ته ځان اړ وګڼي او همغه څه وشي چي نن ئې په خپل هېواد او د نړۍ په ډېرو نورو اسلامي هېوادو کي په خپلو سترګو ګورو!! الهي له دې حالته تا ته پناه درولوړو!

سُبْحَانَكَ اللّهُمّ وَبِحَمْدِكَ، أشهد أن لاَ إِلَهَ إِلاّ أَنْتَ أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English